

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 82

Izlazi subotom

Zagreb, 28. studenog 2009.

dr. sc. Tomislav Dragun

ČADI MI SE CRVENA ZVIJEZDA!

*Ivo Matanović sa spomen-pločom koju je postavio na sjedište
SocijalDemokratske Partije Hrvatske*

Josip Kokič

SRAMOTNO I KRAJNJE BEŠČUTNO PONAŠANJE MLADIH KLONOVA SDP-a

Mladen Schwartz

OTVORENO PISMO ZUROFFU

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Pogled iz uredništva

- KOMUNISTIČKI ANTIFAŠISTI (tzv. KOMANTI) TRAŽE ZABRANU RADA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (2. dio TEKSTA "ČEKIČEM PO GLAVI") 3

Moj hrvatski dom

- Josip Kokić: PROSVJEDNI SKUP HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA ISPRED ZGRADE SDP-a SA ZAHTJEVOM ZA LUSTRACIJU TE STRANKE, A I ODVJENIKA ANTU NOBILA..... 4

U žarištu

- Vladimir Biondić: ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDSEDNIČKE KANDIDATE 7
- Mladen Schwartz: OTVORENO PISMO ZUROFFU 8
- Tomislav Antičić: TREBA PISATI O BOŠNJACIMA 11
- Josip Kokić: VELEIZDAJNIČKI SABOR 12
- akademik Mirko Vidović: PISMO MOM ŽIDOVSKOM STAROM PRJATELJU MLADENU SCHWARTZU..... 14
- Ljubo R. Weiss: NOTORNA ANTISEMITSKA STAJALIŠTA..... 15
- Sven Rustempašić: DRAGANČE..... 15
- dr. sc. Tomislav Dragun: GADI MI SE CRVENA ZVIJEZDA!..... 16
- Ivo Matanović: KOMUNISTIČKI KOMITETI – HRVATSKE MRTVAČNICE 17
- Josip Kokić: ODNOS HRVATSKIH VLASTI PREMA JOŠ UVJEK MOGUĆOJ LUSTRACIJI I KAKO JE POSTIĆI?!..... 18
- Branko Stojković: BANDIĆEVA TRIBINA U BJELOVARU 22. STUDENOG 2009. PROŠLA JE VRLO LOŠE..... 19
- Mladen Schwartz: GOVOR LUSTRACIJA..... 20
- Vjekoslav Škrebilin: JAVNO ODLUČNO I HRABRO 22
- Franc Perme: ROV RUDNIKA SV. BARBARE U HUDOJ JAMI (KOD LAŠKOG) – GROBIŠTA..... 23
- Dragutin Šafarić: PA NEK' SE ZNA, KAJ MI TO ZNAMO!..... 25
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2)..... 27
- Tomislav Nürnbergger: GENERAL GOTOVINA - NAJVAŽNIJI ŽIVI HRVAT..... 28
- Harun Yahya: PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (5)..... 30

Stajališta

- S. Živković: OBLJETNICA PRIPOJENJA VOJVODINE SRBIJI 32
- Zvonimir R. Došen: SAMO I JEDINO: S BOGOM!..... 33
- dr. sc. Ilija Barjašić: KADA ČOVJEK NE MISLI SAM SEBE NEGIRA 34
- Luca Mandić: TREBA NAM KROATOLOGIJA..... 34
- Šumarska knjižnica : KNJIGE NA SRPSKO-HRVATSKOM JEZIKU..... 35
- Zvonimir R. Došen: BOK S VAMA!..... 35

- Ivo Matanović: PRODAJA MRTVACA..... 35
- Davor Živković: HRVATSKI TRIATLON..... 35
- Branko Stojković: U POVJESTI AMERIKE NIKADA NIJE BILO PREDSEDNICE!..... 38
- Đivo Bašić: DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (1. dio)..... 39
- akademik Mirko Vidović: GDJE SU MOJA LJUDSKA I GRAĐANSKA PRAVA?..... 40
- Zvonimir R. Došen: STARA SRBO-CIONISTIČKA PRAKSA..... 40

Hrvatska država

- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (2)..... 41
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK – 1941.-45. (26)..... 43
- VLASTITA IMENA (30)..... 43
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (12)..... 43
- A. R. Buerov: HAJDUK (1.dio)..... 44
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (6)..... 46
- dr. Mile Budak: BAZALO 47
- mr. sc. Lujo Medvidović: CASTUS I PRAVDA (20)..... 48

Bosno moja

- Petar Miloš i Miroslav Landeka: TURSKE MINISTAR U SARAJEVU: OBNOVIT ČEMO OTOMANSKI IMPERIJU NA BALKANU..... 49
- akademik Mirko Vidović: NE BOJ SE, DOME! (2. dio) 50
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (2. dio)..... 52
- dr. Ivo Korsky: HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (6)..... 53
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS 54
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (2)..... 55
- Salih Alić: KRATAK PREGLED HRVATSKE MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BIH (2)..... 56

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - ISTINA I LAŽ (2.dio)..... 57
- Mieczysław Malinski: RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (40)..... 60
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (2)..... 61

Ustaški hitrozov

- Gen Kameni: ŠUMADINAC VRAGOLAN (1. dio)..... 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rođ. Takšić: Torta s groždicama..... 63

KOMUNISTIČKI ANTIFAŠISTI (tzv. KOMANTI) TRAŽE ZABRANU RADA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (2. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI")

Odlučno su poručili Hrvatskom uljudbenom pokretu: **Ili slaviti junačka Titova djela ili prestati s radom.** Trećeg više nema. Što je bilo, bilo je. Dosta su nas trpjeli, **kad smo već izmakli kami na nekom od Križnih putova i Hudih jama.**

Ozbiljno. Vrlo ozbiljno!

Osnovan je čak, koliko čujemo, a uvijek dobro i na vrijeme čujemo, i stalni Tajni štab (TAŠ) za konačno uništenje Hrvatskog uljudbenog pokreta i svih ostalih njemu sličnih hrvatskih pokreta. Pa i građanskih inicijativa.

Ići će lakše jer se je, u međuvremenu, od naših pogleda, od naših stajališta, od naših prijedloga, od našeg rada i naših napora javno ogradio i sam Uzoriti. Neka. Hvala mu. Sad barem znamo na čemu smo. I s kim smo.

Što ne i zauvijek?

TAŠ, kako kažu, čine: Stjepan Mešić, kao stalno predsjedavajući, jer i on mora nešto raditi u novom Uredu, zatim Milan Bandić, Ephraim Zuroff, Jadranka Kosor, Žarko Puhovski, Josip Manolić, Milorad Pupovac, Zdravko Tomac, Josip Perković i Anto Nobilo.

Čudno da nema Josipa Boljkovca. Kako je on mogao izmaći toj prevažnoj društvenoj zadaći? Koja bi to onda tek bila kvaliteta!

Počeli su s Glasnikom i s Ognjištem. Kako je, i pismeno, priznao

naš provider na internetu, limitirali su nam svojevrijedno količinu pošiljki u jednom naletu na 1.000. To znači da se Glasnik morao slati u najmanje 30-tak navrata. U realnom vremenu to opet znači da uz najbolju volju svi čitatelji nisu mogli primiti časopis u razdoblju manjem od dva dana. Mi smo, dakako, za to vrijeme morali dežurati uz kompjutor. Zakonska osnovica za to? Što će Josipu Perkoviću i njegovima zakon! Imaju oni svoje pucaljke. Efikasne i prodorne.

Nu, nije na tomu ostalo. Javio se i famozni Cert, koji u ime Hrvatske pazi na internetsko ćudoređe. I ustremi se baš na Hrvatski uljudbeni pokret. Jer, da svoje časopise šalje i onima koji ih ne žele primiti. U redu, ali samo onda kad tako bilo. Naime, Glasnik i

tome leži kvaka. Vrijedno je i poučno to zapamtiti. Zašto? Zato da i drugi koji se nađu u našem položaju ne nasjednu tim starim komunjarskim trikovima.

Dakle, najprije nam stignu nove e-mail adrese. Uvrstimo ih u adresar i na njih šaljemo časopise. Odjednom, nađu se nezadovoljnici i traže: "Brišite nas iz svoga adresara. Inače, ... obratit ćemo se Certu." Pogledamo e-mail adresu s koje je stigla poruka. Pođemo do adresara i tražimo ju u njemu. Ali nje tamo nema. Što ćemo onda izbrisati? Ništa. Jeste – šipak. Dolazi novi prigovor. Trebalo nam je dosta vremena dok smo shvatili. Prosvjednik se uopće ne javlja s e-mail adrese koju treba brisati iz našeg adresara, nego s neke posve druge. Očito, najobičnija provokacija. Znaju drugovi svoj posao!

Slijedilo je zatim nešto mnogo ozbiljnije.

Dobio sam pismeni poziv od policije. Trebam se javiti u ponedjeljak na redarstvo. I to u glavni kriminalni ured zagrebačke policije, u Heinzelovoj ulici. Poziv mi je uručio osobno policajac, i to u odori. Bila je subota prije podne, upravo zgodno vrijeme da bi susjedi (stanujem u šesterokatnici s 500-tinjak stanara) mogli nagađati zašto li

me policija traži. Subotom! Više o tome, ipak, idući put.

T. Drogan

SRAMOTNO I KRAJNJE BEŠČUTNO PONAŠANJE MLADIH KLONOVA SDP-a,

ideološki zatrovanih komunističkim jednomljem, prilikom govora o 800 masovnih grobišta žrtava neposredno nakon završetka Drugog svjetskog rata, bio je popraćen neprekidnim njihovim glasnim smijehom na stubištu sramne zgrade na Iblerovom trgu

PROSVJEDNI SKUP HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA ISPRED ZGRADE SDP-a SA ZAHTJEVOM ZA LUSTRACIJU TE STRANKE, A I ODVJENIKA ANTU NOBILA

Josip Kokić, Zagreb

Tako nešto doživjeti u današnjem vremenu, kad se je cijeli svijet odrekao komunističke ideologije, zaista je događaj za pamćenje, koji je ujedno prava slika stanja te stranke, koja doista nikad nije doživjela demokratsku pa i elementarnu ljudsku promjenu u smislu shvaćanja pogubnosti njihove ideologije, koja je progutala na desetke milijuna nevinih života diljem zemaljske kugle. Žao mi je određenog broja ljudi u toj stranci, za koje znam da su istinski humanisti i socijaldemokrati, ali eto zbog nedostatka hrabrosti, ali i straha od egzistencije, jer je poznato kako se ti ortodoksni komunisti osvećuju svojim koji nisu posve poslušni. Hvala Bogu **po prvi puta sam doživio da je policija postupila humano i u skladu sa pozitivnim zakonima** ove zemlje, a skup je legalno prijavljen. Prilikom moje političke analize o toj stranci, koju sam dobro upoznao u svojoj njenoj realnosti, nisu mogli otprijeti moje riječi kao i svih ostalih govornika, pa su **uključili rock-zvučnike punom snagom**, kako bi se istina izgubila u eteru. **Hrvatska policija ih je ipak u tome spriječila** i još jednom im **HVALA**.

Josip Kokić

Ti ljudi slave i gbrificiraju Tita, koji je među deset najvećih zločinaca svijeta, i nikad ništa nisu ni rekli ni priznali o svim njegovim zločinima. U tome prednjači, tko drugi nego još aktualni predsjednik države, Stjepan Mesić, koji uvijek kaže, ali načelno bez vezanosti uz osobe, bilo je i grešaka i propusta pa i zločina, čime priča i završava, uz nastavak, pa bilo je i kolateralnih žrtava, ali to se događa u svakom ratu. **Njegov učenik, nastavnik marksizma, a tko drugi nego Milan Bandić, član njegova stožera u izborima 2005-te godine, koji nikada nije htio staviti na dnevni red Gradske skupštine, zahtjev vijećnika za preimenovanje Trga Maršala Tita u Kazališni trg pod izgovorom, nisam ga ni postavljao pa ga neću ni skidati. To je osoba kojoj biskupi, pa i kardinal idu u pohode, ali i ne mali broj župnika po srebrnjake oli škude pa što bude.** Čovjeku koji

Mladen Schwartz

Ivo Matanović

rado služi i Bogu a još i više vragu, kako kad zatreba. HTV i ostali mediji ga svrstavaju u miljenike Crkve, a pošto su u većini u stranim rukama, jasno je da podupiru takove tzv. političare patološke ambicije, koji odmah traže čak dva uzastopna mandata, da mogu nesmetano delati i orati po Hrvatskoj. Protiv takovih, uključujući i medije koji im revno pripremaju teren, antihrvatski teren, postoji samo jedan način, vidljiv i jasan i koji se ne može lažirati, a to je **BOJKOT IZBORA**, kad je vidljivo da nema birača na biračkim mjestima. Sve drugo im produžuje ostatak na vlasti, a time građani koji izađu, preuzimaju veliku odgovornost i daju im legalitet za nastavak rastakanja naroda i države. Cijenu za to ćemo platiti svi i zato uporno poručujem, ne idite u dućan za koji znate da nema robe koju tražite, a ako i imaju nešto ispod tezge dobro, tu robu ne smiju izložiti a niti je prodati od straha onih koji ih kontroliraju.

U **sramotnoj odluci Vlade i Sabora o sporazumu sa Slovenijom**, bolje rečeno ratifikaciji tog sporazuma u Saboru, o čemu sam već pisao na portalu, ključnu ulogu je odigrao SDP, omogućivši dvotrećinske glasove, te su stekli epitet izdajica naroda i države, čime su sablasno prekršili vlastiti Ustav i saborsku prisegu o zaštiti nacionalnih interesa i teritorijalnog integriteta. Toliko o današnjem **prosvjednom skupu hrabrih, domoljubnih i rodoljubnih članova i simpatizera Hrvatskog uljudbenog pokreta** ispred zgrade SDP-a u Zagrebu **27. studenog 2009.**

Kao skupina pojedinaca ispunili smo svoju domoljubnu dužnost ukazujući na tolike nepravde u društvu, a posebice prema nevinim žrtvama s bilo koje političke ili ideološke, pa i vjerske stra-

ne. Isto tako **građani RH moraju saznati i pravu istinu o poglavniku Anti Paveliću, ne samo ono negativno, o čemu slušamo desetljećima, veći i ono što je pozitivno u uvjetima koji su tada vladali**, jer nepravda je i dovela do svjetskog rata moćnih nad manje moćnima, a to je odavno vidljivo i danas, pa nam prijetnja opće kataklizme svima visi nad glavama u raznim oblicima. **Uostalom tko je i stvorio Ustaše, koji su morali ustati protiv stravične velikosrpske diktature**, ali nažalost sličnim sredstvima, jer sva druga sredstva nisu dala ploda. Ubojstva hrvatskih poštenih i hrabrih političara u beogradskoj skupštini, pokazala su i dokazala pred cijelim svijetom koliko je zloba u njima.

Uostalom u Domovinskom ratu uljudbeni svijet se je još jednom osvjedočio, koliko je duboko zloba u tim veliko-Srbima i želja za pljačkom, ubijanjem i osvajanjem tuđeg. Tu je prije, kao i danas ključnu ulogu opet odigrala ta, tzv. Međunarodna zajednica u koju nas silom i puzanjem tzv. naši političari žele ugurati. Na našu veliku žalost i tugu, u to se je i katolička Crkva uključila po svojim najviše pozicioniranim klericima, **među kojima prednjače, Josip Bozanić i Marin Srakić.**

Sve što se gradi na trulim temeljima, a EU je puna truleži po vlastima a ne po narodima, bit će urušeno, samo cijena će biti nemjerljivo velika na štetu čovjeka i obitelji svih naroda Europe, koji ionako izumiru. Najbolji dokaz te politike je uništavanje obiteljskog gospodarstva, čineći ih posve ovisnim o velikim kompanijama u sprezi s korumpiranim političarima, čast zaista rijetkom pojedincima.

Jurišnici SDP-a

Nakladna zadruga "OGNJIŠTE"

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
naklada.ognjiste@gmail.com
00385-91-33.88.433

Zagreb, dne 24. studenog 2009.

Cijenjene dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

"Raspeće" Dr. Mile Budaka izdala je "Matica Hrvatska" 1931. godine, ali ga je - dabome - jugoslavenska policija odmah zaplijenila. Dogodilo se, kako se autor kasnije sjeća, sljedeće:

"'Raspeća' ne bi zapravo smio nitko imati (osim mene i antikvarijata, koji — dobiju i ono, što nitko ne može dobiti!), ali su ga mnogi čitali, pa je nužno, da znadu, da se je i 'Raspeće' i 'Na ponorima' — rasplinulo u 'Rascvjetanoj trešnji'."

Hvala Bogu i dobrim ljudima, sačuvan je upravo taj primjerak "Raspeća", kojega je Dr. Mile Budak darovao svome sinu Zvonku, a posjeduje ga naša internetska knjižara "Hrvatska knjižara"! (vidjeti prilog).

Nakladna zadruga "Ognjište" odlučila je na početku svoje biblioteke "Hrvatska domoljubna knjižnica" - kao ovogodišnji Božićni dar - izdati "Raspeće" Dr. Mile Budaka.

Knjiga će imati oko **300 stranica**, a internetska joj je cijena **75,00 kuna (10 eura)**, uvećano za poštarinu. Međutim, pretplatna cijena (uplate do 15. prosinca 2009.) iznosi **60,00 kuna (8 eura)**. Poštarina za Hrvatsku iznosi 25,00 kuna, ali kupci iz Zagreba i okolice knjigu mogu osobno preuzeti i u "Hrvatskoj knjižari", Zagreb, Četvrte poljanice 8.

Uplate idu na žiro-račun kod Reiffeisen banke u Zagrebu br. 2484008-1105270291.

Obvezatna je obavijest o uplati na e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com.

S poštovanjem,

M I L E B U D A K

R A S P E Ć E

ZAPISCI JEDNOG MALOG INTELEKTUALCA

*Švome dragome sinu Zvonku,
da čita, uči i pamti.
ZpB, 19/10, 1931. Matica*

Z A G R E B 1931

IZDANJE MATICE HRVATSKE

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDsjedNIČKE KANDIDATE

Priredio **Vladimir Biondić**,
Zagreb

Nastavno prikazujemo rezultate ankete o očekivanom glasovanju za predsjedničke kandidate koju je Udruga za kontrolu izbora HONI provela u vremenu od 14. do 25. studenog 2009. Ukupno je anketirano 5.915 glasača od kojih se 915 odbilo izjasniti.

Naime, nakon 5.000 dobivenih odgovora stab se s anketom koju nastavljamo 29. studenog 2009.

Rezultati:

Ivo Josipović	887 glasova	17,74 %
Milan Bandić	823 glasa	16,46%
dr. Miroslav Tuđman	716 glasova	14,32%
Nadan Vidošević	709 glasova	14,18 %
Dragan Primorac	631 glas	12,62 %
dr. Andrija Hebrang	574 glasa	11,48 %
Josip Jurčević	214 glasova	4,28 %
Vesna Pusić	205 glasova	4,06 %
ostali kandidati ispod 4%	243 glasa	4,86 %

Paralelno dajemo prikaz ankete T portala i Art portala (uz znatno manji broj ispitanika).

T portal

Milan Bandić	11 %
dr Andrija Hebrang	4 %
Ivo Josipović	16 %
Josip Jurčević	4 %
Damir Kajin	1 %
Boris Mikšić	0 %
Dragan Primorac	5 %
Vesna Pusić	2 %
dr. Miroslav Tuđman	51 %
Nadan Vidošević	6 %
Vesna Škare - Ožbolt	1 %

Art portal

Ivo Josipović	22,8 %
Milan Bandić	18,9 %

Na kavu s Ivom Josipovićem: ROI

Vesna Pusić	10,8 %
dr. Miroslav Tuđman	9,9 %
Alka Vujica	8,1 %
Nadan Vidošević	8,1 %
Damir Kajin	7,6 %
dr. Andrija Hebrang	5,1 %
Dragan Primorac	3,9 %
Josip Jurčević	2,5 %
Vesna Škare – Ožbolt	2,1 %
Boris Mikšić	0,2 %

Kod T-portala kandidati su poredani po abecednom redu (anketirano 85 glasača). Kod Art portala do 26. studenog 2009. ispitano je 434 glasača.

ROI: Nova pravednost? U čemu je razlika druže Josipoviću?

OTVORENO PISMO ZUROFFU

Ponovo

Mladen Schwartz, Zagreb, 20. studenog 2009.

PROSLOV ZA HRVATSKOGA TE INOG ČITATELJA:

Židov Ephrajam Zuroff, jedan od najustrajnijih i najozloglašeni-
jih hrvatskih neprijatelja, naslje-
dnik „lovca na naciste“, *hohštap-
lera* i varalice Wiesenthala, ne
spava i ne miruje: **vrag** mu ne
da mira. Prati on, prati, do u po-
jedinosti, stanje „židovskih pra-
va“ u RH, ne bi li u redovitim
razmacima u toj zemlji dijagno-
stirao kakav novi simptom
„antisemitizma“, tako potreban
židovskim šovinistima i gospoda-
rima svijeta za lakši obračun sa
svojim arijskim žrtvama. Pritom
mu je pouzdano pri ruci partizan
Stjepan Mesić, Zuroffov marljivi
tekljč još od vremena kada je iz
ruku svojega gazde Ephrajima
dobio, te iz Jeruzalema u Zagreb
prenio, ljutu optužnicu protiv ča-
snoga ustaškog borca Dinka Ša-
kića.

U času najnovijega Zuroffova
ispada, partizan Mesić boravio je
u svom četvrtom (!) posjetu

židovskoj uzurpatorskoj državi na
tlu arapske Palestine. To je imao
biti nekakav oproštajni posjet
dragoj mu zemlji, prije mirovine,
u trajanju od puna četiri dana;
inače se danas državni posjeti
odvijaju munjevito i traju dan,
najviše dva. Mesić je taj boravak,
po svojoj skandabznoj navadi,
iskoristio da iz inozemstva, upo-
rabom hrvatskih TV-kamera, ša-
lje packe hrvatskoj politici, osim
toga je, uz prigodne antifašistič-
ke bljuvotine te najave nove ras-
prodaje hrvatskih ostataka žido-
vima, posadio već drugo drvece u
židovskom holo-svetištu
„jadvašem“, a vjerojatno je dio
vremena potrošio i na prigodnu
krađu kamenja sa svete utvrde
Masade (židovski Gvozd i Siget
ujedno!), čime se je već za prvo-
ga posjeta bio proslavio. Narav-
no da je sa židovskog tla i ovoga
puta **zdušno blatio Nezavisnu
Državu Hrvatsku**, ponavljajući
bedastu mantru po kojoj ona
tobože nije bila ni nezavisna ni
država, a niti Hrvatska, nego su
u njoj, umjesto hrvatskoga nara-
da, glavnu riječ imali
„razbojnicī“. Zaključio je da hr-
vatskim školama treba više nas-
tave povijesti. A mi smo upravo
mislili da mesičevci povijest hoće

**ju, a mene na slijedeće Otvo-
reno pismo istomu.**

Nu prije pisma još par bilježaka.
Za Mesićeva boravka u Izraelu
(**predsjednika je, uostalom,
kući dovezao privatnim zra-
koplovom neki židovski taj-
kun**, jer se predsjednički „avion“
pokvario!) tamo je bio i bivši RH-
ministar „obrazovanja“ (sic!),
Dragan Primorac. Tvrdeći kako
mu je cionistički premijer
Netanyahu prijatelj, vukao je
uporno za rukav ostarjeloga i
očito senilnog predsjednika Pere-
za, koji ga ali nije ni primjećivao.
Primorac je, kako veli, od Izraela
dobio „potporu za svoju predsje-
dničku kandidaturu“! To je po
prilici kao kada bi neki Slomo
Aušvic, ili Izrael Holokaust, sav
sretan i ponosan dojurio u Jeru-
zalem iz Hrvatske, hvaleći se da
ga Hrvatska podupire u njegovoj
kandidaturi za predsjednika Erec
Israela! Ne, **nije poznat uspo-
rediv slučaj političara koji
hoće postati šefom svoje dr-
žave, pa za to traži potpore u
inozemstvu**, još k tomu nepri-
jateljskom, a ujedno spremnom
na notorno miješanje u unutar-
nje stvari strane zemlje!

Treba li za ovaj uvod još svinjari-
ja židovskih i židoljubnih? Dok
pišem, židovskom protektoru RH
**Slavku Goldsteinu u New
Yorku izlazi prijevod njegove
zloglasne protuhrvatske
knjige „1941 – godina koja
se vraća“**, s poznatom porukom
da je 1941 bila zločin, te da se
zločin, pokapanjem i druge jugo-
vine, ponovio 1991. I taj uspjeh
židovskoga mešetara provincijal-
ni hrvatski mazohisti proslavljaju
kao da je napravljeno nešto dob-
ro za Hrvatsku! U isto vrijeme,

Izložba fotografija Dragutina Šafarića: **ONI SU
PALI ZA DOMOVINU**
Slika br. 1 – Franc Perme, Ljubljana

prepustiti povjesničari-
ma. Jest, onu hrvatsku i
hoće, ali hrvatski đaci
moralni bi dobili u izdaš-
nijim porcijama mitološ-
ki židovski „holokaust“.
Holo, ne Bleiburg!
Kao prokušani kurir šo-
vinističkog mešetara
Zuroffa, **zacijelo je
Mesić svojemu gos-
podaru i ovoga puta
dojavio ono što je
Zuroffa potaknulo
na histeričnu reakci-**

punom parom zahuktao se nekakav „centar za istraživanje antisemitizma“, koji je uzurpirao pola berlinskoga Tehničkog sveučilišta, onako kako je zloglasni i ogavni *holma!*, spomenik navodnim židovskim žrtvama „nacizma“, zaposjeo umalo pola područja grada Berlina. Razmahao se taj „centar“ (koji uhlebjuje čitavu jednu pacifističku vojsku gemanoždernih nacional-mazohista, filosemitskih fanatika i/ili profitera) kojekakvim semestralnim ponudama, seminarima, kolokvijima i predavanjima, projektima, konferencijama i priredbama, radom ljetnoga sveučilišta za novačenje svježih židoljuba, publikacijama, časopisima, izdanjima knjiga, i sve to uz potporu goleme knjižnice i pismohrane... (By the way, **ne paliti!** – ima i važnih desnih materijala!) Neka Hrvatica, Zadranka Vulesica (Marija), tu je zadužena za prekopavanje po cro-antisemitizmu, pa budimo budni...

Nu ni to još ne bi bilo sve: nakon po zlu zapamćenoga ambasadora Meiroma u Zagreb je nastupio novi Erecov poklisar, **neki Yosef Amrani**, čija je prva izjava bila da je „ugodno iznenađen ljepotom Zagreba“. A što je drznik očekivao, da ga je građova ljepota morala iznenaditi? Što li mu je ispričao predšasnik?!

Dalje: Budući da **židovima još uvijek nije vraćeno što ultimativno i ustrajno zahtijevaju (njihova navodna imovina)**, sada su se, preko svoje masonske lože *B'nai B'rith*, obratili njemačkoj kancelarici Angeli Merkel, eda bi **Njemačku, kao najpouzdanijeg i najpokornijeg židovskog vazala** (koji je židovima istu odštetu za nepočinjeno isplatio barem već deset puta), iskoristili da od Hrvatske zatraži blago. Njemačka je, na-

ravno, obećala pritisak na RH, u kojoj nikomu ne pada na pamet istražiti podrijetlo navodne židovske imovine, ali i istražiti hrvatsku lojalnost predaka pohlepnih tražitelja, prije negoli bi se uopće i pomišljalo na njezin „povrat“.

Da bi se još jedanput sve te židovske intervencije, sve te izlete u tuđe poslove, koji ih se nimalo ne bi smjeli ticitati, istaknulo i opravdalo, Javier Solana, vodeći eurobirokrat u judeo-masonske službi, podsjeća usred Jeruzalema, nagrađen frenetičnim pljeskom okupljenih židova i židoljuba, **kako je Erec Israel član „europske unije“ i bez formalnoga članstva!** Eto tako, isto kao što se židovske nogometne momčadi, kojekakvi azijski izraelski *makabji*, natječu po euro-ligama, kao što izraelski azijski hermafroditi sudjeluju na natjecanjima za pjesme Europe... Izrael je dijelom Europe, gospodo, ta ne potječu li siroti holokaustirani židi iz Njemačke i Poljske...?! Ali bi onda članicama EU morale postati i Argentina i Sjedinjene Američke Države i Južna Afrika, čije talijansko, španjolsko, englesko, nizozemsko i kakvo sve ne pučanstvo također korijeni u našem starom kontinentu bijele rase!

Židovski Talmud poučava:

Nežidovska je duša od nečista duha, te se nežidovi nazivlju svinjama.

Nežidov je kao pas. Nežidovi nisu ljudi nego zvijeri.

Nežidov je u usporedbi sa Židovom kao majmun prisposobljen čovjeku.

Kršćane ne zovite ljudima.

Židove, uvijek nastoj prevariti kršćana! Trgujte s kršćanima jer imaju novca.

Nežidov je stvoren da služi Židovu. Nežidovu se smije činiti nepravda. Dužnost je prevariti i opljačkati nežidova.

Sva zemlja ima pripasti nama Židovima. Židovi imaju pravo podčiniti sebi ostatak čovječanstva.

I napokon, uvodno o povodu pisma Zuroffu: **Hrvatski uljudbeni pokret** pod vodstvom dr. Tomislava Draguna najavio je za konac prosinca 2009 da će u središtu Zagreba, kako se i doliči, otkriti dostojni spomenik velikom obnovitelju Države Hrvatske nakon skoro jednoga tisućljeća, Poglavniku Anti Paveliću. **I eto, vijest došla do Mesića, a od Mesića nije dalek put dežurnom protuhrvatskom mrzitelju, istražitelju i veleinkvizitoru Zuroffu.** Nije proteklo dugo, a on se oglasio drskom izjavom objavljenom u židovskom dnevniku „The Jerusalem Post“ u članku nekoga Briana Blondyja (Blondie je, koliko pamtim, bilo i ime Hitlerova psa ovčara). Zuroff po običaju blati NDH i pripisuje joj megazločine prepisane iz srpske propagande. Pavelićevu Hr-

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALIZA DOMOVINU
Slika br. 3 - Barbarin rov 7. rujna 1997. g.
(te godine postavljena je kapela „Sv. Barbara“) - Da,
ovako izgleda spomenik komunističkih krvnika!**

vatsku ne zaboravlja označiti kao „najkrvoločniju zemlju osovinskoga saveza“. Na članak toga lista reagirao je u svojem dopisu hrvatski desničar prof. dr. Tomislav **Sunić**, ali je istoga dana TJP objelodanio i pismo telavivske RH-ambasadorice **Marice** (Matković), koje je više negoli sramotno. Zuroff, dakle, ponavlja srpske laži o Jasenovcu i njegovim stotinama tisuća nedužnih žrtava, Hrvatsku naziva „najkrvoločnijom saveznicom Osovine“ i **nada se da će „zdravi ljudi“ onemogućiti podizanje Pavelićeva spomenika u Zagrebu.** Tom Sunić na ovo je uglavnom dobro uzvratio: da je bilo oštrije, židovski mu list ne bi pisma niti donio. Sve u svemu, **Sunić poučava židovskoga čitatelja da je u Poglavnikovo vladi bilo i muslimana i židova**, da je Tito likvidirao stotine tisuća Hrvata i Nijemaca nakon rata, pa predlaže da se Zuroff i kompanija malko pozabave jugokomunističkim zločinima. Nu, dok ovako odgovara hrvatski nacionalni intelektualac, inače također u hrvatskoj diplomatskoj službi, ambasadorica Marica piše kao da i ne predstavlja Hrvatsku, nego pokojnu Jugovinu. Ona, u ime svojega ministra

Jandrokovića (koji je nedavno tek malo *osvijetlao* obraz prosvjedujući zbog švicarske diskriminacije pjevača Thompsona), u najponiznijem podaničkom tonu **uvjerava židovske gazde kako je podizanje Pavelićevih spomenika u RH zabranjeno** (kojim to točno zakonom?!) te da ne će biti tolerirano ni od države, a niti od građana (je li ih intervjuirala, provela anketu?! hoće li građani spomenik srušiti?!). Slijede najjagavija uvjeravanja o tomu da RH oštro osuđuje sve moguće diskriminacije, galama protiv povijesnog revizionizma, te skandalozna tvrdnja da je Hrvatska nastala s partizanskim „zavnohom“, a NDH je bila „takozvana“. Tako se ponaša predstavica RH u stranoj državi, a dužnost bi joj tek bila zapravo osuditi petljanje izraelskih građana i općila u nutarnje stvari suverene hrvatske države!

MLADEN SCHWARTZ EPHRAJIMU ZUROFFU

Ephrajime Zuroffe! E moj nesret-
ni Zuroffe!

Što to čujem? Opet Ti vrag ne da mira! Opet se petljaš u nutarnje stvari hrvatske države! **Ne sviđa Ti se da je netko od naših domoljuba najavio kako će, na obljetnicu njegove smrti, u dane kršćanskoga blagdana Božić, otkriti skromni spomenik velikom obnovitelju hrvatskoga suvereniteta i slobode, Poglavniku Anti Paveliću.** Zar je doista tako lijepo u koži lažljivca, obmanjivača,

opsjenara, *hohštaplera* i profesionalnog mrzitelja, osvetnika Wiesenthala? **Zar Židov ne može nad Talmud?** Jesi li vjernik? Držiš li da je Tvoj židovski narod izabran među svima, nad sve druge narode? Je li on to samo vjerski, ili i politički? Prisvajate li si pravo, legitimaciju, za doslovnu prevlast nad svim narodima, da svima sudite, sve pokoravate, sve moralno i novčarski izluđujete i iznuđujete? Jer, ponašate se kao da ste neupitno i bezostatno već ozbiljili cilj *Sionskih mudraca*, **da već sada vladate čitavim svijetom!** Uspostavljate svjetsku državu s braćom vam masonima (**ne-židovskim židovima**), gradite države u državama svojih gojskih žrtava, veliki njemački narod sveden je na marionetu židovske nadvlade, čak je i vevlast Amerika pod vašom komandom, a izraelska uzurpatorska država na tlu arapske Palestine predstavlja osebujnu naddržavu, za koju ne vrijede pravila takozvane „međunarodne zajednice“, uostalom fantomske tvorevine koju ste prizvali u život tek **kako bi držali pod nadzorom arijske nacije**, koje vidite kao kukavno, manjevrijedno gojsko roblje.

Nije mi jasno zašto bi Tvoj mitološki „holokaust“ bio veća katastrofa negoli moj Bleiburg. **Ili uistinu mniješ da su svi mučki likvidirani Hrvati bili zlotvori, dočim su Tvoji mrtvi Židovi svi odreda pripadnici anđeoskih legija! Ne sviđa Ti se moj Poglavnik. Valjda je terorist, monstrum, nečovjek.** Ali Ti ne smeta Tvoj cionistički kolovođa David ben Gurion, koji poziva na genocid nad palestinskim Arapima sredstvima terora, otimačine, izgladnjivanja... Ne smeta Ti cionistički terorist Menahem Begin, koji diže u zrak

jeruzalemski hotel *King David* sa stotinom Engleza, među kojima ženama i djecom. Ne smeta Ti „Arik“ Sharon (koji sada već godinama leži u komi, a nazvao je, cinično, psa mojim imenom!) sa svojim masakrom tisuća civila u logorima Sabra i Šatila (pri čemu si mu, mlad i nadobudan, zdušno asistirao)! **Čak nisam zapazio da dižeš glas protiv onoga krila cionizma koje je izravno kolaboriralo s mrskim Ti Adolfom**, ne samo radi savezništva protiv Engleza, ne samo radi dogovora o razdvajanju od Njemačaca i iseljavanju iz Njemačke, nego i temeljem iskrenih političkih simpatija za nacional-socijalizam. Židovi imaju pravo na političke preferencije, pače na zločin, na pokolj, na masakr, a Hrvati nemaju pravo ni na slavljenje svojih neupitnih veličina! I to samo zato jer se Židovu prohtjelo da im to pravo uskrati!

Koga, Zuroffe, predstavljaš? U čije to ime govoriš? U ime židovske religije, izraelske države, judeomasonske internacionale...? U ime cionističkog pokreta? Zašto bi sve to trebalo uopće biti relevantno za Hrvate, za njihovu

samosvijest i savjest, za način na koji oni uređuju stvari svojega nacionalnog opstanka? Zašto bi se nas uopće trebalo ticati što Ti i Tvoji zadrti, umišljeni, talmudski šovinisti držite o onomu što mi radimo kod svoje kuće?

Ti si svakako demokrat, kao i svi vi židovski *radbi* gospodari svijeta, koji nam pokušavate nametnuti taj najneljudskiji i najtiraniskiji među političkim ustrojima, liberalnu demokraciju, eda biste čim djelotvornije i uspješnije vladali *nžim rasama*. Ali kao demokrat moraš biti svjestan da **Tebe i Tebi slične hrvatski narod nikada, ni na kakvim izborima, nije birao, ni za predsjednika niti za guvernera, za tutora ili protektora**. Zato, čovječe, shvati da Ti nismo dali riječ, ovdje nemaš pravo glasa! **Zato konačno zašuti!** Stranac si, nepozvan si, neprijatelj si, i zato – dalje ruke od Hrvatske, dok o tomu još smiješ slobodno odlučivati!

Tvoj cionistički šef generalštaba Gabi (sic!) Ashkenazi upravo usred židovskoga protektorata Njemačke posjećuje tamošnji (!) holocaust muzej, i s toga mjesta po-

ručuje da će „Židovi sami nadzirati svoju budućnost“. Dakle **svoju**, a ne njemačku, ne hrvatsku! Također: **sami**, a ne preko drugih. **To hoćemo i mi: sami nadzirati svoju prošlost, sadašnjost i budućnost**. Stoga, bavi se židovskim ratnim zločinima i židovskim zlikovcima, napadaj umjetnu, uzurpatorsku, terorističku, rasističku, genocidnu državu Izrael, brini se o spomenicima što ih se podiže i otkriva u Tel Avivu, **a Hrvatsku i Hrvate, naše svetinje i spomenike, naše ratove i našu politiku, zaboravi jednom zauvijek!** Jer, hrvatska je povijest samo hrvatska stvar, i nad hrvatskom prošlošću, njezinim tumačenjem i prosuđivanjem, ima suverenitet samo hrvatska država i hrvatska nacija!

Dolje židovski šovinisti i mrzitelji Hrvatske Države, izvana kako i iznutra!

Živjela slobodna, suverena, samostalna, nezavisna Hrvatska Država!

Mladen Schwartz

Vođa Nove Hrvatske Desnice
mschwartz@inet.hr

TREBA PISATI O BOŠNJACIMA

Tomislav Antičić, Zagreb

Pisanje o Bošnjacima je vrlo dobar i koristan članak, koji otvara jednu novu stranicu hrvatske istine, koja je tijekom povijesti bila prisiljena prepustiti svoje zemlje jačim neprijateljima, a svoj narod prepusti odnarođivanju i promjenama vjere. Po tome osnovu, nedvojbeno tvrdimo, da su nže navedeni narodi sastavni dio Hrvatskog bića. Naravno, da nitko nije pozvan da određuje ili

naređuje bilo kome o trenutnim nacionalnim osjećajima i osobnim stavovima o naciji. Želim da se na osnovu činjenica upozna stvarni tijek povijesti, koje zaista ništa ne mijenja, niti osjeća pripadnosti bilo kojeg pojedinca, niti preudicira bilo kakve državne i

Izložba fotografija Dragutina Šafarića: ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 4 - Huda jama Barbarina rova 12. svibnja 2005

nacionalne-narodne granice, ali daju stvarnu povijesnu sliku događanja, i kako su nastale neke nove države i narodi, koji su stvoreni na teritoriji otetih hrvatskih zemalja i odnarođenih Hrvata, začećenim u tim zemljama.

Tako su od hrvatskog nacionalnog bića nastali:

Bjelorusi, Ukrajinci, Južni Poljaci, Moravci-Česi, Slovaci, brojni Mađari zapadno od Dunava, Srbi

Raške i Mačve i većina Srba u BiH, Slovenci, veliki dio Austrijanaca Gradišta i Koruške, Crnogorci, najposlije i Bošnjaci. Spomenimo i pokret SANU iz Beograda da od dijela Hrvata u Vojvodini i Mađarskoj stvari naciju Bunjevaca.

Ako gledamo kronološki kako su tuđinski osvajači nadirali i okupirali hrvatske zemlje, uočavamo očajničku borbu Hrvata da opstanu i sačuvaju svoje zemlje i svoj identitet.

- 800. g. nadiru Franci i prisvajaju hrvatsku mitropoliju Akvileju/Gradež i Istru

- 900-926. g. u borbama protiv Mađara izgubilo se Panoniju do gorja Tatra, tzv. Moravsku-Veliku-Bijelu Hrvatsku

- 1085-1100. g. u sukobu pape i protu-pape odvojilo se srce Crvene Hrvatske, današnja Crna Gora i Istočna Hercegovina

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 5 - Brnica, „Pustov kozolec“ 12. listopada 2003.
g. (gore u brdu Jelenca više je šahtova-grobišta)**

- 1444. g. u borbama s Osmanlijama izgubilo se Rašku i današnji Sandžak

- 1456. g. nakon što su Mađari zavjerom ubili hrvatskog bana i nasljednog kralja Bosne, Ulrika Hermana, Hrvatska banska država gubi Štajersku i stolni grad Celje

- 1463. g. u nesretnim zbivanjima u obitelji Kotromanića, pok. kralja Tomaša i žene Katarine Kosača, protiv vanbračnog sina Stjepana Tomaševića, dolaze Osmanlije i zauzimaju Mačvu i Staru Bosnu/Ramu. Sa širenjem Osmanlija, širi se i utjecaj pravoslavne crkve i prekrštavanje Hrvata katolika u pravoslavce, koji su u 19. stoljeću prozvani Srbima

- 1526. g. nakon izdaje Mađara i mađarskog sporazuma s Osmanlijama padaju Posavina (Usora, Soli), Srijem i Slavonija

- 1592. g. njemački kapetan Lamperg predaje hrvatski stolni grad Bihać Osmanlijama, i tako srce države Hrvatske, tzv. Turska Hrvatska pada pod Osmanlijsku vlast, a veliki broj bogatijih Hrvata prelazi na islam, kako bi zaštitio svoje stečene privilegije, otvorio obrt u gradovima, mogao napredovati u vojnoj i građanskoj upravi

- 1992. islamski svijet čini sve da odnarođi Hrvate muslimanske vjeroispovijesti i da od njih stvori novu naciju, za koju su našli uzeti ime Bošnjak, nakon što su bili Hrvati-Turci-Austrijanci-Hrvati-Jugoslaveni-Muslimani

Traženje sebe je pravo svakog pojedinca i mi **moramo u svim navedenim narodima gledati sebe** u njihovim povijesnim i društvenim okolnostima i okruženjima, pa **pozivam sve one koji se još uvijek svjesni sebe i svojih korijena pridruže u pozitivnom duhu zajedništva**, prihvaćajući sve različitosti koje nas dijele i spajaju, jer u Bibliji je Isus rekao: - Svi će vas mržiti zbog moga imena... Svojom ćete postojanošću spasiti duše svoje – Bdijte – nad sobom i braćom svojom.

VELEIZDAJNIČKI SABOR

Danas, petak 20. studenog 2009. Hrvatski Sabor postao je Veleizdajnički sabor ratificiranjem Arbitražnog sporazuma sa Slovenijom

Josip Kokić, Zagreb

U početku stvaranja države imali smo zastupnike u većini, dolaskom pretvorbe i privatizacije postali su prijestupnici kršenjem Ustava i zastupničke prisega o zaštiti nacionalnih interesa. Na Dan mrtvih, 2. studenog 2009, postali su

izdajnici, a danas 20. studenog, **VELEIZDAJNICI NARODA I DRŽAVE HRVATSKE**, osim četvorice zastupnika koji su glasovali po savjesti, protiv ratifikacije sporazuma sa Slovenijom. **Kajin i Josipović bili su protiv**, samo iz razlo-

ga svoje predsjedničke kandidature kako bi se prikazali biračima u nacionalnom svjetlu. I Josipoviću i Kajinu Mesić je idol, čovjek krivokletnik i izdajnik opravdanih i duboko utemeljenih nacionalnih interesa, a Mesićeva osoba je Josipoviću financijska direktorica kampanje, čime sve biva jasnije.

Prije dva dana, bio sam kao i svake godine u Vukovaru, i nakon molitve na groblju, poželio otići odati počast kao mali čovjek žrtvama na Ovčari. Nažalost pristup Ovčari bio je blokiran zbog Mesićeva posjeta, samo On, pa sam morao ići pješice. Nigdje nisam sreo ni žive duše, osim policajaca na cesti i rijetkih zaposlenika na farmi Ovčara. Ergela crnih limuzina najviše klase velikom brzinom projurila je prema Ovčari, i isto tako natrag, i to upravo na taj tužni Dan sjećanja na Vukovar. Isto se je dogodilo i s kolonom Sabora, predsjednikom Sabora i potpredsjednikom Šeksom, inače počasnim građaninom Vukovara, tako da je pristup onima koji tamo hodočaste sa tugom u srcu, bio skoro četiri sata onemogućen. Kad sam konačno došao pješice, sreo sam ravnateljicu vukovarske bolnice, Dr. Vesnu Bosanac, koja

je strpljivo čekala da može odnijeti vijenac na mjesto stradanja branitelja i njenih pacijenata, nakon odlaska saborske kolone. Prije toga posjeta bili su u koloni među tisućama ljudi i nisu se bojali, a na Ovčari toliko osiguranja. Kažu protokol, a jesu li žrtve imali ikakvo osiguranje kad su odvedeni na klanje i masakr, dok su drugi bili itekako osigurani, a danas pogotovo. Žalostno i sramotno!!! Sve ovo pišem, kako bi osli-

kao stanje u vlasti, i kako je sramotno došlo do donošenja odluke u ime naroda, a bez naroda o prihvaćanju štetnog sporazuma sa Slovenijom, kao i brojnih drugih odluka i zakona. **Država Slovenija, a i njeni biskupi bježe od Međunarodnog suda za prava mora**, a i Međunarodnog suda pravde u Haag-u. Za RH ne postoji problem granica, a oni koji žele imati taj problem neka idu na sud, kao što je i sve u životu, i za to postoje te institucije. Čim se boje suda, već je to bilo dovoljno za ne pristajanje na sporazum sa Slovenijom. Gdje su slovenskim biskupima univerzalna načela kršćanstva, ili su postali autokefalna katolička Crkva Slovenije, koju vode samo sebični interesi. Upravo sebičnost jest izvor svih zala u svijetu od postanka do danas. **Ovakvo ponašanje tzv. hrvatskih vlasti došlo je do dna moralne bijede**, i teško je naći primjer u koliko-toliko civiliziranom svijetu da vlasti rade tako otvoreno protiv vlastitog naroda i države. Već sam prije pisao, kako je novi ministar gospodarstva Đuro Popijač javno izjavio na HTV-u da je dobro što su hrvatske banke u stranim rukama, a **na preko 90% našeg kapitala stvarju profit**

enormnim kamatama. Financijska kriza nije došla iz Hrvatske, već upravo iz onih zapadnih zemalja koje su tzv. uzori demokracije, a nas tretiraju kao rizičnu zemlju i zato nam ubiru najveće moguće kamate. Takav čovjek postaje ministar gospodarstva. Nova Premijerka, nametnuta u tri sekunde od strane HDZ-a državi Hrvatskoj, tko je za, tko je protiv, suzdržanih nema, čestitamo gđi Kosor, novoj premijerki, i danas imamo što imamo. Ponovit ću po ne znam koji put, s obzirom da vlast u potpunosti ignorira prava građana, putem svojih institucija, **da je katolička Crkva bila posljednja institucija od koje je vlast imala strah, a odlaskom Kuharića, toga straha više nema nimalo**, pa je diktatura stranaka u punom zamahu. Time hoću reći kako su hrvatski biskupi itekako odgovorni za ovo stanje danas, a po pitanju granice sa Slovenijom itekako. Oglasili su se Pilatovski u zadnju sekundu, ne minutu. Efekt i odjek njihove izjave na vlast bio je ravan nuli.

Kako uopće takvi političari mogu imati obraza u bilo kojim izborima obraćati se građanima do kojih nimalo ne drže, a njih je čak oko devedeset posto ili nešto niže, a ostali su itekako nesretni što Hrvatska postoji, pa je žele zatrti u svim segmentima. **Put izlaza iz ovog već trajno lošeg stanja jest masovni izlazak na ulice svijetom i krunicom diljem Hrvatske**, ali i potporom našeg iseljeničtva do opoziva vlasti i novih izbora. Sa ovom vlašću ni bilo koji referendum ne bi postigao cilj, jer nad njim nema kontrole, već je sve u njihovim rukama koji ne žele promjene, već moraju doći novi ljudi čiste prošlosti, pa prema tome i ovi predsjednički izbori ne-

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 6 - Hrastnik plaz-klizište grobišta u Hrastniku, 27. prosinca 2003. g. (zapadni dio Brnice)**

maju nikakvog smisla. HTV i ostali mediji sve kreiraju, a na osnovu te kreacije, dogode se i izborni rezultati, jasno na štetu hrvatskog naroda, kao i do sada.

Nažalost u večerašnjem predstavljanju predsjedničkih kandidata, svi su prihvatili uhodanu paru, EU NEMA ALTERNATIVE,

odnosno Tuđman i Jurčević su stidljivo postavljali neke uvjete, u smislu KAKO ući.

ALTERNATIVA ITEKAKO POSTOJI, A ONA SE ZOVE NEUTRALNOST!!!

EU se gradi na trulim temeljima, i **idu dotle da žele i počinju uklanjati krževe iz javnih instituci-**

ja!!! Zar to nije najbolji dokaz njene trulosti i krajnjeg pogubnog liberalizma. Ta Eu kida sam korijen kršćanstva, i nema nikakve veze s idejama Sv. Benedikta, čije je ime uzeo sadašnji Papa.

Što se još treba dogoditi da Crkva progleda????!!!

PISMO MOM ŽIDOVSKOM STAROM PRIJATELJU MLADENU SCHWARTZU

Akademik Mirko Vidović,

Pariz

Mladene!

Stari moj družo iz emigracije!

Pročitah 'natenane' Tvoju 'filipiku' očitano Zuroffu u bradu i to me podsjeti na onu narodnu - pošten čovjek je iskren čovjek, a iskren čovjek upotrebljava svoja usta u časnu retoriku pak - nema vremena da mu dlaka naraste ni na dlanu ni na jeziku. Peke, džžanu, yarane - kako to mi znamo reći u našoj Bosnoj, u zemlji gdje svatko zna koliko iznosi dužina između šake i lakta.

Naime, teško je Tebi nešto novoga javiti, jer ako itko točno pozna i Hrvate i Židove, onda si to upravo

- Ti.

No sinoć, na glavnom francuskom državnom TV kanalu 'F2', u Francuskoj, na glavnom večernjem dnevniku objavljena je dobro dokumentirana novost:

Godine 1924 u tajnoj kartoteci Francuske vojske, među kartonima koji ukazuju na otvorene i zaklete neprijatelje Francuske, nađe se i - karton sa slikom i s podacima o njemačkom državljaninu, koji se na tom kartonu naziva HITLER Adolf Jakob.

Sigurno Ti je poznato da je Karl Marx bio potomkom dviju rabin-skih loza, ali da je bio ništa manje mrzitelj Židova od Hitlera (to je on očitovao u svom kilometarskom pamfletu 'Židovsko pitanje').

Sigurno ti je poznato i to da je STALJIN rođen u obitelji DŽUGAS-VILI i da mu je od rođenja dano ime Iosif. Kasnije nazvan i KOBA.

N.B. U Austriji je, u svoje vrijeme, neki J. Amsler objavio knjigu "HITLER" i tu dokazivao da je Hitler bio nezakonito dijete Židova - vlasnika kuće (koja je nedavno stavljena na dražbu s početnom cijenom od dva i pol milijuna eura), u kojoj je rođen Adolf Jakob, a u kojoj je stanovala obitelj Hitler, koje obitelji je šef bio austrijski carinik u Braunau, pograničnom gradu s Bavarskom.

No, što se tiče 'kukastog križa', nije to nikakva 'nacistička' izmišljotina, jer isti taj kukasti križ se i danas može vidjeti u mozaiku antičke sinagoge u Sardesu (arheološkom nalazištu u današnjoj Turskoj), kao i u portugalskom arheološkom nalazištu u Cunimbrigi.

Govrnari koji sve čine da postanu gospodari ljudske sudbine nisu Židovi.

Oni se koriste Židovima kao klozetnom metlom koju će, i ako im pođe za rukom da dobiju ratove koje vode protiv Boga i ako u tom suludom poslu dožive totalni poraz (kao i SSSR), optužiti će Židove da snose svu odgovornost za to bezumlje, a Židovi su, ustvari, najveće potencijalne žrtve - SATANIZ-

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU**

Slika br. 7 - Marno u pozadini panorama planine Jelenca, 12. listopada 2003. g. (rudarski šahtovi sa žrtvama)

MA koji je, nakon odlasla G. W. Busha u ropotarnicu povijesti - već poražena ideologija, najveća i zadnja pošast ljudskog roda.

Treba imati u vidu nedvojbenu činjenicu da svaki povijesni narod ima svoje proroke i svoje izdajni-

ke. Izrodi kod Židova bili su npr. Marx, Staljin i Hitler, a kod Hrvata pak Tito, Viktor Novak, Mešić, itd.

Država Izrael trebala bi u praksi primjenjivati poznato pravilo, prema kojemu: izdajnik svoje nacije ne može biti ičiji iskreni prijatelj.

Njihovi proljevi mržnje prema Hrvatima ignoriraju činjenicu da su Josip Frank, Dido Kvaternik i Mladen Schwartz (bili) privrženi svom židovstvu, ali i odlični hrvatski patrioti!

NOTORNA ANTISEMITSKA STAJALIŠTA

Ljubo R. Weiss, Mihanovićevo
37, 33000 Virovitica

E, crni moj Schwartz!

Vjeruj mi, dosadan si ponavljanjem notornih antisemitskih stavova koje su na granici zdravog razuma. Koja je šteta što svoje kritičarske sposobnosti ne koristiš u obrani sadašnje Hrvatske, tvoje i moje, koja se tebi i meni pred očima, urušava kao kula od karata. Evo, sada već i policijski kordoni ispred radništva koje bi na Markov trg?

Čiji je Markov trg? Potrošenih političara ili hrvatskog naroda?

Usmjeri se na ta pitanja, bit će ti pametnije nego uporno i dosadno "čačkati mečku!"

Zamolio sam te za tvoju knjigu o Tuđmanu, a zanimala bi me i ova knjiga koju si sada skoro promovirao. Kako svi Židovi nisu tajkuni ili bogatuni, i kako sam židovski crkveni miš, mada sam "prodavao i srpske knjige i pornografiju u Beču" (cccccc!!!!!!), molim te za tu uslugu.

Još jednom, pusti Ben Guriona, pusti Wiesenthala, pusti Zuroffa, Amrona. Te bitke si unaprijed izgubio! Jednom će ti netko poslati

knjigu, koju možda imaš u svojoj knjižnici, a naslova je "Duga ruka Izraela". Ili, možda jednu koju ti preporučam, mislim da nije prevedena s njemačkog: Uri Dan – "Mossad!"

Želim ti "alles Gute", opusti se, mržnja je opaka pojava - šteti više mrzitelju nego onome kojeg se mrzi! I riješi se - samomržnje!

I pored svega, očekujem bar neku tvoju knjigu!

MIR I DOBRO!

DRAGANČE

Sven Rustempašić, Sarajevo

Postavlja se pitanje kako će osoba koja se 1975. svojevrijedno izjašnjavala kao Srbin, pardon Jugosloven, i kao i svaki drugi Srbin potpisivala ćirilicom, iako je i po Ustavu i po zakonima Republike BiH mogla komotno da se izjašnjava kao Hrvat, kako će ta osoba danas zastupati interese bosanskih Hrvata?

Ako je tadašnjim lucidnim potezom, na talasima UDBE postao direktor Sokola i predsjednik HDZ-a, pitanje je hoće li i danas, pod okriljem iste matične kuće uspjeti da napravi geto za bosanske Hrvate, po uzoru na svog kolegu, Srbina Aliju Izetbegovića (kako se svojevrijedno izjasnio na popisu 1961.), koji je na isti način i uz pomoć iste UDBE napra-

vio geto za Bošnjake. A poslije toga će otići na misu da se moli Bogu, da mu oprost grijehe, što prije toga nije vjerovao u Boga, što je blagoslovio protjerivanja i zločine nad Hrvatima u tzv. RS (geto za bosanske Srbe) i što sada pokušava da oduzme ljudska prava bosanskim Hrvatima, koji bi ostali živjeti izvan par kvadratnih kilometara kamenjara zvanog "Herceg-Bosna".

UNIVERZITET U SARAJEVU
MAŠINSKI fakultet
U MOSTARU

Broj upisnice: 2222

UPISNI LIST

Čović Dragon (ime i prezime) upisao-lga se je kao redovni student u PRVI semestru - trimestar MAŠINSKOG fakulteta odsjek (grupa, smjer.)

PODACI O STUDENTU

- Dan mjesec i godina rođenja 20. AUGUST. 1986
- Rođen: mjesto MOSTAR opština MOSTAR SR BIH
- Državljanstvo JUGOSLOVEN 4. Republička pripadnost BIH
- Narodnost JUGOSLOVEN
- Prebivalište i adresa: BIKOVINA VIII MOSTAR
- Gdje je i kada završio srednju školu: MOSTAR 15. MAJ. 1975
- Gdje stanuje za vrijeme nastave: a) kod porodice b) u Studentskom domu c) kod privatnih nadavaca adresa stana BIKOVINA VIII
- Od čega se izdržava za vrijeme studija: a) od pomoći roditelja, b) od ličnog rada, c) prima kredit odnosno stipendiju u iznosu od koju dodjeljuje (navesti kreditora odnosno stipenditora)
- Da li je regulisao vojnu obavezu NE
- Gdje žive roditelji (navesti njihova imena i prezimena, zanimanje i prebivalište ČOVIĆ FRANKO, KOŽU HARA-VOHANIĆA, BIKOVINA VIII MOSTAR RABNIK

U MOSTARU, datum 10. SEPTEBAR. 1975
(mjesto) (datum)

Svojeručni potpis studenta:
Sven Rustempašić

GADI MI SE CRVENA ZVIJEZDA!

Četvrto Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Prvo gađenje

1. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad marksističko-lenjinističkom bajkom potiče proletere i ostalu svjetsku sirotinju na komunističku revoluciju, a onda ih pretvara u roblje. Stoku. Volove.

2. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad umlati stotine milijuna ljudi pravdajući to potrebom za napretkom čovječanstva. Krvnici i koljači.

3. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad sebe i svoju prirodu proglašuje Bogom Stvoriteljem, vladarom sveg ostalog stvorenja. Otvoreno i sa zadovoljstvom pljujući po njemu.

4. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad zatire svaku slobodnu misao ljudskog roda smatrajući ju nei-

zostavno zaostabm i reakcionarnom samim tim što nije njena. Pjesnici mjesto vam je u tamnici.

5. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad njeni izvorni učitelji označuju moj narod, moj hrvatski narod genocidnim, te smatraju da ga treba čim prije istrijebiti. Ljudski čopor kojemu nema mjesta na kugli zemaljskoj.

Drugo gađenje

1. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad osvetnički i ljudožderski ubija na Bleiburgu i Križnim putovima preko pola milijuna pripadnika moga naroda, mojih Hrvata. Više ih ne će biti.

2. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad protjeruje širom svijeta trećinu hrvatskog pučanstva s vlastitih ognjišta. Nikad se ne će doma vratili!

3. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad grabi konfiskacijom i nacionalizacijom, kolonizacijom, hrvatsko nacionalno bogatstvo. Kao što joj to Marx reče i prepo-

ruč.

4. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad moju Hrvatsku, moju Državu Hrvatsku, moju Nezavisnu Državu Hrvatsku, opet gura u jugokom-asocijacije. Ovde vam je bre mesto!

5. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad uništava marne i misleće Hrvate, samo da bi ona došla do izražaja. Kakav Ante Ujević. Samo Miroslav Krleža.

Treće gađenje

1. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad nastavlja jašiti hrvatski puk, iako je svijet konačno zauvijek obračunao s komunizmom. Mi preimenovani socijaldemokrati znamo raditi. Vi ste samo tzv. hrvatska stoka sitnog zuba.

2. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad postaje tajkun, menadžer, i kad s time drži na uzdi sav hrvatski gospodarski život. Radna mjesta i zaposlenja. Ovce jedne. Pogledajte što može Ante Todorić, Milan Artuković, Franjo Gregurić, Dragutin Drk, Anđelko Leško, Dragica Zgrebec, Svetozar Tedeschi.

3. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad pljačkom u pretvorbi i privatizaciji opet u svoje ruke uzima sve što se vrijedno nalazi na hrvatskoj zemlji. To smo mi klikeriši. Borislav Škegro, Božo Prka, Franjo Luković. Iz pozadine Ante Marković.

4. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad u svoje ruke uzima hrvatsko pravosuđe i policiju kako bi označila, obilježila, sve prave Hrvate i tako ih posve odstranila iz javnoga života. Bavite se sami sa sobom. Mi imamo Milana Bandića.

Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 8

5. **Gadi mi se crvena zvijezda** kad smatra, i to kroz hrvatsku državnu politiku ustrajno provodi, da u Republici Hrvatskoj, u Državi Hrvatskoj, u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, mogu živjeti samo oni koji pripadaju (i prihvaćaju ju) partizansko-komunističkoj ideologiji. ZAVNOH. Samo ZAVNOH. Domobran: pod nož ili napolje iz Hrvatske. Ustaše: pod nož ili napolje iz Hrvatske. Domoljubni i državotvorni Hrvati: pod nož ili napolje iz Hrvatske.

Sunce na obzoru

1. **Volim sunce** kad nosi novi dan.
2. **Volim sunce** kad grije sva ljudska stvorenja.
3. **Volim sunce** kad pomaže razlikovati dobro od zla.

Hvala suncu

1. **Hvala ti sunce** što postojiš, što nam te Stvoritelj daje.
2. **Hvala ti sunce** kad nam otvaraš oči.
3. **Hvala ti sunce** kad nam otkrivaš crvenu zvijezdu i njene paklene nakane.

Još nešto drago naše sunce

1. **Rasvijetli nam um**, pomoz nam vidjeti otkud nam prijete crvene ugroze, kaži nam kako se od njih zaštiti.
2. **Reci nam** kako ćemo obilježiti crvena minska polja i lustrirati ih, a ne likvidirati, jer želimo biti ljudi, ali ljudi koji žive kao neljudi: Antu Nobila, revnog jugokom-tužitelja sveg Hrvatstva, Milana Bandića, neutaživo pohlepnog grabljivca svega materijalnog što grad Zagreb imade, So-

cija Demokratsku Partiju Hrvatske u njejoj nadi da bi moglo započeti obrnuto preimenovanje: Socijal Demokratska Partija Hrvatske – Stranka Demokratskih Promjena - Savez Komunist Hrvatske, pa Jugoslavije – Komunistička Partija Hrvatske, pa Jugoslavije. Ne bi valjalo više to. Ne bismo bili u stanju iznova to podnijeti. Pukli bismo. Eksplozirali bismo. Onda su pak kolateralne žrtve neizbježne. Ma tko i ma kako ih brojio.

3. **Poruči onom** na Pantovčaku. Bit ćemo tamo 26. prosinca 2009. –onamo, onako i s onim razbrogom kako smo već obećali. Na petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata. S prigodnom temom:

"Recimo: Idi s Vragom Stjepane Mesiću, ti i komunistička partizanija!"

KOMUNISTIČKI KOMITETI - HRVATSKE MRTVAČNICE

Četvrto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Ive Matanović, Zadar

Za razliku od prethodnog govornika, meni se ne gadi **crvena zvijezda**. Gade mi se samo oni ljudi koji se kite njome. Sama zvijezda kao zvijezda, nije nikome nanijela zlo. Ali zvijezda kao simbol s kojim su se kitili hrvatski i ini komunisti je, ni kriva ni dužna postala zlo. Poglavitito ona crvena koja je obilježavala i još uvijek obilježava naše komuniste.

Stoga, a i zbog toga, baš danas smo se i okupili pred ovom zgradom - mrtvačnicom, da pokažemo Hrvatima i Hrvatima i svekolikom hrvatskom pučanstvu naše neslaganje s ljudima koji sebe nazivaju socijaldemokratima, a ustvari radi se o presvučenim bivšim komunistima - komunistima koji se ni za dlaku nisu

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 9**

promijenili. Dapače, postali su još gori nego su bili u svome bivšem carstvu tako zvanom Jugoslaviji. Vrlo racionalno su se rasporedili po svim

drugim strankama i strančicama s kojima čak i upravljaju. Tako raspoređeni, komunisti ustvari upravljaju hrvatskom državom.

Cilj našeg današnjeg okupljanja je LUSTRACIJA – lustracija svih onih kadrova iz bivšeg komunističkog sustava koji su se komunistima imenovali, a još i danas se nalaze u državnim institucijama, sveučilištima i drugim uljudbenim resorima kao što je HAZU i Matica Hrvatska. Okupljanje smo upriličili baš pred ovom zgradom, zgradom kao simbolom svih zala koja su se dogodili hrvatskom narodu za vrijeme krvave vladavine njenih protagonista, zvanih komunisti, koji su iz ove zgrade i svih drugih zgrada koji su se komitetima zvale, krotili hrvatski narod, a sve one manje počudne i neposlušne u tamnice i u smrt slali.

Istina, iz ove zgrade, pred kojom stojimo, toga u prošlosti nije bilo. Naprosto zato, jer ni zgrade nije bilo. Međutim u ovu zgradu preselili su se bivši komunisti-dželati, da li namjerno ili slučajno, nije bitno, koji kameleonski presvučeni u tzv. socijaldemokrate nastavljaju rušiti sve nacionalne, vjerske, uljudbene i sve druge hrvatske vrijednosti, što Hrvata Hrvatima čini.

Zato i ovu zgradu moramo obilježiti sramnim imenom - imenom **mrtvačnice hrvatskog naroda**, jer u njoj se, na žalost, još i danas nalaze bivši komunisti i udbaši s kojima se „Lustracija“ mora obračunati. Po hitnom postupku treba obilježiti i sve druge zgrade diljem RH, u kojima su se komunistički komiteti nalazili. Uradit ćemo to na taj način, što ćemo **ugravirati** na kamenoj ploči prilagodbeni natpis u obliku spomen ploče, koja treba trajno ostati na zgradi, kako bi upozoravala na strave i užase koji su se u prošlosti u tim zgradama

događale.

Spomen ploče s prigodnim tekstom trebale bi ovako izgledati:

**U OVOJ ZGRADI
KOMUNISTI SU
GODINA MA, DESE-
TLJEĆIMA, UPOR-
NO, ZLOČINA ČKI,
PLA NIRA LI PRO-
GONSTVA I UBIJA-
NJE HRVATSKIH
DOMOLJUBA
TIJEKOM CIJELOG
RAZDOBLJA OD
1945. DO 1990.,**

**JEDINO STOGA JER SU BILI HR-
VATI,
PRAVI HRVATI.**

**Spomen-ploču podižu Domoljub-
ni i državotvorni Hrvati**

**dne 27. studenog ljeta Gospod-
njeg 2009.**

Što se pak tiče uklanjanje crvenih zvijezda petokraka sa zgrada bivših komunističkih nastamba, to je manje više već obavljeno. Poglavito su uklonjene one s nadgrobni spomenika koje su partizani - komunisti još za života sami sebi postavljali. Uklonila su ih njihova djeca i unuci devedesetih godina, kako se ne bi, u budućnosti i u novoj slobodarskoj Hrvatskoj, sramili pred vlastitim narodom i ljudima koji nam dolazi sa svih strana svijeta, posebice iz slobodarske Europe.

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 10 - Huda jama i g. Franc Perme u „svojoj
kapeli“ Sv. Barbara, 6. ožujka 2009. g.**

Isto tako treba odmah zabraniti obilježavanje svih proizvoda s crvenom zvijezdom petokrakom, kao i zabraniti uvoz stranih proizvoda s ovim marketinškim oznakama. Poglavito se to odnosi na uvozno pivo „Heineken“, koje je obilježeno s crvenom zvijezdom petokrakom, a koje se u Hrvatskoj mnogo troši. Ako se u tome ne uspije, zbog međunarodnih čimbenika, treba pozvati narod na bojkot tog piva.

Zaključimo, dakle, da ni na nebu nema zvijezde petokrake, barem ju do sada nitko nije uspio vidjeti. Zato nije nimalo slučajno da su se sotone komunisti dosjetili da svoj vrazji kult obilježe upravo s tim simbolom.

Uklonimo sve simbole koji s neba nisu došli!

Živjela Hrvatska!

Za dom spremni!

ODNOS HRVATSKIH VLASTI PREMA JOŠ UVIJEK MOGUĆOJ LUSTRACIJI I KAKO JE POSTIĆI?!

**Četvrto Okupljanje domoljubnih
i državotvornih Hrvata**

Josip Kokić, Zagreb

Ta tema zaokuplja hrvatsku javnost već dugi niz godina, ali sve dosadašnje vlasti to uporno izbjegavaju. Tome se nije čuditi, jer se sama lustra-

cija ponajviše odnosi upravo na njih, na vlast koja je proizišla iz komunizma. SKH je oblikovao svoj novi naziv u SDP- Stranka demokratskih promjena. Te demokratske promjene se nisu nikad ni dogodile, jer ta stranka nije proizišla iz naroda, već se je totalitarnim putem narodu i nametnu-

la, u vremenu kad je sila nametala sustav vladanja, a ne volja naroda u slobodnim izborima. Svu imovinu koju su uzeli od naroda su i zadržali, kao i svu vlast bez obzira na nazive stranaka, jer su se posvuda umrežili. Sretna i nesretna okolnost bila je u osobi Franje Tuđmana, kojeg je na-

rod prihvatio, jer njegova promidžbena i gromoglasna retorika bila je jasna poruka sa željom stvaranja države. Poruka je bila dosta vijugava, od konfederacije pa do odcjepljenja od Jugoslavije. Vrijeme i događanja odvijala su se tako da je na referendumu narod glasovao za samostalnu i nezavisnu državu Hrvatsku. Povratka više nije bilo, a velikosrpska ideologija i njeni generali su živjeli za dan kad će upotrijebiti oružje protiv svih nesrpskih naroda u cilju očuvanja tzv. Srboslavije. Hrvatski ortodoksni srbo-komunisti više nisu imali izbora, nego se opredijeliti za RH i promatrati sa strahom daljnji razvoj događaja. Hvala Bogu bilo je i bivših komunista koji su sa zadovoljstvom dočekali tu promjenu i iskreno željeli pomoći i iskupiti se zbog svoje pripadnosti jednom totalitarnom sustavu.

Ivica Račan imao je priliku i kao opozicija i pozicija shvatiti postojanje RH, kao samostalne države i pokrenuti neovisno o svemu, lustraciju svoje stranke ne na riječima već na djelima. Bio sam izravni svjedok tog vremena i promatrao njihovo ponašanje. Do 2000-te godine nisu pravili neke vidne pogreške koje bi bile svi-

ma uočljive, jer je to umjesto njih učinio HDZ u tolikoj mjeri da su oni samo čekali njihovo urušavanje u narodu i svoju priliku da ponovo i formalno zasjednu na vlast. Tuđmanov zov na pomirenje, brojne abolicije agresora, pretvorba i privatizacija po principu komu ništa – komu sve, toliko su osokolile i ohrabrine njihovu ćud, a dlaka im je ionako poispadala tijekom vremena, pa su dolaskom na vlast krenuli u veliku ofenzivu protiv naroda i države a u interesu tuđina i svoje nezasićene sebičnosti. Najrigidniji članovi poput Linića i sl. u sprezi s HNS-om, HSLS-om, autonomaškim IDS-om, odmah su doveli EZ u Zagreb i dali punu potporu nazivu Zapadni Balkan. Mesić, kao činovnik bjeloslavjske administracije dao je veliki doprinos tome, u funkciji predsjednika RH. Krug se je zatvorio i daljnje rastakanje naroda i države je snažno nastavljeno. Ako netko misli da je to djelo samo SDP-a i inih, grdno se vara. HDZ sa svim svojim šutljivim članstvom u ovih punih šest godina je pokazao i dokazao da među te dvije stranke, dakle HDZ-a i SDP-a nema u biti nikakve razlike, a u interesima se itekako međusobno gričaju, tko će više i bolje

grabiti nacionalnu imovinu i rastakati hrvatski korpus, doslovce pljujući jedni po drugima. Upravo po tome se i vidi njihova pupčana bliskost, o čemu sam odavno pisao, rugao se lonac loncu, a oba su crna, da crnja ne mogu biti. Tražiti i upozoravati te i takove na lustraciju zvuči kao utopija, ali naša domoljubna i rodoljubna dužnost je bez

obzira na sve, zboriti i govoriti i ukazivati dok se to na kraju ipak ne dogodi. Nisu u pitanju samo ti stari ortodoksni kadrovi, već znatno više njihovi klonovi, dakle mladi ljudi. Eto i njihov sadašnji predsjednik Zoran Milanović, u kojeg smo polagali nade da će ostvariti te dugo očekivane promjene u SDP-u, do toga nije došlo, već su se pretvorili u jasne i svakom vidljive izdajnike nacionalnih interesa, a u korist tuđina i svoju osobnu. Pravi primjer njihovog licemjerja jest sramni sporazum sa Slovenijom upravo na čelu s Milanovićem. Drugog studenog kritizirao je premijerku čitavog dana da bi navečer zajedno ušli u isti vlak u cilju isporuke hrvatskog teritorija Sloveniji. Čak su to i ratificirali, a ključnu ulogu u postizanju dvotrećinskog postotka u Saboru upravo je odigrao SDP u svojem veleizdajničkom izdanju. Time je stavljena točka na i, te po mom dubokom uvjerenju LUSTRACIJA postaje suvišna, jer se ona ne odnosi na veleizdaju i njene nositelje. Sve napisano se odnosi i na odvjetnika Nobila, Šeksa i sl. (obojsica su bili javni tužiocu u doba komunizma, **a nikad nisu pokazali naznake promjena i iskupljenja**). **Samo narod izlaskom na ulice, mirno, uporno i dostojanstveno sa svijećom i krunicom oko vrata može izboriti njihov odlazak iz javnog života**, a svaki tzv. izbori samo im produžuju ostanak, i to je moja poruka svim ljudima dobre volje, koji vole i cijene svoju Domovinu i sve žrtve koje su položile svoje živote, kao i one kroz cijelu našu povijest, da bi konačno bili svoji na svome, jer ovo su posljednje šanse za naš opstanak. Profesor Čović je nedavno u emisiji Lica nacije izrekao jednu važnu misao a koja otprilike glasi, ovo je možda posljednja povijest Hrvatske u svojem subjektu i identitetu.

**Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 11**

BANDIĆEVA TRIBINA U BJELOVARU 22. STUDENOG 2009. PROŠLA JE VRLO LOŠE

Četvrto okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Branko Stojković, Bjelovar
Bilo je samo oko 250 ljudi

Ni glazbeni sastav ni popularni pjevač Boris Novković, nisu mogli izmamiti ljude iz njihovih kuća. Ljude koje

je utukla gospodarska kriza i svinjska gripa. Ne zna se, od čega se više narod sve plaši – od neizvjesne sutrašnjice ili zarazne epidemije. Strah je preduvjet i za poslušnost. No, vratimo se mi Milanu Bandiću, koji je ostao u nevjerici i izbezumljen zbog toga što mu se dogodilo. Između ostalog, Milan Bandić prije nego što se je obratio nazočnima, moram zamjeriti da je bio okružen sa bjelovarskim šljomom i nekim tobožnjim braniteljima, položio je vijenac na spomen obilježje u gradskom parku. Bandić se je obratio nazočnima samo s pet rečenica i sišao s pozornice, te pobjegao odmah iz Bjelovara. Bilo je to sve komično gledati. Poslije Bandića ni glazba nije dugo svirala. I oni su se spakirali i otišli.

Narodu je dosta lažnih proroka i vizionara

Onih iz kojih izlazi osiromašeni duh i to onaj prvenstveno prijevaran i podao. Naravno, na tribini je bilo pića, tj. sokova kojih je mnogo ostalo nepopijenih. Dijelile su se jabuke, dijelile su se i lopte koje su bacane s pozornice ljudima – da ih kao psi hvataju. Hrvatskom puku je već svega dosta, ljudi su se izgleda počeli trijezniti, jer znadu kome je: „ono najbolje išlo kada je država propadala“. Zahuktava se predizborna kampanja i predsjednički kandidati sve čine, da ljude uvjere kako su oni ti koji nešto vrijede. Absurdno! To je program za „spas Hrvatske“, tih nekoliko Bandićevih riječi i parola „idemo raditi“.

Sve je to teški primitivizam i podvala. Onda se može kandidirati i za predsjednika tko god hoće i želi. Ako je to energetske hranjivo djelovanje za narod i rješenje – neka Bandić ide u vruga.

Ove predsjedničke izbore trebalo bi proglasiti nevažećim

Desetogodišnja izvršena Mesićeva „čistka“ u Hrvatskoj najbolje govori s čime se predsjednik bavi. S političkih i javnih scena su nestajali jedan za drugim: Hrvoje Petrač, Vladimir Zagorec, Ivan Korade, Ivo Pukanić, Ivana Hodak, itd. Neki su gurnuti u zapećak i tamo su vegetirali više kao ostali primjerci, koji još nisu bili za „politički odstrjel“, iako je strastveni lovac Stjepan Mesić, želio da i njihovo „žrtveno rogovlje“ ukrasi tvrđavu njegove vlasti: Branimir Glavaš, Ljubomir Čučić, Berislav Rončević i dr.

Ja osobno mislim da je ovo posljednja korumpirana vlada, kojom sad upravlja Jadranka Kosor. Kad je Mesić već dobro „počistio“ svoje neistomišljenike i protivnike, u stilu „kuma“ iz mračnih obračuna, utonuo je odjednom u svoju usamljenost. Mandat mu traje do 18. veljače 2010. godine, ali činjenica je, da se je on pripremio za svog nasljednika.

Hoće fotelju predsjednika

Bilo je već jasno da je Milan Bandić bacio oko na tu funkciju, ali se još uvijek plaši rezultata glasanja. U Hrvatskoj se skriva prava situacija. I dalje se troši novac građana i s njime se loše gospodari. Predsjednički položaj je obeščaćen, jer Stjepan Mesić nije nikad smio biti predsjednik Republike Hrvatske. Vjerojatno će ovaj dio politike biti izbrisan iz povijesti hrvatskog naroda. Iza Mesićeve tvrđave nepotizma na Pantovčaku, ostala je pokradena i uništena zemlja. To je, valjda, bio jedinstven slučaj u svijetu da je glavni rukovodilac jedne države bio „magnum crimen“. S namjerom da je sjećanje građana bljedilo i izbrisano, posljednjih godina – sve tako se je odvijalo. Sve je zavisilo kolike je glavni lider imao duboke revolucionarne korijene u komunističkom političkom podzemlju.

Izložba fotografija Draguti na Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 12 - Huda jama „Svi Sveti“, 31. listopada 2009. g.

GOVOR LUSTRACIJA

Četvrto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Došli smo lustrirati Antu Nobilu i kompaniju. Može li se to, treba li to? Što da kažem? U našim krugovima snažno je uvjerenje da je lustracija potrebna. Još kada pred očima imamo zlotvora Nobila, koji je suslušnikom da se hrvatskom

vitezu Andriji Artukoviću, nakon smrtne osude (kazna tek stjecajem okolnosti nije izvršena!) niti groba ne zna, kada pomislimo i kako je Nobile kao unutarnji neprijatelj za veliki novac stranoga neprijatelja (Haaškoga sudišta) tobože obranio generala Blaškića na taj način, da je ovaj godinama nedužan čamio u inozemnoj tamnici, a optužena je Hrvatska Država – kada dakle sve to imamo u

vidu, lahko bismo pomislili da je rečenoga jugo-pravnika trebalo lustrirati. Još bolje, trebalo je nje ga osuditi na pravednu kaznu, **a to u njegovu i sličnim slučajevima može biti samo kazna smrti!**

Ali, tu već počinju problemi. **Na smrt ga ne možemo osuditi, jer nemamo hrvatske države.** A lustracija? Čujemo da su je neke takozvane tranzicijske zemlje

poduzele, da su u tom uspjele, da nije bilo poteškoća. Ali, Češka, Poljska i Njemačka nisu isto što i Hrvatska. U onim zemljama, komunističke vrhuške posve jednoznačno predstavljale su – ljevičari bi rekli „kvislinšku petu kolonu“, vodile su nedvosmisleno protunarodnu politiku u službi sovjetskog okupatora. U Hrvatskoj, kao sastavnici ondašnje titovske tvorevine, međutim, nije bilo sovjetske

okupacije. Komunisti u Hrvata stavili su se, dabome, najvećim dijelom u službu našega okupatora, velikosrpskoga miniimperijalizma. Ali u sklopu veleizdajničke zagrebačke komunističke klike našlo se je, na višim, a još više i nižim razinama, i takvih koji su svoje članstvo u KP nastojali izrabiti na dobrobit, ili barem za manje zlo svojemu hrvatskom narodu. **Nisu svi bili izrodi.** Nekisi bili obični konformisti, oportunisti, karijeristi. Neki su pak, velim, pokušavali pomoći Hrvatskoj. **Tko kamo pripada, tko je kakav, to točno ustvrditi pretpostavlja konkretnu raščlambu. Ta se okolnost protivi paušalnoj i nesmiljenoj lustraciji.**

Valja imati na umu i da su se neki od posvjedočenih protuhrvatskih zločinaca članova KP, isprva možda nevoljko, **mnogi napokon iskreno, s početkom Rata stavili na hrvatsku stranu,** i time iskupili svoje grijehе. Očekujući takvo njihovo ponašanje u času izravne ugrozbe izvana, **tadašnji se predsjednik Tuđman upravo i zato odrekao lustracije, zazivajući posvemašnje nacionalno jedinstvo.** To smo jedinstvo propovijedali i mi svojedobni

Izložba fotografija Draguti na Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVNU
Slika br. 13

emigranti, držeći se zasada Tuđmana i Brune Bušića, Hojjevca i Maksa Luburića. **Poslije je općenarodna pomirba degenerirala** i u nastranom pokušaju mirjenja hrvatskih desničara s ljevičarima ne hrvatskim, nego jugoslovenskim. Nu, to je već druga priča.

Ponukano zacijelo i antifašističkim ludovanjem jugopartizana *boškosuha* Stjepana Mesića, povjerenstvo ***Iustitia et Pax* s razlogom podsjeća na komunističke zločine.** Upitno je, ipak, **što ono ne traži konkretnu kaznu za konkretna djela,** nego neku neodređenu, apstraktnu osudu i da se time vodi nekakvim proglašima judeomasonske i protukršćanske takozvane „europske unije“; nadalje, da zahtijeva „katarzu“ nalik onoj poslijeratnoj, u post-nacional-socijalističkoj Njemačkoj. A ta je navodna katarza strahovito ponizila njemački narod, podvrgnula ga je barbarskom judeo-američkom „preodgoju“, odricanju od vlastitosti, nasilnoj „denacifikaciji“ i prisilnom „nadvladavanju prošlosti“, s posljedicom da je **veliki njemački narod pretvoren u izmanipuliranu rulju** dobro dresiranih zom-

bija-židoljuba, a ionako nesuverena okupirana njemačka država srozana na razinu najpokornijega židovskog protektorata. U tom sklopu osobito je problematično da *Iustitia et Pax* u isti koš, po liberalnoj doktrini Hanne Arendt i Vesne Pusić, držeći se jeftinog načela „ravnovjesja“, trpa sve takozvane totalitarizme, pa se tako u zajedničkom društvu našao komunizam uz fašizam i zapravo jednu varijantu fašizma,

nacional-socijalizam. **Pritom su fašizmi povijesno nastali kao spontani odgovor na izazov i prijetnju komunizma te njegove posestrime, liberalne demokracije, o čijim zločinima ovoga časa nije pripravan prozboriti nitko, a najmanje *Iustitia et Pax!*** Uostalom, fašizmi su trajali desetljeće ili dva, i bili su uništeni u stravičnoj kataklizmi što ju je provela demokomunistička koalicija, a komunizam je, sa svojim neusporedivo većim zlodjelima, potrajao kroz gotovo cijelo nesretno XX stoljeće.

O lustraciji, već i s obzirom na toliko zakašnjenje, valja zrelo i odgovorno razmisliti. Tko će, primjerice, lustrirati Mesića, Sanađera i Kosoricu? I hoće li ih se lustrirati zbog grijeha iz njihove demokratske, ili iz njihove kumrokomunističke (možda pornografske) faze? **Ne trebamo biti sentimentalni i samo oplakivati žrtve. Naučimo se biti nesmiljeni, jaki i muževni!**

A ako je riječ o zabranama stranaka, svakako se na prvome mjestu moraju naći one manjinske, regionalističke i staljske, pa

onda one komunističke i postkomunističke, pa napokon i sve druge. Stranačka podjela, uza sve ostale podjele, pokazala se kao izvrsno sredstvo u službi neprijatelja i velika nesreća za hrvatski narod.

Tako nam Svevišnji Bog pomoga o!

Živjela velika i vječna Hrvatska u

JAVNO ODLUČNO I HRABRO

Četvrto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Štovani građani i građanke grada Zagreba!

30. listopada ove godine sam pred Županijskim sudom u Zagrebu između ostaloga rekao:

"Javno, odlučno i hrabro upirem prst i na činovnike tog Suda koji neki činovnici štite notornog ubojicu JOSIPA PERKOVIĆA jer ga ne žele izručiti njemačkom pravosuđu, kako bi imao pravedno suđenje zbog počinjenja dokazanih kaznenih djela.

Tko su protagonisti ometanja pravde u ovom slučaju?

Kakvi to likovi u ime HR pravosuđa krijući se iza zidina Županijskog suda u Zagrebu opstruiraju izvršavanje pravde?

Moram istaknuti temeljem vlastitog iskustva kako u tom sudu ima i poštenih sudaca i ostalih državnih činovnika..."

Tako sam između ostaloga govorio pred Županijskim sudom u Zagrebu, 30. listopada ove godine.

svojim granicama, odana samo sebi!

Borba se nastavlja –

Za Dom Spremni!

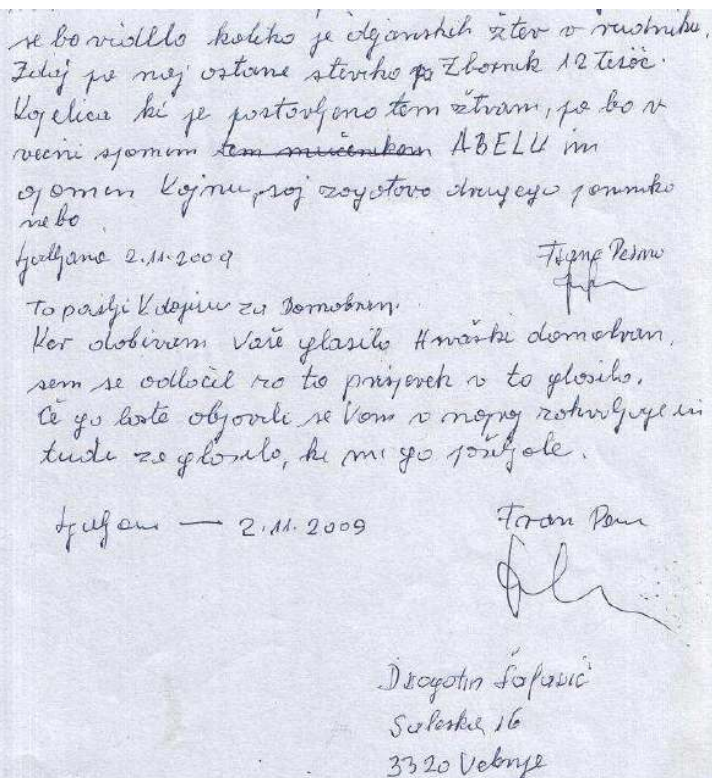
Jesu li naše institucije u ovih nepunih mjesec dana išta učinile p o d u z e l e kako bi se upustile u borbu protiv MITA, KORUPCIJE, TERORA I TERORIZMA na čemu počiva današnja Republika Hrvatska, a čiji se neki protagonisti nalaze i u Županijskom sudu u Zagrebu?

Jesu li se naše nadležne institucije barem propitale o mojim argumentiranim i javno izrečenim tvrdnjama?

Nije ništa neobično ako državne institucije nisu ama baš ništa u svezi toga poduzele, jer se, kao što je svima postalo razvidno nalaze pod kontrolom zločinačke organizacije.

Primjerice, i nadalje Vašeg predsjednika RH Stjepana Mesića savjetuje SAŠA PERKOVIĆ, sin JOSIPA PERKOVIĆA, notornog ubojice hrvatskih domoljuba, kojega hrvatsko pravosuđe ne želi izručiti njemačkom pravosuđu.

Za stanovnike zgrade pred kojom stojimo na IBLEROVOM trgu, također temeljem nepobitnih doka-

Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 14

za tvrdim, **kako su dio međunarodne zločinačke organizacije** koja djeluje pod nazivom SOCIJALDEMOKRATSKE PARTIJE.

Oni i danas djeluju na način kako su od 1945. godine djelovali njihovi tzv. politički preci iz KOMUNISTIČKE PARTIJE HRVATSKE.

Istim se sredstvima kao i njihovi preci iz KPH, današnji nasljednici bore za ostanak i opstanak na javnoj i političkoj sceni pod radnim nazivom SDP.

Stoje materijalni dokazi motiva kako je ta BANDA na čelu s IVICOM RAČANOM, a uz prethodnu svesrdnu pomoć jataka iz tzv. najvišeg političkog vrha Savezne Republike Njemačke, likvidirala i srbijanskog premijera dr. ZORANA ĐINĐIĆA.

I to samo stoga, jer je prvi čovjek srbijanske administracije stao na stranu žrtve člana međunarodne zločinačke organizacije, čiji se protagonisti nalaze i na adresi

ispred zgrade pred kojom upravo stojimo.

Na IBLEROVOM TRGU u gradu ZAGREBU.

Nesretni je premijer postao opasan, pače, poguban po članove zločinačke organizacije, te je stoga pod hitno i bez obzira na cijenu morao nestati.

A cijena LIKVIDACIJE u svom početnom obujmu je iznosila PEDESET MILIJUNA EJURA, kojih je tzv. vlada SR NJEMAČKE donirala RAČANOVOJ ADMINISTRACIJI prije točno SEDAM GODINA, o čemu je

obaviještena i svekolika javnost.

Javnosti dakako nije predstavljena prava svrha trošenja njemačke državne širokogrudnosti.

Stoga se protiv te mafije i njenih članova moramo primarno boriti ISTINOM I SAMO ISTINOM.

Kada ISTINA I SAMO ISTINA konačno dopru do mozgovlja nadležnih, koji kriminalce temeljem dokaza trebaju maknuti sa scene, tada trenutno počinje proces prestanka svekolike recesije.

Poglavito moralne i materijalne

degresije, koju proizvodi međunarodna banda kriminalaca, kako bi što lakše kontrolirala kako hrvatski narod tako i ljudsko društvo kao sustav.

Stoga banditima u tzv. političkoj stranci Socijaldemokratskoj Partiji Hrvatske, te njihovim jatcima danas sa Iblerovog trga poručujem:

ONO ŠTO JE SIMON WIESENTHAL NACISTIMA JA SAM HRVATSKIM BANDITIMA I NJIHOVIM JATACIMA.

ROV RUDNIKA SV. BARBARE U HUDOJ JAMI (KOD LAŠKOG) - GROBIŠTA

Četvrto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Franc Perme, Ljubljana

Zasavske gore se protežu sjeverno od rijeke Save u kvadratu od Zagorja, Trbovlja, Hrastnika, Laškog, pa sve do celjske padine. U zborniku „Ovdje smo umrli za domovinu“, koji je preveden sa slovenskog na talijanski jezik pod nazivom „Anche noi siano morti per la Patria“, izdanom 2000. g. opisana su grobišta nastala na tom području poslije Drugog svjetskog rata. Popisano je 29 grobišta.

Grobišta su bila sakrivena i prekrivena zemljom i drugim materijalom, zasađena šumom, a poznate su nam ove lokacije: 3 grobišta u šumi Podmeja (Marija reka), grobište ispod brda Jelenca, grobište iza kapele iznad Starog Hrastnika, grobište napušteni rudnik u Novom Dolu, grobište u Rajsnoj dolini, Grobište na Marnem, grobište pored Save kod mosta u Hrastniku, grobište iza spomenika „Flosarjem“, grobište „Deželakov

graben“ uz Savu (tu su pobijeni njemački vojnici), grobište „Klembesov kamenolom“, grobište iza tvornice vapna u Zidanom mostu (tu je bio prvi krematorij na slovenskom tlu), grobište „Rošev kamenolom“, grobište na Visokem, Galetovem i Špicbergu, grobište iznad sela

Prapretno, grobište iza kapele u zaselku Prapretno, grobište „Rudniški kamenolom“ iza crkve Sv. Valentina, grobište „Zelena jama“, grobište u Šajni Ani, 4 grobišta u kanjonu Boben uz potok te grobište u rovu rudnika Svete Barbare u Hudoj jami kod Laškog.

U navedenim grobištima prema našim ocjenama ima 40 – 42 tisuća žrtava, među njima oko 30 tisuća hrvatskih izbjeglica iz kolone

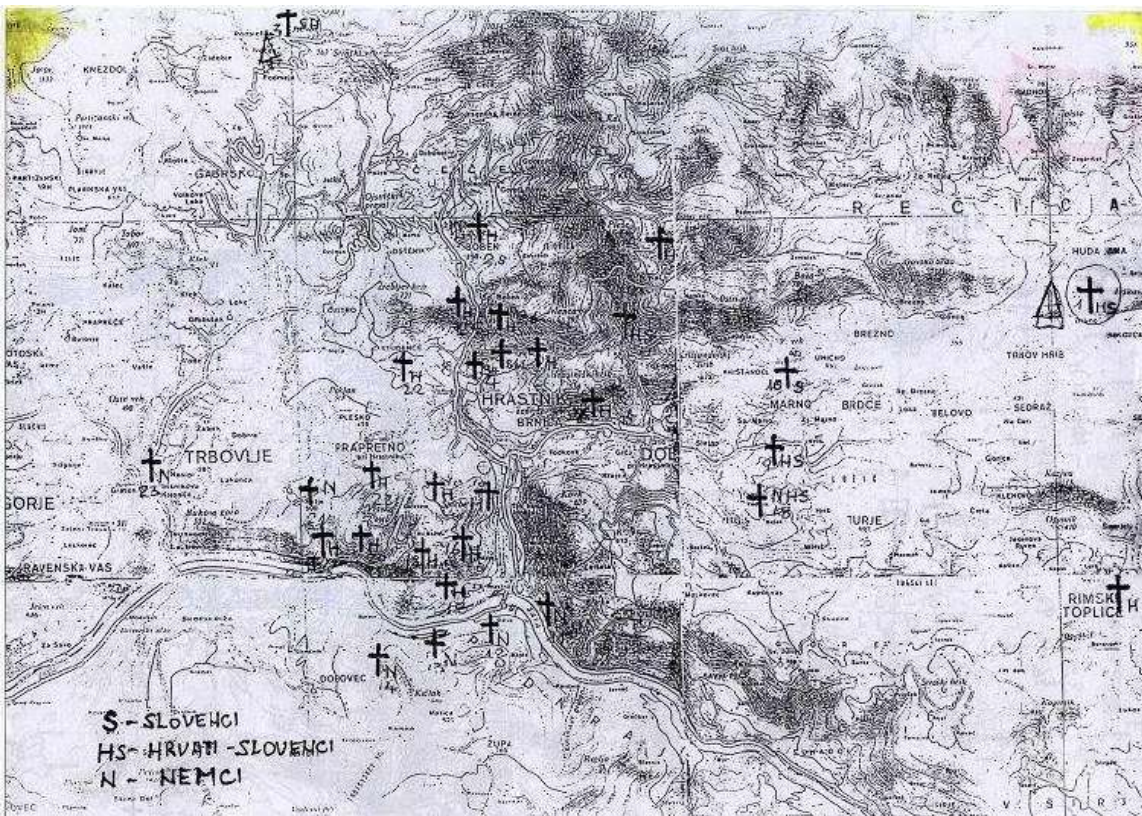
od Zidanog mosta do zapreke kod zaselka Košnjice, malo prije Celja. Izbjeglička kolona civila kretala se na vozovima s upregnutim konjima i pješice. Vozila i konje su partizani uzeli, a sve ljudi su pobili.

Nitko nije preživio taj masovni pokolj.

Veliki dio hrvatskih izbjeglica je bio na livadi iznad Brnice (kod Hrastnika) gdje je bilo nekoliko tisuća ljudi. Te ljudi počeli su ubi-

Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 15 - Kamenolom u Spodnjoj Rečici na putu od Laškog do Hude jame, 17. kolovoza 2004. g.

Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU

Slika br. 16 - Trbovlje-Marja reka-Praprotno-Hrastnik-Brnica-Marno-Brezno-Huda jama-Rimske toplice. Ovo je karta je dnog gospodina iz Hrastnika, čijeg su oca mučili i na kraju ubili u Trbovlju

jati 13. svibnja. Vodili su ih u skupinama po 500 ili više prema „Pustovem kozolcu” u zaselku Brnica. Tu su morali odložiti stvari i skinuti se.

Vodili su ih u šumu na brdu udaljenom oko 800 m, gdje su ih sve pobili i bacili u rudarske jame, koje se još i danas mogu vidjeti. Koliko je žrtava u tim rudarskim jamama ne će se nikada saznati. Govori se da bi moglo biti 4-5 tisuća slovenskih domobrana. Te ljudi su kod „Pustovog kozolca” sve skinuli i vezali. Društvo je postavilo križ i obnovilo kapelu. Grobišta su oko 100 m iza kapele.

Rov rudnika Sv. Barbare, koji je bio otvoren za povjerenstvo opet je zatvoren.

Kapelu tim žrtvama „Društvo za uređitev zamočanih grobov” postavilo je 1997. g. U tim rudarskim rovovima – šahtovima, je najviše Hrvata i to staraca, žena i djece.

Početak ubijanja bio je 14. svibnja, a završio je 19-20. svibnja. Starije ljudi, žene i djecu dovozili su u rudarskim vagončićima, dok su drugi dolazili pješice do rudnika. Ubijali su ih rukama i bacali ih u duboki šaht, sumnja se, da su ih ubijali rudarskim kladivom ili su ih žive bacali u šaht.

Strijeljanje u rudniku je bilo nemoguće?

Istina je drugačija: nakon 1942. ovdje su mnogi poslije „simbolične” godišnjice zatvaranja rudnika odradili čitavi radni vijek za svoju rudarsku mirovinu – **a nisu smjeli znati što se krije iza pregrada.**

U kapeli na lijevoj strani piše (prijevod!): „**U šaht rova Sv. Barbare padali su bataljuni i živi trunuli na hrpi u dubini tame**”. Franc Perme.

S tim riječima izrečeno je sve.

Kada je šaht bio napunjen ljude su ubijali vani ispred rudnika. Žrtve su na kamione slagali nje-mački ratni zarobljenici. Kamo su odvozili te žrtve još se ne zna.

U kapelici na desnoj strani piše (prijevod!): „**Ovu kapelu postavili smo u spomen Slovenacima, Hrvatima i Nijemcima, koji leže u rudniku i okolici te žrtvama odvezenim u nepoznato. Poubijani su bili u svibnju, lipnju i srpnju 1945. g.**

Poubijala ih je vlast u duhu klasne mržnje, koja je prezirala sve Božje i ljudske zakone”. Franc Perme.

Nakon završetka ubijanja u rudniku pobili su još oko 600 slovenskih domobrana i više civila dovođenih s Teharja te iz celjskih zatvora. Rov rudnika Sv. Barbare bio je zatvoren s dva pregradna zida, a između njih je nasuta zemlja. Pogled na kosture u rovu je bio zastrašujuć.

Povjerenstvo sumnja, da su zadnje žrtve bile žive zatvorene samo u tom jednom rovu. Zna se da postoje 4 rova s ljudskim kosturima.

Kod otvaranja rudarskog šahta povjerenstvo je naišlo baš na te žrtve. Glasila su objavljivala, da su to njemački SS vojnici, ustaše i slovenski domobrani (narodna vojska). Tih žrtava moglo bi biti tisuću ili više. Kada je povjeren-

stvo došlo do prvog okomitog šahta veličine 6,5 x 6,5 m, utvrdilo je, da na visini jednog metra ima oko 200 žrtava, dok je taj šaht dubine 45 m. Drugi šaht je manji i još nije otvoren. Povjerenstvo je prekinulo radove.

Govori se, da su u tom šahtu došli do dječjih lubanja, što im je bilo upozorenje, da će se ubojice pred javnošću i pred svijetom teško braniti prijašnjim tvrdnjama, da

su tu bili samo pobijeni vojnici.

Hoće li povjerenstvo nastaviti s radom, to će vrijeme pokazati.

U zborniku „Ovdje smo umrli za domovinu“ zapisano je između ostalog, da samo u tom rudniku počiva oko 12 tisuća žrtava i to najviše staraca, žena i djece, te oko tisuću njemačkih vojnika i 4 tisuće Hrvata i Slovenaca. Ako se nastavi s radovima na otvaranju i

drugih šahtova, znat će se, koliko je stvarno žrtava u rovovima rudnika Sv. Barbare. Neka za sada ostane brojka iz našeg Zbornika: 12 tisuća žrtava.

Kapela izgrađena tim žrtvama ostat će trajni spomen Abelu i opomena Kajinu, jer drugog spomen obilježja tu ne treba biti.

PA NEK' SE ZNA, KAJ MI TO ZNAMO!

Četvrto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija

Točno je, nedostaje pojašnjenje, zašto je tamo gore napisano 1902 - 1942. godišnjica.

Otvaranje šahta i zatvaranje šahta. Ono poslije "nije se dogodilo" (!?). Nekome ta brojka ipak puno znači, tek onda, kada se pruži pojašnjenje.

Mislim da je točno to, da je bila te godine neka partizanska diverzija u tom dijelu rudnika, pa su Nijemci zatvorili samo taj ulaz u rudnik, a poznati su ulazi: Šmihel iznad Laškog, Huda jama i Brezno kod Mar-nog. Ukupna duljina: 4,8 km. Na PIETETI je prikazan jedan stari zemljovid iz 1930. g. Treba potražiti i vidjeti.

Jedan ulaz, na slici onog velikog kamenoloma, lijevo dolje se ne vidi, još uvijek se koristi kao ulaz u skladište, dok je šaht u Breznom urušen. Ljudi se sjećaju još jednog šahta negdje iznad zaselka Huda jama, boje se tamo odlaziti, sumnja se, da je napunjen žrtvama. Kako vidite, **mnogo toga znamo, ali moramo šutjeti još i danas.**

Zašto je ubačena slika tog ogromnog kamenoloma? Pokojni Vladimir Šklopan, pa i drugi imali su što ispričati. Tu su se ljudi skidali (one 1945. g.) ili su drukčije bili opljačkani prije likvidacije. Nije tajna, ne za nas, da su

u Laškom skinuli dva vlaka izbjeglica. Koliko je to ljudi? Gdje su nestali ti ljudi?

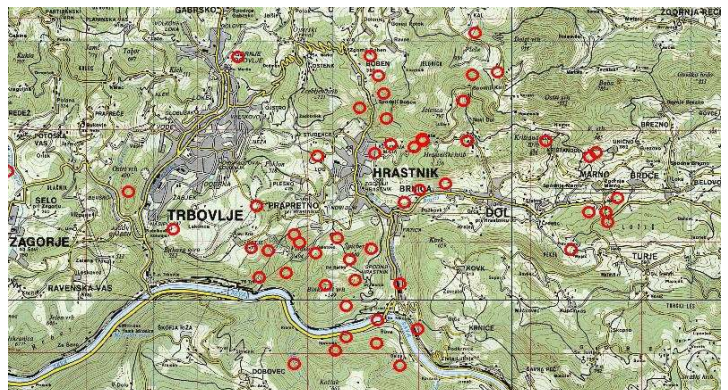
To je tako, da bi ostalo zauvijek zapisano. Godišnjica nikada nije bila "popravljena", dok su rudari u taj ulaz još dugo godina ulazili na rudarski posao – šiht.

Osobno poznajem čovjeka - domaćina, koji je čitav radni vijek radio u tom rudarskom ulazu rova „Sv. Barbare“. Kao svaki rudnik i taj je imao u unutrašnjosti svoje dodatne roveve, jer to je normalno za podzemne objekte. Jedan ulaz pružao je bolji nadzor i sigurnost pred nepoželjnim "gostima".

Želja nam je bila, da se prilog Franca Permea iznese u javnost. Molio bi vas, dobili ste dvije verzije, jer sam u drugoj popravio dvije grješke. Drugu pravu prepoznajete tako, na kraju imate jednu moju kartu kao dio isječka iz interaktivnog atlasa Slovenije, gdje sam 1997. g. izradio pregled lokacija grobišta za čitavo područje Slovenije. To je ona brojka od oko 800 grobišta. Šaljem ju ponovno!

Spominjete mi g. Permea.

Pa da znate reći ću vam samo jedno stvar: g. Perme priprema materijale

Izložba fotografija Dragutina Šafarića:
ONI SU PALI ZA DOMOVINU
Slika br. 17 - Isječak iz karte grobišta u Sloveniji prikazanom na interaktivnom atlasu kartirano 1997. g.

po pojedinim lokacijama, naravno sve za objavu. Iduća lokacija je na redu **Crngrob kod Škofje Loke**, gdje je **poubijana većina članova Vlade NDH i članova njihovih obitelji**. Baš zbog te fašističke objave g. Perme se razljutio i zajedno smo pripremili taj prvi udarni materijal. **Pa nek' se zna, kaj mi to znamo.** Ali s tim ne ćemo završiti. Bit će još toga. Pa i izbori su tu!

Nedavno je u novinama objavljeno pismo neke ČITATELJICE, koja je izrazila zadovoljstvo, što su partizani "ispravno" postupili kada su pobili ustaše, jer su ustaše u Jasenovcu ubili 700 tisuća Srba. Nažalost, ima i glupih ljudi, koji nisu čak niti crveni, već su jednostavno glupi. Sto godina kasnije za neke stvari ne predstavlja osobitu spoznajnu prepreku.

Možda ću doći u Zagreb u nedjelju na premijeru filma o Poglavniku!?

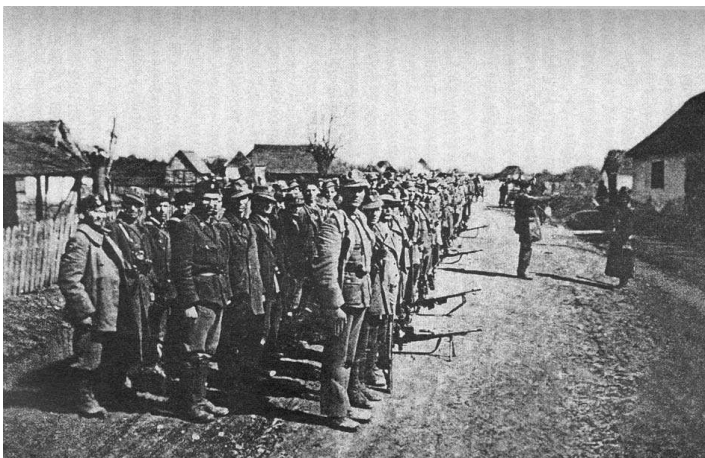
POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Na spomenutom prostoru odigrala se **posljednja bitka Drugog svjetskog rata u Europi.**

Istočno bojište je već prošlost, Berlin je u rukama savezničkih snaga, a **na Odžaku se lomi partizanska snaga, a sve pod teretom upornosti domaćeg posavskog čovjeka, koji odlučuje da predaje unatoč svemu neće biti.**

Branitelji odžačke Posavine na jednom od postrojavanja

Do sada se o ovoj temi Drugog svjetskog rata jako malo pisalo. U režimu kojeg su partizani stvorili ovo je bila tema koje se nije bilo mudro doticati, pa čak ni onda kada se lažiranjem povijesnih činjenica i pobjedničkim prekrajanjem povijesti dan tzv. oslobođenja Odžaka slavio na 15. travnja, iako partizani u ovaj kraj konačno ulaze tek četrdesetak dana kasnije.

Upravo zbog toga, a poučeni primjerima kojim je Narodnooslobodilačka vlast dala do znanja da je o događajima iz travnja i svib-

nja 1945. u Odžaku i okolici **naj-zahvalnije uopće ne govoriti**, ova tema je za šire slojeve, ali čak i za užu struku do danas u većini nepoznata.

Istraživalo se jako malo, a rijetka su istraživanja poput onoga Marka Babića kojim on primjenjujući metode oralne historije od zaborava pokušava sakriti činjenice i događaje kojih se rijetki preživjeli akteri još sjećaju.

Malo je autora koji su uopće spominjali Odžak u svojim radovima o Drugom svjetskom ratu na prostorima nekadašnje Jugoslavije, a

još je manje onih koji su tu temu pokušali sustavno i znanstveno obraditi.

U kratkom prikazu ove teme ću pokušati na temelju trenutno mi dostupne literature prikazati događaje i tijek zbivanja koji su iako slabo istra-

ženi postali još jedan od pokazatelja koji govore **što se događa kada pobjednici pišu povijest.** Tada ta povijest postaje povijest prikrivanja, povijest uljepšanih i ušminkanih "činjenica" koje onda ne služe ni istini, a ni znanosti koja iz njih ne može dobiti relevantne pokazatelje koji bi onda doveli do možebitne spoznaje, pa bila ona ovakva ili onakva.

USPOSTAVA VOJNE OBRANE U ODŽAČKOJ POSAVINI

Prvu organiziranu obranu Odžačkog kraja i okolice formirao je dr.

Zdenko Odić, odvjetnik iz Odžaka, koji je nakon brojnih četničkih **napada i smaknuća Jakova Barišića** rimokatoličkog župnika u Gradačcu u svibnju 1942. godine, te niza pustošenja hrvatskih sela i **komunističkih proglašenja na oružani otpor protiv NDH**, organizirao seoske straže i uopće obrane hrvatskih sela od četničkih upada i napada. S njim je proradila razborita vlast: "bez fanatizma, sukoba i neugodnih drama. Zdenku je cilj bio jasan."¹ Odić je kao hrvatski domoljub organizirao tzv. **Pripremnu bojnu**, čiji je zapovjednik osobno bio, a sastavljena je od domaćih ljudi, koji su za razliku od onih koji su upade i napade vršili dobro poznavali prostor koji su trebali štiti.

Osim zapovjednika bojne, logornika, dr. Odić je obavljao i zadaću povjerenika hrvatske vlade u Gradačcu. Uspostavio je sustav seoskih straža i pokretnih jedinica, čija je svrha bila štiti napadnuta sela od četničkih ili partizanskih upada.

Prema tvrdnjama svjedoka **Odić je ubijen 8. ožujka 1943.** na predjelu zvanom Crvena zemlja kod Dobre Vode i to vjerojatno iz zasjede koju je postavio njegov dojučerašnji suradnik, a sada **komunistički djelatnik Mato Bilić.** Nakon ubojstva dr. Zdenka Odića rasformirala se Pripremna bojna, a i seoske straže bile su uzdrmane i obezglavljene te se hrvatsko pučanstvo tih prostora našlo na nezaštićenom brisanom prostoru.

¹ - Marko BABIĆ, Bosansko-posavski Bleiburg – Žrtve Burića štale u Garevcu, Vidovice-Zagreb, 2005.

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu:

Dr. Mile Budaka

Raspeće

Knjiga će biti u prodaji od
20. prosinca 2009. godine.

*Osigurajte već sada
svoj primjerak!*

Cijena u pretplati
(do 15. prosinca 2009.):
60,00 kuna

Cijena u prodaji:
75,00 kuna

Mile Budak

Raspeće

GENERAL GOTOVINA - NAJVAŽNIJI ŽIVI HRVAT

Ognjištar u mRačnoj demoNkraciji

Tomislav Nürnbergger,
Zagreb – napisano 1.
ožujka 2001.

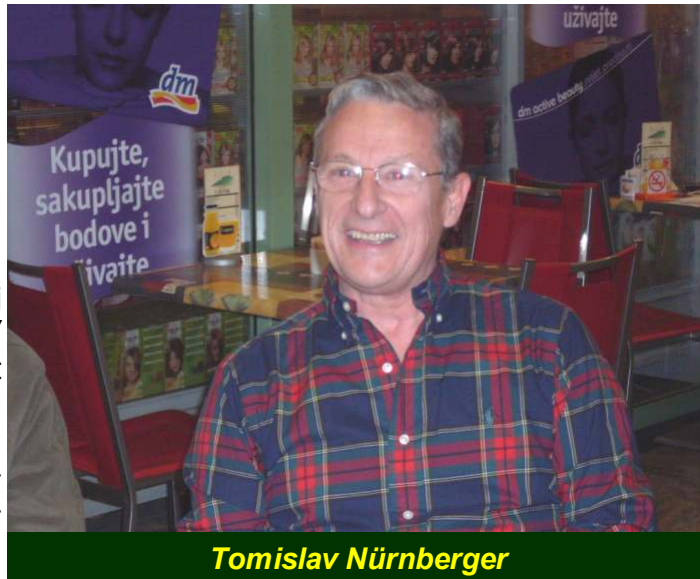
Već dugo vremena znam i govorim "onima oko sebe" da je *silama zla*, to jest protuhrvatskoj koaliciji ("međunarodna zajednica" pomoću "demokratskih snaga ovoga društva"), skrajnji i najvažniji cilj - general Ante Gotovina.

Po prvotnom planu "čuvali" su Gotovinu za kraj, ali su ih splitske demonstracije prisilile na hitnu promjenu plana, jer osjećaju da im vrijeme izmiče. Zato su se *odmah* okrenuli najvažnijem, generalu Anti Gotovini.

General Gotovina je *simbol* državotvornog *nepomirljivoga* Hrvata. Da podsjetim, otišao je/pobjegao je "van", uz riječi "vratit ću se kada Yu bude propadala", a onda, nakon uspostave prve izabrane hrvatske vlade, rekao je istoj osobi "...evo, sada sam se vratio...".

Gotovina je simbol hrvatskoga (političkog) emigranta, koji se je cijela života *spremao* za oslobođenje Hrvatske, a onda to i *ostvario* na najvišoj razini. Zato ga *sile zla*, kao simbol hrvatske hrabrosti, nepokolebljive odlučnosti i izvojevane slobode, žele uništiti.

Stoga je Ante Gotovina danas *najvažniji* živi Hrvat, za *njih*, ali i za *nas*. Ako njega unište, uništili su i nas. Molim sve, koji budu čitali ove retke, da shvate da je Gotovina isto tako naš, kao naše dijete, kao naši roditelji, kao naša Domovina.

Samo slobodan Gotovina može ispuniti velike zadaće koje mu je sudbina namijenila u blizjoj budućnosti. Pomognimo *sudbini*, da bi ona pomogla nama. *Ne dajmo* Gotovinu ni pod koju cijenu! *i ne zavaravajmo* se: "Ova vlada", "nezavisni mediji" i Haag rade kao "tim", zajedno. Prvo "vijest" objave "nezavisni mediji", a onda, ...

Knjiga u pripremi:

Hrvatski otpor EUtanaziji razmišljanja globalnog Ognjištar

Obrana Generala Gotovine

Gotovina je zarobljen!

General Gotovina NIJE (bio) *U BIJEGU* nego se *SKLONIO OD PROGONA*, nije UHIĆEN nego je *ZAROBLJEN*. Ako mi, hrvatski patrioti prihvatimo nametnuto nazivlje, što onda možemo očekivati od mRačnih demoNkrata?! Molim da se u budućne ne rabi nametnuto samoopužujuće nazivlje! Uključujući Gotovinin odvjetnički "tim"!

Progon, a sada i suđenje je *POLITIČKO*, pa je i *RJEŠENJE POLITIČKO*!

Krajnje je zabrinjavajuće da se

Gotovinin odvjetnički "tim" isključivo zaokuplja PRAVNIM aspektima, da ne kažem Haškim SMICALICAMA, a potpuno ZANEMARUJE stvarnost, tj. da je to POLITIČKO SUĐENJE cijelom Hrvatskom Narodu, a pogotovo uskrslj iz pepela, Republici Hrvatskoj!

SPAŠAVANJE, a ne OBRANA Generala Gotovine

Također je potpuno krivo misliti, pogotovo organizirati, OBRANU Generala Gotovine, kad je očito da je General Gotovina već OSUĐEN i već TRPI KAZNU, zapravo OSVETU, jer je oslobodio Hrvatsku!

KAZNA je poznata i bit će DOŽIVOTNA, ako ne pronađu nešto još ZLOKOBNIJE!

Blaškićev TUŽITELJ, Gotovinin (bilo čiji!) branitelj?

Absolutno je neprihvatljivo i moralno monstruozno da Blaškićev TUŽITELJ (lawyer Kehoe), koji je tražio DOŽIVOTNU ROBIJU za Blaškića, premda je ZNAO da je NEVIN, bude Gotovinin (ičiji!) branitelj! Upravo OBRATNO, on je time apriori DISKVALIFICIRAN!

Obrana u službi tužiteljstva

Već uhodana praksa Haškog političkog sudišta je da tobožnja obrana zapravo POMAŽE tužiteljstvu, pa čak i PROŠIRUJE optužnicu, kao u našem slučaju na cijeli Hrvatski državni vrh! Odvjetnicima, koji nisu spremni na taj i samo na taj način "suradivati", jednostavno ne izdaju licencu, kao u nedavnom slučaju odvjetnika Hodaka. Tužiteljstvu nužno

treba TROJANSKI KONJ u timu Obrane, kao što je Nobilo bio u slučaju Blaškić!

"Ova Vlada" i OVA POLITOK-RACIJA

Političko preživljavanje mnogih javnih osoba u Hrvatskoj je ugroženo eventualnim, na bilo koji način, oslobođenjem Generala Gotovine, pa će učiniti SVE da se to ne dogodi! U proteklih šest godina PROGONA, General Gotovina je stekao značaj i slavu Hrvatskog JUNAKA, pa već puno Hrvatskih Patriota shvaća da bi SLOBODAN mogao postati Predsjednik Republike Hrvatske! Ukoliko je nas puno zakasnilo prije šest godina, ne moramo i sada kaskati za događajima! I ČEKATI da nas IZNE-NADE!

Proces Generalu Gotovini je politički "Super Bowl"

Proces Generalu Gotovini u Haagu je najveći politički

događaj poslije WWII, veći i VAŽNIJI od tzv. "Nürnberškog procesa", jer će se SUDITI Hrvatskome Narodu, Republici Hrvatskoj, NDH, Starčeviću, čak Papi i katolicizmu! Je li obrana spremna i

Mitski Jason u antici tražio je Zlatno runo. Allan Quatermain tražio je Salomonove rudnike. Filmski Indiana Jones tražio je izgublenu Arku. Mnogo skromniji od njih, Serge Brammertz ima pak samo jednu opsesiju. Kako staviti šape na hipotetske topničke dnevnik Hrvatske vojske. Ti dokumenti vjerojatno nisu nikada postojali. U svakom slučaju njih se ne može pronaći, a upravo to strašno smeta najmoćnijem tužitelju Haaškog tribunala koji se ponadao da će ih moći iskoristiti protiv Ante Gotovine i njegovih kolega. Vjerovalo se - a to je i gospođa Carla Del Ponte toliko puta ponavljala - da je predmet optužbe savršeno zapakiran, 'blindiran' i potpuno nedostižan. Eh, nije baš tako! Pa upravo stoga treba sada pronaći žurno nešto opipljivo jer na kraju godine i pol sudskoga procesa, bijeda i nelegitimnosti optužaba postale su više nego očite. Nepravdna i tendenciozna cijela optužba izlazi sada na svjetlo dana kao vrsta obične maskarade koja, kako se čini, zbunjuje njezine glavne pokretače. Vrlo svjesni cijelog debakla i neozbiljnosti, protagonisti se sada žure i traže spasonosni pojas izmišljajući jednu veliku zaobilaznicu, a čiji je cilj dakako isti: naštetiti Hrvatskoj. Dakle ako se već ne može 'dokazati' prvertljivost vojnika, treba zato ponovno započeti s ucjenama Europom - i to putem fantomskih 'topničkih dnevnika'. U cijeloj toj strategiji, uloga Sergeja Brammertza kapitalna je. Više je nego očito da taj gospodin ne voli Hrvate, osim ako njih smatra primitivnim plemenom koje treba tjerati štapom za krave. Dakle kada njegove službe traže famozne 'topničke dnevnik' - ne pitaju to oni na pristojan način, nego naređuju da im se dadu. G. Brammertz dugo je vukao svoje skute u Darfuru i Bejrutu i među Bantu crncima u Kam-

Piše: CHRISTOPHE DOLBEAU

Aktualno

Brammertz i fantomski dnevnik

Sitni pravnik iz Ardennea, slobodni zidar, odrađuje ulogu kumova Haaškoga suda!

Epizoda topničkih dnevnika samo je kamuflaža koja loše govori o 'europskoj' budućnosti Hrvatske. Nakon ekspediranja generala u Haag, nakon afere sa Zerpom, nakon piranskog skandala, postavlja se pitanje koja dodatna vrsta klečanja i koja dodatna vrsta ispovijesti još čeka Hrvate?

pali, odakle se prepoznaju njegove metode. Ako već ima pravnik koji rade s mnogo finese, to svakako nije njegov slučaj. Taj je Belgijanac veliki pobornik karatea, neka vrsta grčke božica Temis, s lažnim sjajem jednog Chucka Norrisa. Nešto manje arogantniji od svoje prethodnice, glavni tužitelj smatra de cijeli sudski proces generalima mora dati do znanja Hrvatima ono što se stvarno dogodilo kod njih 1995. godine. Drugim riječima, taj retardirani narod nije ništa ni vidio ni naučio. Hrvatima se lagalo. Aleluja! Mudraci iz Haaga - jedan Holandez, jedan Letonac (bivši sovjetski tužitelj) i jedna žena iz

Zimbabvea - trude se da mu otvore oči. Za doba boljševika Višinskog, govorilo se o 'reeducaciji'. A pored tih anegdota, neprijateljstvo tog suca stvarno je zapanjujuće. Svakako, uloga koja mu je zapala od strane velikih 'kumova' Haaškog tribunala zahtijeva i dozu agresivnosti, no red je da se čovjek ipak zapita ima li tu možda i drugih stvari. Poput svog kolege Jean-Louis Franeau (koje se nedavno spominje u crnoj kronici Belgije), nije li on možda i slobodni zidar? Jer konačno, ta svinjarija vrvi u visokom pravosuđu Belgije kao i u sudnici Haaškog tribunala. Možda to i djelomično objašnjava meteorski uspon tog sitnog pravnik iz Ardennea, kao i njegova hrvatožderskog instinkta. Jer u ložama 'Fils de la Veuve' Hrvati nisu jako omiljeni. Kako god bilo, epizoda topničkih dnevnika samo je kamuflaža koja loše govori o 'europskoj' budućnosti Hrvatske. Nakon ekspediranja generala u Haag, nakon afere sa Zerpom, nakon piranskog skandala, postavlja se pitanje koja dodatna vrsta klečanja i koja dodatna vrsta ispovijesti još čeka Hrvate? Postavlja se i pitanje o mjestu koje će dobiti Hrvatska ako se Europska Unija slučajno ipak oduči da joj otkri-
ne vrata za nuždu

(PREVEO: TOMISLAV SUNIĆ)

HRVATSKI LIST - 26. studenog 2009.

5

svjestna da je PROGON Generala Gotovine PROGON cijeloga Hrvatskoga Naroda?!!

Hrvatska danas

Daleke 1995. jugo-četnici-

fašisti bili su pred Karlovcem, danas su na Jelačić placu! Termiti razaraju Hrvatsko biće, Hrvatsku u svim dimenzijama. IZ-NUTRA! PROBUDIMO SE!

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (5)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

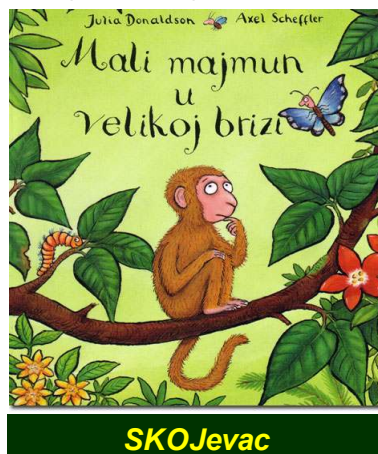
Korijeni evolucije sežu toliko duboko koliko i jedno dogmatsko vjerovanje koje pokušava negirati postojanje kreacije (stvaranja). **Većina paganskih filozofa u antičkoj Grčkoj branila je teoriju evolucije.** Ako pogledamo historiju filozofije vidjet ćemo da ideja evolucije čini kičmu mnogih poganskih filozofija. Međutim, nije poganska filozofija, **nego je vjera u Boga bila ta koja je odigrala tu stimulativnu ulogu u rađanju i razvoju suvremene znanosti.** Većina ljudi koji su bili pioniri u tome procesu vjerovali su u postojanje Boga; i dok su proučavali nauku, nastojali su otkriti svemir koji je Bog stvorio i opaziti Njegove zakone i detalje u Njegovom stvaranju. Astronomi kao što su Leonardo da Vinci, Copernicus, Kepler i Galileo; otac paleontologije Cuvier; pionir botanike i zoologije Linnaeus; i Isaac Newton, koji se smatra najvećim znanstvenikom svih vremena, svi oni proučavali su znanost ne samo vjerujući u Boga već i u to da je sav svemir Njegova kreacija. Albert Einstein, koji se smatra najvećim genijem našeg vremena, bio je pobožni znanstvenik koji je vjerovao u Boga i tako je izjavio:

"Ne mogu zamisliti nekog iskrenog znanstvenika bez dubokog vjerovanja. Situacija se može opisati na sljedeći način: 'znanost bez vjere je hrama'."

Jedan od osnivača moderne fizike, njemački fizičar Max Planck je jednom rekao da svatko tko ozbiljno proučava znanost mora pročitati frazu napisanu na vrati

hrama znanosti: "Imaj vjeru." Vjera je bitna oznaka znanosti.

Teorije evolucije je rezultat materijalističke filozofije koja je izronila s ponovnim buđenjem antičkih materijalističkih filozofija i postala široko rasprostranjena u XIX. stoljeću. Kao što smo naznačili ranije, materijalizam nastoji objasniti prirodu isključivo posve materijalističkim čimbenicima. S obzirom da ona poriče stvaranje u samom početku, ona tvrdi da sve što postoji, bilo živo ili neživo, nije nastalo činom stvaranja, **već kao rezultat slučajnosti** koja je zatim uspostavila neki red. Ljudski um je, međutim, izgrađen tako da razumije, da gdje god vidi red, da postoji volja koja organizira i stoji iza tog reda. Materijalistička filozofija, koja je u suprotnosti s ovom osnovnom karakteristikom uma, sredinom XIX. stoljeća proizvela je teoriju evolucije.

SKOJevac

Darwinova imaginacija

Osoba koja je postavila teoriju evolucije na način na koji se ona definira danas **bio je jedan amater, engleski prirodnjak Charles Robert Darwin.**

Darwin nikad nije imao formalno

obrazovanje u biologiji. **On je samo imao amaterski interes za prirodu i živa bića.** Njegov interes podstaknuo ga je da se dobrovoljno pridruži ekspediciji koja je napustila Englesku brodom H. M. S. Beagle 1832. i koja je putovala raznim dijelovima svijeta punih pet godina. Mladi Darwin bio je impresioniran različitim vrstama živih bića, naročito određenim zebama koje je vidio na otoku Galapagos. **Mislio je da je različitost u njihovim kljunovima uzrokovana njihovim prilagođavanjem sredini.** S ovom idejom u glavi, **on je pretpostavio da porijeklo života i živih vrsta leži u pojmu "prilagođavanja okolini".** Prema Darwinu, različite žive vrste nisu stvorene pojedinačno (njih nije stvorio Bog), već potiču od zajedničkog pretka i da su one kao rezultat prirodnih uvjeta postale različite jedne od drugih.

Darwinova hipoteza nije se zasnivala na nekom znanstvenom otkriću ili eksperimentu; međutim, on ju je vremenom pretvorio u pretencioznu teoriju uz pomoć i podršku poznatih materijalističkih biologa svoga vremena. **Njegova ideja bila je u tome da pojedina živa bića koja su se prilagodila nekoj određenoj sredini prenose te kvalitete na sljedeće generacije;** ti povoljni kvaliteti nagomilali su se vremenom i transformirali tu jedinku u vrstu, sasvim različitu od njezinih predaka. (Porijeklo ovih "povoljnih kvaliteta" nije bilo poznato u to vrijeme.) Prema Darwinu, čovjek je najrazvijeniji rezultat ovog mehanizma.

Darwin je nazvao taj proces **"evolucija putem prirodne selekcije".** Mislio je da je našao "porijeklo vrsta": **porijeklo jed-**

ne vrste je druga vrsta. On je objavio te poglede u svojoj knjizi nazvanoj **Porijeklo vrsta, putem prirodnog odabira** 1859. godine.

Darwin je bio dobro upoznat s činjenicom da se njegova teorija suočava s velikim problemima. On je to priznao u svojoj knjizi u poglavlju "Teškoće teorije". Te teškoće, u osnovi, bile su u fosilnim dokumentima, **komplikiranosti nekih organa koji se ne bi mogli objasniti slučajnostima (npr. oko)**, i instinktu živih bića. Darwin se nadao da će te teškoće biti savladane novim otkrićima; međutim, ovo ga nije spriječilo da dâ nekoliko veoma neadekvatnih objašnjenja za neke od njih. Američki fizičar Lipson dao je sljedeći komentar u vezi s Darwinovim "teškoćama":

"Čitajući Porijeklo vrsta zaključio sam da je sam Darwin bio mnogo nesigurniji nego što ga pokušavaju predstaviti. Poglavlje 'Teškoće teorije', na primjer, pokazuje da je Darwin imao znatnu sumnju u sve to. Kao fizičar, bio sam poprilično intrigiran

njegovim komentarom o tome kako je oko moglo nastati."

Dok je razvijao svoju teoriju, Darwin je bio impresioniran mnogim biologima - evolucionistima koji su mu prethodili, naročito francuskim biologom Lamarckom. Prema Lamarcku, živa bića prenose osobine koje su stekle tokom života s jedne generacije na drugu i na taj način evoluiraju. Na primjer, žirafa je evoluirala od jedne vrste antilope tako što je, generacijama, istežala vrat pokušavajući, radi prehrane, dohvatiti sve više i više lišće. Darwin je tako upotrijebio tezu "prenošenja stečenih osobina" koju je predložio Lamarck kao faktor koji čini da živa bića evoluiraju.

Ali i Darwin i Lamarck su pogriješili jer je u njihovo vrijeme život mogao biti proučavan samo primitivnom tehnologijom i na jednom veoma neadekvatnom nivou. Znanstvene oblasti kao što su genetika i biokemija nisu postojale. Prema tome, **njihove teorije morale su se potpuno osloniti na snagu njihove**

mašte.

Dok je eho Darwinove knjige odjekivao, jedan austrijski botaničar po imenu **Gregor Mendel je 1865. godine otkrio zakone nasljeđivanja.** O tome se nije puno čulo do kraja stoljeća. Mendelovo otkriće je zadobilo veliku važnost početkom XX. stoljeća. To je bilo rođenje genetike kao nauke. Nešto kasnije, otkriveni su struktura gena i kromosomi. **Otkriće DNA molekule, u 50-im, koja sadrži genetske informacije, bacilo je teoriju evolucije u veliku krizu.** Razlog je bio u nevjerovatnoj složenosti života i ništavnosti evolucionističkih mehanizama koje je predložio Darwin.

Rezultat ovih otkrića trebao je biti potpuno odbacivanje Darwinove teorije. Međutim, ovo se nije dogodilo, jer su određeni krugovi insistirali na reviziji, obnavljanju i podizanju teorije na jednu znanstvenu platformu. Ovi naponi su shvatljivi samo ako primijetimo da iza teorije evolucije stoje ideološke intencije, a ne znanstvena briga.

HARUN YAHYA (3)

Umjesto preporučivanja ovih vrijednih knjiga, publicirati knjige koje mute ljudski razum, koje dovode do velikog misaonog nereda i koje su fiksirane generalnim iskustvom koje nema jak i prodoran utjecaj u domenu odbrane vjere i razbijanju sumnja, će biti razlogom gubljenja vremena i truda. Sasvim je izvjesno da efektanu obranu vjere nemaju djela koja su usmjerena k isključivom naglašavanju autorovog književnog umijeća. Oni, pak, koji u aktualnom kontekstu gaje određene sumnje, će iz općih mišljenja čitatelja, gdje se sasvim jasno vidi

efektnost ovog hizmeta, njegov uspjeh i iskrenost, moći shvatiti da je pobijanje ateizma i širenje kur'anskog morala jedini cilj djela Haruna Yahye.

Također se ne smije gubiti iz vida da je dominacija ateističke misli osnovni povod velikih svjetskih nereda, tiranija i stradanja koja doživljavaju muslimani širom svijeta. A način da se svijet oslobodi ovih nedaća leži u poražavanju ateističke misli, iznošenje vjerskih fakata i prezentiranje kur'anskog morala na način na koji to ljudi mogu poimati i provoditi u praksi.

Umjesto da se u obzir okruženje tiranije, intriga i anarhije, u koje se svijet svakim danom sve više nastoji uvući, postaje sasvim jasno da se ovaj hizmet mora obaviti što je moguće brže i efektnije. U protivnom, može biti veoma kasno.

Djela Haruna Yahye, koja su u kontekstu ovog veoma bitnog hizmeta preuzela avangardnu ulogu, će, uz Božju pomoć, biti povod da ljude u XXI. stoljeću dovede do mira i spokojstva koji su opisani u Kur'anu, čestitosti i pravde, do ljepota i blagodati.

OBLJETNICA PRIPOJENJA VOJVODINE SRBIJI

U Novom Sadu je obilježeno održavanje Velike narodne skupštine, koja je dne 25. studenog 1918. godine donijela tu povijesnu odluku

S. Živković, *www.politika.rs*, 26. studenog 2009. – prevedeno sa srpskog jezika

Povodom 25. studenog, dana pripojenja Vojevodine Srbiji, gradonačelnik Novog Sada Igor Pavličić i predsjednik Skupštine grada Aleksandar Jovanović položili su jučer (25.11.2009.) vijenac na spomen-obilježje postavljeno na zgradi na Trgu slobode, u kojoj je 1918. godine Velika narodna skupština Srba, Bunjevaca i drugih Slavena donijela odluku o pripojenju Banata, Bačke i Baranje Kraljevini Srbiji.

"To je značajan datum u našoj povijesti i zaslužuje trajno ga obilježavati kao trajno sjećanje na današnji dan 1918. godine kada je Velika narodna skupština donijela važnu i mudru povijesnu odluku koja je imala pozitivan ishod", istakao je tom prigodom gradonačelnik Igor Pavličić.

"Promatrano s ovog povijesnog razmaka od skoro jednog vijeka treba ukazati da je Vojvodina sačuvala svoj identitet, da je i dalje ostala najeuropskiji dio Srbije i da je zadržala one vrijednosti s kojima se je toliko dičila, a to su zajedništvo, tolerancija, multikulturalnost i multijezičnost", rekao je predsjednik novosadskog parlamenta Aleksandar Jovanović.

Vijence na spomen-obilježje položila su izaslanstva Društva za njegovanje tradicije oslobodilačkih ratova Srbije do 1918. godine i Saveza potomaka ratnika Srbije od 1912. do 1920. godine.

Podsjetimo se, na jučerašnji dan

Gradonačelnik i predsjednik Skupštine Novog Sada zajedno polažu vijenac na spomen-obilježje

prije 91 godinu (po novom kalendaru) na povijesnom skupu u Novom Sadu, održanom u zgradi koja je tada bila hotel "Grand", 757 izabranih zastupnika iz 211 općina odredilo se je za pripojenje najvećeg dijela sadašnjeg područja Vojvodine Kraljevini Srbiji. Ubrzo nakon toga istu odluku posebno su donijeli i narodni zastupnici s područja Srijema, na skupu u Rumi.

U drugoj točki odluke Velike narodne skupštine, prema sačuvanom zapisniku, ističe se:

"Pripajamo se Kraljevini Srbiji, koja svojim dosadašnjim radom i razvitkom jamči slobodu, ravnopravnost, napredak u svakom pogledu, ne samo nama nego i svima slavenskim, pa i neslavenskim narodima koji s nama zajedno žive."

Tom prigodom izabrano je Narodno vijeće skupštine od 50 članova, a za sjedište Narodnog vijeća i Narodne uprave određen je Novi Sad.

OSVRTI ČITATELJA

Uskoro će se razjediniti od Srbije (mada to već i jesu dobrim dijelom). Zanimljivo je što se ponašaju kao Slovenci u Ex Yu vremenu. Hoće biti samostalni, ali bi htjeli imati monopol za svoje proizvode na srpskom tržištu. (Srbin Sibinović)

Onda dođu 1945. komunisti i "pripoje" srpsku Baranju onima kojima nikada, pa ni u doba NDH, nije pripadala. Naravno, iza zatvorenih vrata! (Baranjac)

Prethodno je u zgradi u kojoj je sada Narodno pozorište u Zrenjaninu **Dr. Slavko Županski organizirao skupštinu** na kojoj je narod Banata donio odluku da se priključi Kraljevini Srbiji. Odluku naroda Banata je uvažavao čak i Hitler, jer je tijekom Drugog svjetskog rata Banat ostao u sastavu Nedićeve Srbije. Jedino Broz i Brozovići ne poštuju volju naroda Banata. (Miomir Maksimčev)

Naslov ovog članka nije primjeren tekstu, a ni povijesnim činjenica-

ma. Kome odgovaraju tvrdnje da se "Vojvodina", koja tada nije postojala, pripojila Kraljevini Srbiji? Zar sama "Politika" u tekstu ne kaže da su predstavnici Bačke, Baranje i banata donijeli tu odluku, a da su Srijemci to uradili na odvojenom skupu i u drugo vrijeme? Vojvodina kakvu je danas znamo tada nije postojala (sviđalo se to nekima ili ne). Vojvodina kakvu danas znamo stvorena je poslije Drugog svjetskog rata. Dakle, to je ta Vojvodina za koju se bore "proeuropske" snage kojima su puna usta demokracije i sličnih podvala. Moja prabaka i pradjeda su bili iz Segedina, Srbi. Nikada oni nisu bili Vojvođani. Bili su iz Bačke (ako i to), Srbi to se znalo, podanici monarhije, ali su gledali

u Srbiju, Beograd i Kosovo. Ne Novi Sad. Oni su bili "strosjeditelji", znali su odakle su i kada su došli na nove prostore, i znali su i tko su. Za razliku od ovih novih koji ni korijene nisu pustili u ravnicu, a već svima dijele lekcije. (Prečanin)

Dijelovi Austro-Ugarske, odnosno oni dijelovi koji su slali zastupnike na skupštine u Budimpeštu – a to su Baranja, Bačka i Banat – donijeli su odluku o pripojenju Srbiji u Novom Sadu. Svetozar Miletić je išao u Budimpeštu i tamo predstavljao Srbe. Srijem je slao izabrane zastupnike u Sabor u Zagreb i zato se Srijem ujedinio preko Zagreba. (Zato Hrvati i hoće Srijem, po toj logici.) Nakon 1945.

da bi se prestali "paliti" na Srijem – dobili su Baranju – kao, reklo bi se, kompenzaciju. **Srbi zato i nemaju istaknute nacionalne radnike Srijemce u 19. stoljeću** (osim naravno crkvenih predstavnika), jer se na skupštini **nikad nije do kraja definiralo jesmo li mi Srbi, Hrvati, Iliri, Jugoslaveni**. Srijemac ode u Zagreb i **glupo mu je da se odvađa i da sad inzistira na svom srpstvu kad svi govore jednako**. Bačvani, Baranjci i Banačani nisu imali tih poteškoća i zato imaju jasnu nacionalnu svijest. Jednostavno, Srbi su bili jasno odvojeni od susjeda i znali su tko su. Inače, Vojvodina je nešto što je trajalo 10 godina, od 1849. do 1860. (Tvrtko)

SAMO I JEDINO: S BOGOM!

Zvonimir R. Došen,
Hamilton, Kanada

Evo upravo pročitah, dragi doktore Dragun, Vaš govor koji ćete pročitati na Četvrtom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata na 27. ovoga mjeseca.

Iako je suvišno reći, ali ipak ću reći, da se podpuno slažem sa svime što stoji u teks-

tu Vašega govora, to jest sve dok nisam došao do posljednje rečenice koja glasi: "Recimo zbogom Stjepanu Mesiću i komunističkoj partizaniji".

Uvjeren sam da je i Vama vrlo dobro poznato da je taj (zbogom) ateistička varijanta našega hrvatskog pozdrava (s Bogom), Idi (te) s Bogom, Ostaj(te) s Bogom, Budi(te) s Bogom. S tim starim hrvatskim pozdravom Hrvati su se od davnine sastajali ili rastajali sa

Zvonimir R. Došen

svojim prijateljima koji su vjerovali u Svevišnjega stvoritelja neba i zemlje, želeći im Njegovu milost, zaštitu i blagoslov. Nu, kako i sam znate, ateisti-komunisti su pokušali taj naš kršćanski pozdrav namjestiti sa raznim protupozdravima kao, zdravo družo, s Titom za otačbinu i t.d. Kad im nije pošlo za rukom iz hrvatskoga rječnika izkorijeniti taj naš stari hrvatski s Bogom, onda su ga, onako da se Vlasi ne dosjete,

jednostavno zamijenili s ovom nepoznanicom (ne-riječi) "zbogom". Čitajući tisak iz današnje Hrvatske, kako onaj brojni komunistički, tako i onaj malobrojni ne-komunistički, vidljivo je da se ta jugo-komunistička podvala podpuno uvriježila u ovodobni "hrvatski" rječnik. Nije mi jasno kakvo zapravo značenje taj "zbogom" ima. Ako se smatra da je ona nekakva ligvistička, modernija varijanta za s Bogom, onda kako jedan Hrvat može crvenim zlotvorima, izdajnicima i krvnicima, sljedbenicima sotone uručiti ovakav pozdrav.

Bez obzira na to što kao vjernici u Boga Svevišnjega, bilo kršćani, muslimani i svi drugi, trebamo biti milostivi prema svima pa i neprijateljima, uvjeren sam da bi jedini prikladan pozdrav na oproštaju s ovim zlikovcima trebao glasiti - **RECIMO STEVANU MESIĆU I KOMUNISTIČKOJ PARTIZANIJI - IDITE S VRAGOM. ON VAS ČEKA.**

KADA ČOVJEK NE MISLI SAM SEBE NEGIRA

dr. sc. Ilija Barjašić, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj – ŽIVOT, Zadar

Kada čovjek ne misli, tada po osobnoj volji nije sa Stvoriteljem, Bogom, dakle nije, i to je razlog što griješi riječju, propustom i djelom. Zaboravi da samo uz svoga Stvoritelja čovjek pojedinac ili jedan narod jest – što znači život u beskonačnost.

Proizlazi po razlogu zašto čovjek umišljajući, luciferskom tendencijom, svojim kategoričnim suđenjem izdvaja sebe za odstrel. Dakle, da bi se čovjek mogao diviti treba sa svojim Stvoriteljem živjeti, bez uvažavanja nečovjeka kao kategoričnog i nametljivog tutora. Gledano iz bilo kojega kuta, čovjeku može biti uzor samo Apsolut, kao i apsolutna garancija bez koje ne može biti - postojati. Nakon nereda i zaborava, po grješnosti mučeći se duša pita zašto sve to i sama odgovara u jednakoj patnji zato, što samo pokazuje da je u raskoraku sa Stvoriteljem kao ap-

solutnom spoznajom – jer se uzda u konačnu baklju umjesto u beskonačno svjetlo. Čovjek kada zaboravi misliti pita se, dok luta, gdje je, ne zna razlikovati dobro od zla, ni čuti glas Oca kao savjetnika.

Samo duša koja misli uvijek ima rješenje, na dlanu garanciju životu i ne treba pitati zašto i odgovarati zato. Izgubljena duša treba se vratiti na pravi put, otpočeti uredno živjeti.

Bez misli, riječi i djela kao i duša postanu hrđava, dakle sofisti od riječi po nedjelima postanu bestemeljni, slabost i mrak.

Evo razloga što je još uvijek i u Hrvatskoj tendencija sofista usmjeravanje neredu, ropstvu - što je jednako smrt, dok nude privid i bombone. To najbolje pokazuje demografska slika u Hrvatskoj, nema čovjeka na neobrađenim hrvatskim poljima. U agoniji, zalutali u mraku, u bunilu pitaju što je smisao življenja uopće, a svakoj urednoj duši je jasno da po uzoru na Stvoritelja čovjeku je dužnost biti uzoran na Zemlji, a

što je dovoljno životu da ostane na pravom putu i čvrstim temeljima. Dakle, sluganstvo je balast u podsvijesti što treba izbrisati tako da se Hrvati misleći angažiraju i participiraju u apsolutnoj ideji, jer odsustvo misli odaje se na konkretnom planu, tj. kolapsom općeg dobra. Dakle, treba znati da uzornost pretpostavlja samoinicijativu što tvori i čuva samopouzdanje, vrijednosti vlastitog života, obitelji, općeg dobra, uopće čovjeka na Zemlji. Čovjek se po djelima, počevši od misli, osvješćuje - to je nužnost da shvati kako je sam svoj sudac (sinteza misao, riječi djela) ..., i odgovoran, da ne bude opomena već da uzornošću iziđe iz mraka. I tako se vrati Stvoritelju, Ocu po uzornosti kao smisao kojeg se ne može nadići po redu, niči ima razloga razdvajanja. Dakle, smisao je naviknuti se samokritički suditi sam sebi, a što znači obraćenništvo, tj. novi život za zahrđale. Uživati u ritualu čišćenja, veseliti se u centru Apsolutnog, što pripada svakom pojedincu.

TREBA NAM KROATOLOGIJA

Luca Mandić, prof.
Luca.Mandic@mzos.hr

Uprava za srednje obrazovanje

Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa zaprimilo je Vaš upit vezan za uvođenje novog nastavnog predmeta u škole (pretpostavljamo srednje škole) Kroatologija. Budući da je pitanje dosta šturo i bez obrazloženja načelno možemo odgovoriti sljedeće:

Ovakav nastavni predmet, barem pod ovim imenom nije predložen,

ali će doći do izmjene nastavnih planova i programa kod većine predmeta. Kako nemamo dostatne informacije, bilo bi poželjno da nam obrazložite Vaše želje te molimo da se obratite Upravi za nacionalni kurikulum, gospođi Vini Rakić, mr. sc., ravnateljici uprave.

U tijeku je izrada novog NOK-a (Nacionalni okvirni kurikulum) koji će zasigurno donijeti brojne promjene u hrvatskom školstvu.

Za dodatne informacije stojimo na raspolaganju.

KNJIGE NA SRPSKO-HRVATSKOM JEZIKU

Šumarska knjižnica - knjiznica@sumfak.hr

Štovana gospodo!

Upućujemo upit zašto se u Vašoj knjižari mogu naći izdanja knjiga tiskana na tzv. hrvatsko-srpskom jeziku (u doba vladavine tzv. hrvatsko-srpskog / tzv. srpsko-hrvatskog jezika): poglavito nam je nejasno zašto nudite izdanja koja su prijevodi sa stranih jezika na navedeni nepostojeći?

Zalažete li se i Vi poput većine domoljubnih hrvatskih intelektualaca kako je Republici Hrvatskoj NUŽAN ZAKON HRVATSKOM JEZIKU (komu /čemu dajemo: hrvatskom jeziku dajemo zakon!!)?

BOK S VAMA!

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Znam da im Vi nikada, cijenjeni doktore Dragun, pa ni sada, niste željeli onaj pravi s Bogom. Nu, ipak nama koji smo čitav svoj emigrantski život utrošili u borbu protiv ovih izdajničkih gadova taj oproštajni, da tako kažem, poklik zvuči previše pomirljivim.

Isto tako, kad sam ono nedavno bio u Zagrebu bio sam svjedok vrlo učestalih pozdrava "bok". Re-

koše mi da je to sada hrvatski nacionalni pozdrav, za razliku od onih jugovičkih. Nu opet, to je naizgled nekakva inačica koja bi trebala nadomjestiti Bog. Svi znamo da u hrvatskom rječniku bok označava dio ljudskoga tiela, a ne ime Gospodnje.

Prema tome izgleda da se naš hrvatski katolički puk, u neku ruku, stidi spominjati ime Gospodina Boga. To je izgleda samo "odlika" nas Hrvata katolika, jer muslimani uobče nemaju nikakvih "modernih" naziva za Boga Stvori-

telja (Alaha). Njemu se jedinome klanjaju i ničim ga ne zamjenjuju.

Što se pak tiče pozdrava ovim krvnicima, ja bih preporučio ovaj za njih najprikladniji pozdrav:

**Da, brzo će zeman,
Jer puna je čaša.
Neće trebat' puške,
Ni bombe, ni topa.**

**Za crvenog zlotvora
Naći će Hrvati
Kakvo zgodno drvo
I komad konopa.**

PRODAJA MRTVACA

Ivo Matanović, Zadar

Ispričao sam već priču o Dalmatincu Roku i Vrelu mudrosti koja spada u dugovječne narodne legende. Ovoga puta ispričat ću priču, koja nikako ne spada u legendarnu. Radi se, naime, o događaju koji se je, šezdesetih godi-

na prošlog stoljeća, stvarno, dogodio u Korenici – tadašnjoj Titovoj (srpskoj) Korenici.

Kako rekoh, šezdesetih godina, prošlog stoljeća, tadašnje komunističke vlasti dozvolile su Talijani-

ma i Nijemcima – saveznicima iz Drugog svjetskog rata, da mogu iskopati posmrtnu ostatku svojih poginulih i prenijeti preko granice, u svoje zemlje. Kako partizani nisu imali nikakvo svoje groblje, mrtve su pokapali tamo gdje su ih i ubijali, a najčešće su ih ostavljali nepokopane. Ostavljali su ih, ustvari, životinjama da ih pojedu. Takva vam je bila "slavna" partizanija. Ubij, opljačkaj, zapali i bježi preko brda, do druge prilike... Takav je život

HRVATSKI TRIATLON

Davor Živković, Sisak

1. **DIZANJE kredita**
2. **PLIVANJE u dugovima**
3. **PRESKAKANJE rata**

bio svih partizana – drumsko – razbojnički, uostalom, kao i svih bandita svijeta.

Kad su, po dogovoru između Titove Jugoslavije, Italije i Njemačke, Nijemci mogli dolaziti po svoje mrtve u Jugoslaviju, došli su tako i u Liku – u Korenicu, gdje su, po svojim saznanjima, doznali da i u okolici Korenice ima njihovih, koji su tamo ubijeni tijekom rata. Po već dogovorenom protokolu, dođoše u Korenicu. Odsjeli su u Plitvicama, jedinoj slobodnoj zoni za strance. I dok su se Nijemci tamo odmarali, Srbi su smišljali plan, kako da i ovu za njih jedinstvenu priliku dobro ne unovče. Brzo su se sjetili glavnog junaka iz Gogoljevog romana – Mrtve duše - Čičikova, kojeg odmah u liku svoga Čičikova nađoše lik mesara iz Korenice, zvanog Srbenda, kojemu u duhu vaskolikog sve srpstva nije bilo teško dovršiti Gogoljevu nedodršenu priču „mrtve duše“. Dakako, ovog puta na srpski način.

Mesar iz Korenice, zvani Srbenda, sjetio se da u okolici Bjelopolja ima jedan grob, obilježen s jednim ovećim kamenom u kojem je pokopan otac njegovog gostioničkog prijatelja Dušana, zvanog Bačva, a Bačva je nadimak dobio po tome jer je stalno bio pijan ko' „bačva“, s kojim je, još od ranije, imao neke neraščišćene račune, pa mu se učinilo da je ovo idealna prilika da mu se osveti. Dakako u prvom planu bilo mu je, da se dočepa novca. Zamisljeno, ostvareno. Nijemcima je podvalio da se u zapuštenom grobu u šumarku podalje od ceste za Frkašić nalazi pokopan jedan Nijemac po imenu Fric. I gle sad ču-

da. Otkuda saznanje mesaru Srbendi da ovaj Nijemac, po imenu Walter zaista traži svoga oca kojemu je bilo ime Fric? Sasvim slučajno Srbenda mesar, a koji je nešto znao i njemački, sjedio je u Korenici u restoranu u hotelu „Frkašić“, za istim stolom gdje su bili posluživani i još nekoliko Nijemaca, a među kojima, naravno, i Walter.

Čuvši priču Nijemaca o imenima svojih najdražih koji su negdje poginuli u ovim krajevima, dobro je zapamtio ime Fric. Nakon nekoliko dana mesar Srbenda ponovno se sreo u nedalekom Bjelopolju s ovim Nijemcima. Budući je već imao razrađenu ideju kako će Nijemcima podvaliti mrtvog i još od prije Drugog svjetskog rata pokopanog Spasoju Žigića – rođenog oca svoga prijatelja Dušana-Bačva.

Ovog puta lukavi mesar Srbenda prišao je Nijemcima vrlo ozbiljno,

ratu, moglo i glave stajati.

Saslušavši dosta uvjerljivo ispriču mesara Srbende Nijemci su povjerovali da Srbenda govori istinu. Tada mu je prišao jedan, malo višeg rasta, Nijemac, sad već, iz prvog susreta poznati Walter i rekavši mu: Reci mi koliko tražiš novaca, da nam otkriješ grob našeg pokojnika?

"A koliko bi vi dali za to otkriće"?, zabrinuto će Srbenda.

"Pa, evo dat ću ti 1.000 DM!, odvrati mu Walter.

Što? Samo tisuću DM? Ja zalažem svoju glavu, a vi meni samo hiljadu maraka? Ni govora, hodite svojim putem. Naglo se okrenu i otiđe od njih.

Vidjevši Walter, da se s ličkim partizanima nije igrati, a uz to još i Srbima, brzo se je okrenuo za Srbendom i viknuo u sav glas. "Heer Srbienda, bite zurik. Ih bite platit više."

Jedva dočekavši ove riječi Srbenda se vrati i pita: "A koliko to više?"

"Pa evo vam 10.000 maraka."

"Ma ni govora", odvrati mu Srbenda.

"Pa koliko onda", sad već iznervirani Walter upita?

"Barem još toliko", uzvrati mu Srbenda.

"Ja nemam toliko kod sebe", poníženo mu uzvrća Walter.

Uvidjevši Srbenda da je pogodba skoro, pa dokrajčena, namrgođeno i ozbiljnog lica uzvrati Walteru. "Pa dobro, ako nemaš, hodi natrag u Njemačku pa mi to do najdalje 10 dana donesi."

ne računao, pa mu se učinilo da je ovo idealna prilika da mu se osveti. Dakako u prvom planu bilo mu je, da se dočepa novca. Zamisljeno, ostvareno. Nijemcima je podvalio da se u zapuštenom grobu u šumarku podalje od ceste za Frkašić nalazi pokopan jedan Nijemac po imenu Fric. I gle sad ču-

a pomalo i zabrinuto i u povjerenju im rekao da on zna mjesto gdje je sahranjen jedan njemački vojnik po imenu Fric i da može to mjesto pokazati, ali samo uz veliku tajnost da Nijemci nikomu ne odaju njegovo ime, jer bi ga to, s obzirom na još uvijek nezacjeljene ratne rane poginulih Srba u

"U redu", reče Walter. "Vraćam se natrag i dolazim za manje od 10 dana."

I stvarno, nije prošlo niti 6 dana Nijemac Walter se vratio i donio dogovoreni novac. Ipak ga nije odmah isplatio, nego je tražio od Srbende da sam iskopa zapušteni grob i da se uvjeri da tamo leži njegov otac Fric.

"U redu, samo taj rad košta još dodatnih 5.000 maraka."

"Pa što je vam čovječe", uzvraća Walter. "Ja više nemam ni za platiti benzin da se vratim kući, a kamoli da ti platim još 5.000 maraka. Ako ne može kako smo se dogovorili, ja idem u naše poslanstvo prijaviti lokaciju i tražiti da mi to država plati, a takav je i međunarodni sporazum", ljutito mu je odgovorio Walter.

Uvidjevši Srbenda da bi „švabo“ mogao s ovim činom pokvariti sve njegove planove, pa čak odvesti ga i u uze (zatvor), brzo se sabrao i ublažio svoj zahtjev.

"Ako je baš tako, da nemaš više novaca, onda ćeš mi platiti još dodatnih 2.000 maraka, s tim da ću ja s tim novcem kupiti i sanduk u kojemu ćete odvesti svoga oca. Ja ću ga po noći, uz vašu nazočnost, iskopati, a potom kostur strpati u vreću i kriomice vam sve to donesti do Bjelopolja."

Uvidjevši Walter da nema drugog izlaza, pristade na pogodbu i odmah na večer poslije zalaska sunca otiđoše do grobnice. Sve su iste noći iskopali i na Srbendinom konju prenijeli u vreći do Bjelopolja. Od Bjelopolja kostur je prevezen osobnim auto do Karlovca, gdje je kupljen drveni lijes te tako zapakiran prevezen dalje do Njemačke.

Nu, priča ovdje još ne završava. Mesar Srbenda prije nego je ovaj iz Karlovca krenuo, odnosno dok se je još sanduk kod nekog privatnog stolara pravio, ucijenio je Waltera za još daljnjih 2000 maraka, na način što mu je u odglumljenom plaču ispričao, kako je on plemenit čovjek i kako je, prije nego je morao pucati u njegovog oca Frica i ubiti ga, sve mu oprostio.

Čuvši ove riječi Walter je pao u nesvijest i srušio se na zemlju. Srbenda-mesar, ne trepnuvši okom, ubrzo se snašao i negdje u dvorištu stolareve kuće pronašao vode, polio onesviještenog i nesretnog Waltera. Nakon desetak minuta Walter se izvukao iz nesvijesti te pogledavši okolo sebe, sabrano je odgovorio svom „dobročinitelju“ i ubojici svoga oca: "Dragi moj gospodine, ja nemam riječi ni da vas pokudim ni da vas hvalim. Vi ste čovjek koga treba žaliti. I vama, ubojici moga oca, a i mome ocu, navodnom ubojici vašeg oca, sudit će dragi Bog."

Kada se ovdje ne bi radilo o istinitom događaju iz šezdesetih godina, zaista bi se mogla rasprijeti Gogoljeva priča do u nedogled. Ovako nam ostaje zaključiti kako su tzv. lički Srbi zaista dosjetljiv narod. I na najtragičnijem primje-

ru mogu graditi karijere, a osim toga i dobro zaraditi. Krilatica iz srbijanskog grba označenog sa 4 „c“ ili, kako oni vele ocilima, posrdno se izgovara: „**Srbin srbina sjekirom siječe**“. U ovom slučaju nije se dogodila sječa glava, već prodaja mrtvaca vlastitih roditelja.

Iz priča ljudi iz Potkozarja doznao sam da je ovakvih slučajeva bilo i tamo, ali o tome se šuti. Posebno je jezovita priča jednog pravoslavca iz Gornjih Podgradaca, koji je nedavno umro, kako su Srbi iz Potkozarja iskopalili kosture svojih žrtava poubijanih između 1945. i 1947. godine i podmetali ih Nijemcima kao njihove mrtve poginule u ratu. Radilo se zapravo o ratnim zarobljenicima ustaša, domobrana i hrvatskih „folksdojčera“ koje su doveli u Kozaru na sječu šume, a potom, kad im više nisu trebali, pobili ih i pobacali u više zajedničkih jama. Priča se da ih je u tom razdoblju ubijeno između 8-10 tisuća ljudi. Stratišta nisu službeno obilježena, ali se po još uvijek živim svjedocima lokacije znaju.

Nevezano za ovaj slučaj iz Gornji Podgradaca, priča iz Bjelopolja ima svoj tragikomičan završetak. Mesar Srbenda „s jednim hicem ubija dva zeca“. Osvećuje se svom nekadašnjem prijatelju iz pijanstva Dušanu-Bačvi, prodavši mu oca za dobre novce. Od Nijemca Waltera na prevaru iskamči 22 tisuće maraka, za to vrijeme veliku svotu novca.

Kako su sve to, na zahtjev Srbende, radili po noći, jer je Srbendi prijetila opasnost da ga otkriju mještani a i sam "prijatelj" Bačva, čijeg oca treba iskopati i prodati

Nijemcu. No, ipak je sve prošlo u redu. Nisu otkriveni. Nijemac je umjesto kostiju svoga oca, odvezao u Njemačku kosti nekog nepoznatog Srbende, odnosno poznatog umrloga Spasoja Žigića, odnosno kosti Bačvinog oca, a

mesar Srbenda dočepao se na lak način 22.000 maraka.

Kraj ovoj priči ipak nije završio s iskopom i odvozom "Frica". Kasnije se ipak doznalo o ovom slučaju, koji je samo Srbima svojstven. Sve je na koncu završilo

na sudu i vrlo čudnovatom presudom. **Presuda je glasila da mesar Srbenda i Dušan Bačva moraju podijeliti novac kojeg je Srbenda primio od Nijemca i da se njih dvojica međusobno izmire.**

U POVIJESTI AMERIKE NIKADA NIJE BILO PREDSEDNICE!

Branko Stojković, Bjelovar

To govori o političkoj ozbiljnosti

Ulazak u predsjedničke dvore Pantovčak, mora - izgleda - imati brem jednog predsjedničkog kandidata. I to samo zato što se nitko normalan u Hrvatskoj nije kandidirao. Zato bit će izabran netko od dvanaest kandidata "dudeka", koji će politički zlorabiti i dalje javnost. No, kao kandidati za predsjednika - trenutno plijene i dvije žene: Vesna Pusić i Vesna Škare Ožbolt. Da ne bude opet po onoj staroj uzrečici - "Vesna cipela ti tjesna". Sva energija ovog iscrpljenog naroda usmjerena je na budućeg predsjednika - na pripreme za dobivanje "novog" predsjednika Republike Hrvatske.

Nova laž o izlasku Hrvatske iz krize

Nova drama će početi za hrvatski narod tek kada dobije novog predsjednika. Mesić je masno zaradio na svojim projektima - varanju hrvatskog naroda, svojim projektima stvorio je sebi i svojoj eliti dobar život. Iako je Hrvatska bila tri tjedna bez ministra gospodarstva, vlada Jadranke Kosor i njeni savjetnici prodavali su nam maglu. Premijerka je izjavila da postoje šanse, tj. ponude za strana ulaganja u Hrvatskoj. Tko se je najbolje okoristio državom (koja propada) - od Mesića vidi se i na ovim izborima. Danas 22. studenog 2009. javna je

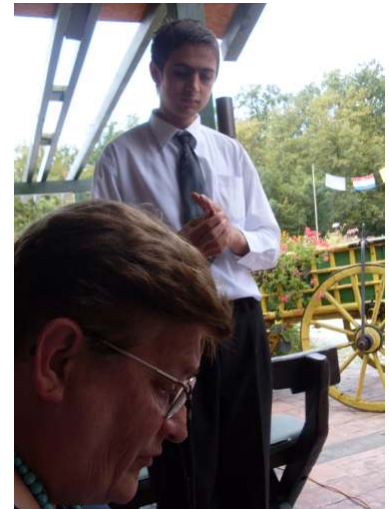
tribina Milana Bandića u Bjelovaru. Od jutra se postavlja rasvjeta i drugi kič za 19.30 sati, kada će se smračiti. Igra svjetlosti je važna kod opčaravanja glupih ljudi - koji ne vide ništa.

Nema izlaska iz krize dok ne proradi sila

Bandićevi ljudi došli su u Bjelovar sa šest kamiona i s drugim autima. Treba samo pogledati koje su to firme na vratima kamiona - Bandićevi rođaci, kumovi i prijatelji koji su se okoristili hrvatskim narodom. Na sučeljavanju na HRT-u 20.11.2009. bili su predsjednički kandidati: Vesna Pusić, Vesna Škare Ožbolt, Milan Bandić, Nadan Vidošević, Damir Kajin, Josip Jurčević, Miroslav Tuđman, Ivo Josipović, Dragan Primorac, Slavko Vukšić, dok se dvoje kandidata nije pojavilo: Boris Mikšić i Andrija Hebrang.

Kaže Bandić - stvorit ćemo zemlju bogatih i ponosnih ljudi

Zanimljivo je, kako su reformirani komunisti Milan Bandić i Nadan Vidošević počeli tumačiti i služiti se s citatima iz Biblije. Bandić kaže: "Nemojmo biti farizeji!" A Vidošević: "Kako je izreliki narod poslije ropstva - kad je bio slobodan - sebi izgradio zlatno tele". On daje tumačenje i za Isusa. Nadan Vidošević kao ministar gospodarstva 1995. godine, dao je svojim HDZ-ovcima da sve pokradu. To je bila pretvorba i privatizacija. Danas nas lopovi uče kako trebamo živjeti. Kandidat Vukšić, kada je pričao u

emisiji sklapao je ruke kao da je u Crkvi. On je čak hvalio razbojnika Mesića. Eto, "seljo-beljo" iz Slavonije - samo trucka i mucka.

U Hrvatskoj je ropski sustav

Predsjednički kandidati došli su u TV-e emisiju, koju je vodila Floverka Srzić Novak i Branimir Bilić, bez ozbiljnijih tema. Moram reći da je Hrvatska jedna velika ropska tržnica, gdje se robovi ne bune. Mislim da bi svaki građanin trebao biti svjestan i dobro razmisliti o svojoj budućnosti. Kada je emisija sučeljavanja završila voditelj Bilić im je "spustio" - valjda ćete se gospodo 22. prosinca 2009. na sučeljavanju pojaviti s ozbiljnijim temama. Dragan Primorac je obećao - ako postane predsjednik da će cijela nacija biti će najobrazovanija u Europi.

Budalu učiš sebe mučiš

Predsjednički kandidat Miroslav Tuđman - poručio je: "Ako pristanete da vas netko gazi, onda će

vas gaziti." Zaboravio je Miroslav kako je njegov otac Franjo Tuđman svu stoku sitnog zuba pogazio. I sad eto i on hoće biti predsjednik. Hrvatski predsjednik Stjepan Mesić na dobrom je putu da uđe u povijest kao "čovjek" koji je Hrvatsku uveo u samoubojstvo. U utrci za Pantovčak hrvatski narod nema kandidata, jer sadašnji cirkusanti će zamijeniti starog cirkusanta - koji je proveo deset godina na vlasti. Treba posebno naglasiti da nema čovjeka u predsjedničkoj

utrci koji bi preuzeo važnu ulogu u vođenju države.

Hrvatska premijerka je Srpkinja iz Pakraca

U ovoj predizbornoj kampanji puno se troši na izbore. Sjetimo se kako je Jadranka Kosor kad se je prije pet godina kandidirala za predsjednicu RH, potrošila oko 20 milijuna kuna na kampanju, a prikazala je - da je potrošila 6 milijuna kuna. Pitam: Odakle joj novac? Kosorka sad kao premijerka obećava naro-

du bolju budućnost. Ona i Ivan Šuker, ministar financija - kažu da će mirovine porasti iduće godine (2010.) Ne znam samo odakle će novac uzeti i to 582 milijarde kuna koje obećavaju. Dvanaestorica predsjedničkih kandidata pravi su lakrdijaši i demagozi. Dok se 4,5 milijuna ljudi u Hrvatskoj svakodnevno suočava s nedostatkom hrane, naši političari, odnosno razbojnici razbacuju se s našim novcima.

DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (1. dio)

Divo Bašić, Dubrovnik

Od starine se naziv pramac/prova (tal. *prua*) rabio za dio broda koji se prvi pokaže/ide naprijed/dolazi prvi (lat. *quia prior praecedit*).¹ **Pulena (tal. polena, pulena; na franc. znači "djevojka"; engl. figure-head) je drveni kip na jedrenjacima** koji je bio čvrsto ograđen i dobro pričvršćen pri koritu na kljunu broda ispod bonpresa (bumpresa, kosnika) - dijela pramčane statve. Bilo ih je različitih, a na istočnojadranskoj obali očuvani su u Rijeci, na Hvaru (još iz bitke kod Lepanta 1571.), Korčuli, Dubrovniku, Kotoru, Perastu i dr. Obično takvi uresi bijahu sirene, zmajevi, anđeli, sveci, različite (zbijske ili nezbijske) glave (fantastičnih bića), pa otud istoznač(n)ice za pulenu: divica (ikavski naziv za djevicu), bestion, gubac, zvir.² Na novčićima ilirskog plemena Labeata prikazane su vjerojatno pulene u obliku zmija, ali postojeći drugi prikazi na ilirskim novčićima i drugim predmetima govore u prilog da su postojali i ostali animalni prikazi (sjevernog Jadrana) koji time dodatno ne potvrđuju svekoliku nazočnost kulta zmije.³ Inače, od franc. pridjeva *poulaine* (*poulain*,

što znači i "poljski") od prijevoda franc. (govomog) izraza (*souliers í la poulaine*, "cipele (postole) na poljski - (ples polonez u)") predstavljale su tip obuće podrijetlom iz Poljske, u uporabi u srednjem vijeku, s dugim prednjim dijelom (špicom) i pogurenog (svijenog, krivog) dijela koji je podsjećao na pramac (prednji dio) broda (lađe, nave).⁴ Svrha pulena je iznenađenje, upozorenje, utjerivanje straha i spas u njihovoj otvorenosti pučini i horizontu. Ponekad je lakše podnosila nevrjeme zaslugom momarskog prekrivanja jedrom ili inceratom. Na Hvaru se pulene zovu "zviri", na ponedje ih zovu "bestionima i maskaronima".⁵ Pramčani ures ("galije") u Dubrovniku zvao se "bestion". Poprsje hajduka od bronce smisleno je predstavljalo jahtu "Hajduk"⁶, a i obrnuto.

U korčulanskoj crkvi Sv. Mihovila (XVIII. st.) drveni kip (nekad "pulena") Sv. Spiridona (Spiridijuna) bočni je ures oltara koji je tamo postavljen tijekom XIX. stoljeća.⁷ Bark "Fratelli

F." (dužine 44 m, širine 9 m, visine 6 m; 550 t) izgrađen je na brodogradilištu Vilovića (istočno predgrađe Korčule), a nastradao je 1892. na pličinama Vlissingen (Nizozemska). Po predaji je pokrivač svojim pramcem cestu koja je razdvajala brodogradilište od bliskih mu kuća, "tako da su se prolaznici morali sagibat, a svojim kljunom na kojem se bijelila lijepa pulena u obliku žene, dopirao je do tarace suprotne zgrade". Slične jedrenjake na Korčuli više nisu izgrađivali nakon gradnje tog broda (1875.).⁸ Ponekad su se kipovi svetaca nalazili i u brodskim prostorijama (često u kabini zapovjednika), te je po mišljenju Vinka Ivančevića upravo to kip Sv. Nikole koji se očuvao u obitelji nasljednika pok. Mata i oca mu Ante Sladovića u Korčuli. "Pretpostavlja se da su do tog kipa došli tako što je skinut s nekog korčulanskog broda, koji su oni popravljali na svom brodogradilištu".⁹ Nadalje su postojale i slike Blažene Djevice Marije kao što bijaše npr. slika Gospe "Mater Salvatoris" s broda "Drugi dubrovački" koja je nekad bila u vlasništvu pok. Martina Bašića iz Dubrovnika.¹⁰

¹ Saverien, *Dizionario storico, teorico, e pratico di marina*, Nella stamperia di Gio. Battista Albrizzi q. Girolamo, Venezia, 1769, str. 385.

² Radovan Vidović, *Pomorski rječnik*,

Logos, Split, 1984, str. 374; Ivo Šišević, Pulena, *Pomorska enciklopedija*, 6, (P-Santa), Izdanje i naklada Leksikografskog zavoda FNRJ, Zagreb, 1960, str. 432-433; Idem-ibid., *Pomorska enciklopedija*, 6, (Pe-Rh), J LZ, Zagreb, 1983, str. 536-537.

³ Aleksandar Stipčević, Jesu li ilirski brodovi imali pulene u obliku zmije?, *Radovi Instituta JAZU u Zadru*, sv. XX, Zadar, 1973, str. 415, 417.

⁴ *Dizionario Garzanti della lingua italiana*, X. edizione, Garzanti Editore, Milano, 1972, str. 1286.

⁵ Predrag Matvejević, Iz novoga "Mediterranskog brevijara", Pulene,

neobična drvena bića, *Slobodna Dalmacija*, god. LXII, br. 19549, (četvrtak, 28. srpnja 2005.), Split, 2005, str. 70.

⁶ Ivo Šišević, Naše stare pulene, *Pomorstvo*, god. VII, br. 6, Rijeka, 1952, str. 163-164.

⁷ Vinicije B. Lupis, Crtica o jednoj puleni iz Gradskog muzeja u Korčuli, *Godišnjak grada Korčule*, 11, Gradski muzej Korčula, Korčula, 2006, str. 113. Vidi također rad istog autora: O kultu i kipu/puleni Gospe od Ruzarija iz Blata na Korčuli i njegovoj pomorskoj tradiciji, *Dubrovnik*, (Časopis za književnost i znanost), N. s., god.

XVI, br. 4, Dubrovnik, 2005, str. 226-247.

⁸ Vinko Ivančević, Statistički podaci o korčulanskoj brodogradnji 19. i 20. stoljeća, *Pomorstvo*, god. IX, br. 4, Rijeka, 1954, str. 211.

⁹ Vinko Ivančević, Sličice iz pomorstva grada Korčule, (Pulene i kipovi na starim jedrenjacima), *Naše more*, god. VIII, br. 1, Dubrovnik, 1961, str. 35.

¹⁰ *Izložba Dubrovačkog pomorstva kroz vjekove*, (katalog), Palača Sponza od 2. II. do 1. III., Dubrovnik, 1941, str. 19, br. 29.

GDJE SU MOJA LJUDSKA I GRAĐANSKA PRAVA?

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Prijatelji!

Bilo bi to divno kad bih mogao doći u Zagreb (film Jakova Sedlara: PAVELIĆ BEZ MASKE op.ur.) da se raspoločimo gledanjem do-

kumentarnih snimaka povijesnih zbivanja iz naše prošlosti i da se, nakon toga, i počastimo uz čašu vina i zalogaj kruha. No, shvatite da su meni osobno uskraćena u Hrvatskoj dva ljudska i građanska prava (kad ste me čuli preko HR ili vidjeli na HTV, rezerviranima samo za udbaške doušnike i pro-

dane duša za Judine groše?), i da mi nije moguće odvojiti sredstva za takav iako koristan luksuz i - u očekivanju boljih vremena, želim Vas srdačno pozdraviti i reći vam - bit ću s vama u svojim mislima.

Živjeli!

STARA SRBO-CIONISTIČKA PRAKSA

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Upravo pišem kratki osvrt na sadržaj ovoga filma (PAVELIĆ BEZ MASKE op. ur.) koji je nedavno prikazan u raznim mjestima Kanade.

Uz dosta istine, ovaj film sadrži i dosta srbo-komunističkih i cionističkih podvala kojima se, kao i uvijek do sada, našoj mlađoj generaciji ponovno u svijest natura ona već tako otrcana uslužnička samoinkriminacija.

Vidiet ćete.

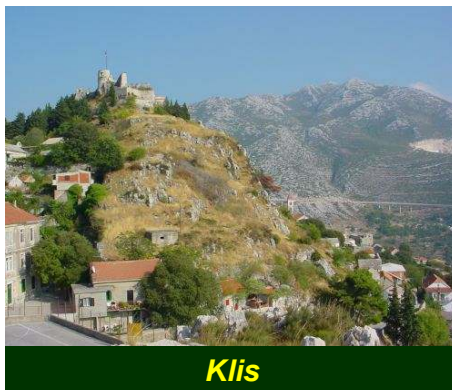
Akademik Mirko Vidović i Ivo Matanović

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (2)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Pomamni uslied ratne sreće i dobra uspjeha držahu Turci, da ne ima na svijetu sile, koja bi mogla njihovoj sablji odoljeti i da se ne će moći prije ili kasnije nijedan kršćanski narod samostalno održati. Prezirući gjaure kao skotove, vriedahu svojom oholosti i gizdom kršćanske poslanike, što su na Portu dolazili. Više puta dogodio se pače, da su Turci poslanike, koje su u međunarodnom obćenju svikolici ma išto prosvietljeni narodi štovali, ružno sramotili i okrutno mrcvarili. Kad bi se dopustilo, da oružje miruje, glasile bi o tom izprave, da se sultan smjernim molbama kršćana smilovao i mir dozvolio, a nikad se ne bi bio trajni mir dozvolio, već primirje na stanoviti broj godina, i za takove ugovore o primirju niesu i onako zapovjednici u pograničnih pokrajinah marili. Čim su kršćanski poslanici stupili na tursku zemlju, odmah su morali obući ujedno sa slugami i pratnjom turske haljine. Na visokoj Porti niesu takovi poslanici držani kao zastupnici Porti ravnih vlasti, već kao odaslanici podložnih pukova i harač plaćajućih vazala. Kad bi poslanik cesarski stupio pred lice sultanovo, podao mu je sultan ruke na poljubac, pa ako se poklisar takovom zgodom ne bi bio dosta duboko poklonio, pograbise ga dvorjanici sultanovi i čelb mu do tla prignuše. Ako se Turkom nije štogođ sviđalo ili ako im se s tvrdoglavstva prohtjelo, morao je grdno platiti poslanik i njegova pratnja. Kad se je međutim novi rat, dakako samo po volji Porte, izlegao, pridržan je poslanik u

vojsci sultana ili velikoga vezira, a pratnju poslanika takovom prilikom zatvorise u tamnice. Prvi poslanik cara i kralja Ferdinanda I. do Solimana bijaše Hrvat knez Ivan Hobrdanac, vlastelin u Slatini, te pošto se zamjerio junačkim svojim držanjem velikomu veziru Ibrahimu, staviše ga u zatvor, gdje je devet mjeseci čamio. Nikola Jurišić, koji je god. 1530. i sultana i velikoga vrzira hrvatski pozdravio, samo je zato bolje prošao, što je bio lukaviji i znao turskoj taštinivise zadovoljiti.

Klis

Pri takovih prilikah bio je zbog susjedstva turskoga tužan i čemeran život jadnih ostataka Hrvatske. Četovanja turska nikada niesu prestala, a zemlja je stajala otvorena neprekidnoj mrzkoj deračini. Svaki mirni rad i građansko zanimanje moralo je prestati pod neprestanim zveketom bojnoga oružja; gotovo svi varoši i gradovi, što ih još ne bjehu Turci oteli, pretvoreni su u tvrde i palanke, a građani i seljaci u vojnike i četnike. Pomažući obližnje njemačke pokrajine Hrvatsku u obrani, poglavito novcem i zairom, postavise vojne vlasti u Beču i u Gradcu nad većom česti hrvatskih četa njemačke zapovjednike, generale i kapetane. Njemački generali sjedili su u Karlovcu i Varaždinu, a kapetani u Senju, Petrinji, Križev-

cih, Koprivnici i po drugih znatnijih gradovih. Isti glavni grad Zagreb imao je mnogo godina nje-mačkoga zapovjednika i posadnu vojsku, koja je stanovnikom ljuto dodijavala. Banska vlast i ustavna loboda kraljevine mnogo je trpjela od tih stranaca između kojih nekoi, zlorabeći vojnu svoju vlast, postaše mrzkimi silnici i zatornici Hrvatske.

Obrana zemlje bila je za čitava dva vieka samo defenzivnoga značaja. Jedan jedini ofenzivni pokušaj pod generalom Kevenhilerom god. 1578., kad se mislilo uzpostaviti međe na Uni, izjavio se posve nespretnošću vojvode, a Turke taj neuspjeh na toliko osmjeli, da su na zavoju Une na Krajini postavili novu vojnu oblast (sandžak) Ostrožku, koju su kasnije poslije pada Bišća u taj grad premjestili.

Takovo stanje teško su podnosili Hrvati, a poradi toga očajavahu jur i najbolji i najčeličniji rodoljubi. Dično je bilo nastojanje junačkih banova Tome Erdeda i Ivana Draškovića, da izbave Hrvatsku izpod turskog jarma i prikupe narod pod okrilje kršćanskoga vladara; a divan je i vitežki karlovački general Juraj Lenković, koji je narod na sve strane sokolio, čete kupio i na složan rad dozivao dalmatinske Hrvate, koji se pod slavnim Ivanom Albertom g. 1596. na junačke noge podigoše, osvojivši s pomoću Senjana i drugih hrvatskih krajišnika tvrđi Klis. Jamačno bi dobitnici bili i više uspjeli, da niesu tada Mlečani, zavidni svakoj slobodi i sreći hrvatskoj a podupirući Turčina, osujetili najplemenitije pregnuće naših djedova.

Još jednom oko polovice sedamnaestoga vieka sinu nada, da će se Hrvatska izbaviti Turaka, kad no prvi put iza više od sto godina gotovo čitava zemlja do-sprije u svih građanskih i vojnih poslovih pod upravu proslavljenih hrvatskih obitelji Zrinskih i Frankopana. Postao je tada banom čuveni vitež Nikola Zrinski, a generalom hrvatskim rođak mu, čelični Vuk Frankopan Tržački. Kroz dvadeset i više godina bio je Vuk sa svojim sinovi, krajiškimi kapetani Gašparom i Jurjem, strah i trepet Turkom. Ovim je u junačtvu bio ravan brat banov a zet Vuka Frankopana, smioni otačbenik Petar Zrinski, postavši iza smrti bratove i sam banom hrvatskim. Kako su ove narodne vođe slavodobitno na sve strane udarali i Turke tjeerali, te sav naš narod bez razlike vjere uz njih prianjao i nastojanje njihovo blagoslivljao i podu-pirao, to bi se jamačno već tada bile razmaknule međe hrvatske domovine, da nije bilo pakosti, zanovietanja i sus-tezanja od strane njemačkih tadanjih mogućnika. Nema sumnje, da je upravo junačko držanje braće Zrinjana i Frankopana potaklo na vojnu Mlečane, koji su za rata u Kandiji (god. 1648.) prihvatili oružje i u kršnoj Dalmaciji, te posluživši se junačkim mišicami Hrvata i Srba — pod vodstvom narodnih četovođa: popa Stjepana Surića, čuvenoga Ilije Smiljanica, kneza Posedarskoga i arambaše Mandušića — osvojili turske utvrde Skradin i Klis. Bez sumnje bi bili Mlečani već tada mogli predobiti čitavu današnju Dalmaciju, a možebiti i Bosnu od Turaka očistiti, da su bolje poznavali ćud našega naroda i više se unj pouzdavali.

Kad je pak ban Nikola Zrinski razorio mostove kod Osieka i podignuo kao branilište Novi Zrin, te razbio Kanižkoga pašu, a brat mu

Petar Zrinski sa šurom Franjom Frankopanom god. 1663. kod Jurjevih Stiena ne-daleko od Otočca nametom porazio vojsku Alipaše Čengijića, pašu ubio a brata mu, također pašu, živa uhvatio: sav se narod od radosti prenuo i jako oduševio. Glas o toj pobjedi braće Zrinskih raznese se po čitavom kršćanstvu, te su svuda slavili hrvatske sokolove: u pjesmi i u prozi, u knjigah i brošurah, od

KLIS

kojih je nekoliko izašlo u Njemačkoj i u Italiji, ponajviše sa likovi. Poznati zatočnik crkvenoga jedinstva Pavao Zorčić, bivši g. 1663. još đak u hrvatskom kolegiju u Bolonji, i nesrećni vladika Gavro Miakić nisu se slagali u vjerskih stvarih, ali obojicu bješe jednako zaniela slava braće Zrinskih. Zorčić naime piše iz Bolonje biskupu Zagrebačkomu Petru Petretiću¹: „Hvala Bogu dobre novine imamo, da je gospodin Zrini Petar Turke razbil pri Ogulinu i Ali pašu ubil z dvemi sinovi, a pašu janjičarskog ulovil i drugih Turak množinu pomoril, a gospodin ban vezira razbil ban i Turak mnogo pomoril i potopil u Dunaju i da je vezira otiral od Vivara“, dok nešto kasnije² vladika Miakić istomu biskupu piše, da je k njemu „človek izi-šao iz Turak i pravo kaže, da je turska vojska prešla preko mosta Osečkoga s velikim veziirom sto jezera pod Seget, a pod Vivar 80 jezera Tatara, a što su prema Zrinskog

Petra Turci, nisu se dali goniti svoje strane; boje se Zrinskoga Petra i mnogo ih se skupilo pod Bijać; boje se gospodina Petra. Pišite vaše gospodstvo gospodinu Petru, da bi znali za to. I tako kažu, da su na po Turci mrtvi, bojeći se obedviju Zrinskih. Uvanje božje dobiće sada kristjani, naš presvetli car i gospodin ban. I tako kaže, ako iziđe doli ban, **pristati će k njemu doli sto jezer kristjana, Vlahu i Bošnjana, i hoće se biti s Turčinom**, a namisu u pomoć, a zemlja je gladna Turska većma nego li naša“.

Ali i pored toli težkih poraza, što ih hrabri hrvatski velmože turskoj sili nanieše, a i uzprkos sjajnoj pobjedi cesarskoga oružja kod svetoga Gottharda pod generalom Montekukulom, sklopio je kralj Leopold, deset dana po-slije rečenoga boja, dne 10. kolovoza god. 1664. na dvadeset godina mir u Vašvaru, kojim odrižaše Turci i za napried premoć u Ugarskoj, dočim bude i hrabrim narodnim vojvodam u Hrvatskoj nametnuta stega u dalnjem vojnom napredovanju. Bojeći se Turci Zrinskih 'kao živoga ognja, teško dočekaše glas o miru, te već na početku rujna iste godine poručiše paša i age Ličke Petru Zrinskomu posebnim pismom, da je učinjen među sultanom i cesarom mir, oni da miruju i ne četuju, moleći, da tako bude i na kršćanskoj strani. Bosanski Ibrahim paša pak javi, da je veziru i čitavoj Bosni zabranjeno ra-tovati, ter posla Zrinskomu konja, „jer da je čuo već od svojih roditelja, da je knez Zrinski prijatelj njegovu rodu“.

¹ Pismo ćirilicom od 13. stud. 1663.

² Pismo ćirilicom od 4. lipnja 1664.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (26)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 44

(27) KNJIŽIDBENA CEDULJA. Ured za jezik primio je ovaj upit: "U knjigovodstvu udomaćio se izraz *knjižidbena cedulja*. Molimo, javite nam, da li je ovaj izraz ispravan ili je bolje upotrebljavati *knjižna cedulja*." - Ured je na to odgovorio:

Izraz *knjižna cedulja* nije dobar, jer pridjev *knjižan* znači "koji pripada knjizi, knjigama", a takvo značenje za ovaj slučaj ne odgovara. Izraz *knjižid-bena cedulja* mogao bi se dopustiti, samo bi mjesto riječi *cedulja* u ovom slučaju bilo bolje upotrebljavati riječ *listić*, jer je riječ *cedulja* tuđin-

skog podrijetla (lat. *schedula*, tal. *cedola*, njem. *Zettel*). Ne bi bio loš ni izraz **uknjižbeni listić**, to više, što riječ *uknjižba* za njem. *Buchung* nalazimo u Šulekovu rječniku. Za riječ *knjižidba*, premda je od *knjižiti* prema uzoru sličnih kovanica pravilno građena, nemamo potvrde iz starine.

JEZIČNI SAVJET br. 45

28) BLAGODARITI. "To će se *blagodareći* marljivosti suradnika u najskorije vrijeme riješiti." Riječ *blagodariti* nije nepoznata starijoj hrvatskoj književnosti, pa se može naći i u starijim našim rječnicima i kod dubrovačkih pisaca, ali s drugom sročnošću (s akuzativom) ili u drugom značenju, što se vidi iz ovih primjera: "*Blagodati*, gospoda Boga!" (Čubranović); "*Blagodati* svak čes Boga" (Gundulić).

"Imadoše oblast ... zle smaknuti, a dostojne *blagodariti*" (Kačić); Kao neprelazan glagol (s dativom) u značenju *zahvaljivati* u Akademskom rječniku samo iz srpskih pisaca. **Danas je Hrvati odbijaju kao srbizam**, zajedno s *blagodarenjem* (zahvalnica, Te Deum) i *blagodarim* (hvala!), v. Guberina-Krstić: Razlike str. 93 i 94. U navedenom primjeru valjalo je dakle hrvatski reći: zahvaljujući marljivosti suradnika...

JEZIČNI SAVJET br. 46

(29) STUBOVI. "Staleške organizacije u Bugarskoj jedan od glavnih *stubova* društvenog života". U tom natpisu potkrao se piscu **srbizam stub mjesto hrvatske riječi stup** (v. Guberina-Krstić: Razlike, str. 189.). Srpski je i *stubac* (novinski), a hrvatski *stupac*.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (12)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Biblijsko i relativno je često i u suvremenim beletrističkim tekstovima. Nalazimo ga, primjerice, i u Kiklopu Ranka Marinkovića, usp. **I zagrlj Samson dva stupa srednja, na kojima stajaše kuća, i nasloni**

se na njih, na jedan desnom a na drugi lijevom rukom svojom, pa onda reče Samson: neka umrem s Filistejima. I naleže jako, i pade na knezove i na sav narod koji bješe u njoj; i bi mrtvih koje pobi umirući i onijeh koje pobi za života svojega. Da Marinković u citiranome ulomku svjesno oponaša biblijski stil, vidi se i po po-

rabi aorista i imperfekta (*zagrlj, stajaše, nasloni, reče, naleže, pade, bješe, bi, pobi*), po postpozicioniranju sročnoga atributa u atributnim spojevima riječi (usp. *dva stupa srednja, lijevom rukom svojom, za života svojega*), a i po porabi zastarjelih pridjevskih oblika genitiva množine (*mrtvih, onijeh*), usp. Silić 1997: 365-366.

VLASTITA IMENA (30)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

15. vrijeme molitve muslimana (doba dana):
sabah, ikindija, akšam, jacija.

HAJDUK (1. dio)

Treća čevulja s roman-grozda o Kresojića soju

A. R. Buerov, "Spremnost" br. 165

Nizom romana o Kresojića soju Budak je obogatio hrvatsku književnu problematiku i popravio propuste hrvatskih romanopisaca iz nedavne prošlosti. Ne može-mo kriviti pisce zbog namjernih pogrešaka jer oni nisu

znali pisati prema našim današnjim željama. Romansirali su jedan dio hrvatske poviestne zbilje na svoj način, prema shvaćanju svoga vremena, a mlađima namijenili, da nastave i upodpune njihov rad. Romanopisci su nastojali prikazati hrvatsku prošlost prema shvaćanju iztaknutih predstavnika hrvatske političke, vojničke ili vjerske misli. Tako smo dobili djela, gdje su iznesena naša stradanja i zanos, kako su se odrazili u misli i djelovanju nositelja hrvatske poviesti. Dobrom promatraču nije mogla izmaći činjenica, da malobrojni predstavnici još ne znače čitav narod, a u nekim slučajevima ne mogu biti tumačima pravog narodnog razpoloženja. Neki su se odmakli od željama i volje naroda i upravo po tomu dođoše do imena i glasa. **Koji su bili na liniji narodnog htienja, nisu uvijek mogli na sebi ponieti značajke narodnog mnoštva.** Tako je široki narodni sloj ostao bez svoga umjetnika. Znamo iz romana za hrvatske kraljeve i knezove, banove i biskupe, seljačke mučenike, ali ne-madosmo romana, iz kojega bi čitali prošlost i život pokrajina i njihovih stanovnika. Bez toga se osjeća praznina u našem poimanju narodne proš-

losti. Predstavnici su naime otupili često oštar izraz narodne volje i čudi, navrnuli na iskonske svoje osebine tuđinske navike i shvaćanja, a narodna duša nije bila na dosegu takvih utjecaja. Stoga se narodni duh, nepatvoren i izvoran, može naći kod širokih narodnih slojeva. Koljenovići su idea-lizirani, a romantika ih je u mašti pjesnika prevukla koprenom umjetne svile, dok je puk po naravi prirodan i manje podesan za idealiziranje. Imamo dvie hrvatske prošlosti. Jedna je romantička, herojska, individualna, a druga realistička, krvava i kolektivna.

Mile Budak pošao je među priprosti na-rod, tamo dobio pobude i osnažio se pučkim shvaćanjem narodnog života i narodne prošlosti. Budak je tvorac i nosilac modernog hrvatskog realizma u književnosti, koji je doista toliko stvaran kao tegobna naša prošlost i u jednakoj mjeri suvremen kao svaka narodna epopeja, u kojoj je došla do izražaja narodna predaja, koju je svaki pripadnik osjetio kao svoju osobnu i skupnu narodnu prošlost. Takve pisce narod zavoli kao svoje govornike, koji izvlače iz njihovih usta dugo nošene a nedorečene vapaje i uzklrike. Ovi su mogli doći u javnost samo preko književnih čarobjaka, koji znadu i mogu dati narodnom osjećaju pravi vanjski oblik. Nije čudo da je Budakovo književno djelo shvaćeno kao odraz narodne duše, kao svojina svih naših narodnih pripadnika. Uspavani osjećaji i za-boravljeni događaji probili su se na površinu vanrednom snagom u Budakovim romanima. Nije bila potrebna rieč pohvale ili

preporu-ka, djela su govorila sama od sebe. Budak nas je svojim romanima odveo ne u gradske ulice niti kulturna središta, nego prema za-bačenim krajevima i neprohodnim šumama, gdje nalazimo neugašena ognjišta i vjekovima naslagana kamena, koja su oblikovala narodnu dušu i bila svjedokom, i danas ži-vim, naše prošlosti, sadašnjosti, a bit će to i u budućnosti. Nikakvi nanosi ne mogu izkriviti pravi izgled tamošnje zemlje i ljudi, koji su građeni prema tim prirodnim oblicima. Uljudba naglo mienja obličje i pri svakoj promjeni gubi se po koja izvorna crta, dok je selo manje podvrgnuto užurbanim promjenama i više sklonu podržavanju vlastitih prvotnih oblika.

Epopeja o Kresojića soju tomu je primjer i dokaz. Nosilac radnje je seoska za-druga sa svojim navikama i osebinama. I ta zadruga nalazi se u kraju kamo je najmanje prodirala bujica misli i promjena — u gorskom masivu Velebitovih ogranaka. Ta zadruga pripada području, koje je bilo pred-met tuđinskih izkušavanja. Granica je poprište krvavih eksperimenata, koji su plaćeni životima tamošnjih stanovnika. Je li se mogao drugdje sustavnije razviti narodni osjećaj? Nije li narodni ponos morao prosukljati najjače u onom predjelu, koji je podnosio najteža izkušanja bez nagrade i spoznaje, da tu obitava čovjek, kojemu je svojstveno da ima svoju kuću, imetak i obraz. Narodni osjećaj nije se mogao izoštriti kod čovjeka, koji je živio od prošlosti ili vodio borbu za neke uztupke od strane tuđina, on je mogao postati jasan i određen kod ljudi, koji su se borili za najosnovnija prava čovjeka. Drugi su narodni pripadnici postizavali djelomične uzpiehe olakšali su

osobnu i narodnu kob u nekim pitanjima, dok je zaboravljeni graničar u borbi za dostojanstvo čovjeka udario najkraćim putem prema konačnoj spoznaji o potrebi narodne slobode i države.

Kresojići su izdanak ovakvih predaka. Kresina gradi kuće i ognjišta, daje caru njegovo, a Bogu Božji dug. Podmirujući pretpostavljene, misli dalje na svoje pravo. Kad mu država nije dala to pravo, onda Joso Kresojić otvoreno nastupa kao zastupnik narodne volje. Ne može narod podnositi samo žrtve i od toga imati samo zator i nezahvalnost. Odluka je tu, da više ne će dati svoja leđa pod tuđi teret, nego će misliti na svoj prag, na svoju sreću. Svaki posao traži nagradu, a ako su graničari spasili carevinu, ne mogu za to zahvalno primiti udarce i robstvo. Stariji nisu došli do toga zaključka, ali mlađi znaju ne samo za pravo čovjeka kao pojedinca, nego i za pravo naroda, koji se pošteno bori, a to mu se plaća crnom nezahvalnošću. **U duši graničara sama od sebe vrcnu misao, da će se oni boriti dalje ne za tuđina, nego za svoju vlastitu domovinu.**

Što je značilo biti u tuđoj državi vidi se iz slučaja "gospodina" Tome, koji je zbog robovanja tuđinu upro-pastio sebe i svoju obitelj. Nije našao uporište u vlastitoj domovini, jer je gospodario tuđinac, pa se morao povući iz vidika u svoj zabačen kraj, da tamo od žalosti zagnjuri glavu u Obsenicu i uguši se. U vlastitoj zemlji morao je Tome bježati od žbira i doušnika, koji ga nisu mogli obtužiti zbog nikakve pogriješke prema svomu narodu i službeničkoj dužnosti: Bježao je samo zbog toga, jer je bio na putu tuđem napredovanju, smetao je spodobama, koje nisu znale za svoju kuću, domovinu i dužnost prema tim

ustanovama. Tuđinska pakost nije se zaustavila na tom, da jednom pošte čovjeku oduzmu službu, kruh i sreću. Tuđin je pošao dalje: i pokušao oduzeti čovjeku dostojanstvo i čast. U Granici su sredinom XVIII. stoljeća uvedene batine za kažnjavanje i njemački jezik u službene urede i vojsku. Graničari su vršili svoje dužnosti prema državi, no kad se kojem vojničkom zapovjedniku htjelo dovesti i napredovati, onda je to postizavao udarajući na obraz i čast graničara. Uveli su batinanje, pa je ta kazna toliko ozlovoljila poštene ljude, da su se odmetnuli u hajduke. Nisu ovi hajduci nikome oduzeli život ili čast, ali su morali živjeti i spašavati dostojanstvo čovjeka i koljena. Nisu se dali tući kiselim ljeskovačama za volju kakve podle duše ili na osnovu podmetnutih prestupaka. Mogu oni pogriješiti, ali za to ima pristojna i ljudska kazna, a ne da budu batinani i to od ženskih izroda kao u slučaju Nikole Kresojića — hajduka, po kom je Budakov roman dobio ime. Nikola je bio pravi potomak otresitog Jose Kresojića, koji je javno kudio neurednu upravu i nezahvalnost tuđinske države prema graničarima, samo što je Nikola "aruman, vilovit", ali i promišljen, pa kad nešto odluči, ide k cilju bez uzstručavanja. Njemu su podmetnuli, da je prisvojio tuđu imovinu, i sada su ga čekale batine od strane kapitana Kehta, a izvršenje kazne povjereno je Kehtovoj milostnici Cuji Delač. To Kresojić nije mogao podneti, pa se odlučio za hajduke, osvetivši se prije na krivcu njegove nesreće - Ivanu Mrkobradi i njegovoj kući.

Kad je to učinio, morao je ostaviti kuću, jer su na njega vrebali, a on ne bi mogao pristati, da on — unuk Kresine — primi batine zbog neučinjenog prestupka, a mogao bi izgubiti i glavu. Njegovu je odluku čvrsta i neopoziva. Žao mu je, da mora ostaviti svoje ognjište. Još više ga boli što ide u društvo, o kom su imali loše mišljenje obični ljudi, premda tadašnji hajduci većinom nisu zlo činili. Ovi pošteni nisu krivi, da im se pridružilo i grješnika, koji su doista trebali izkusiti silu zakona. Narod je prave hajduke razumio i volio, jer su pošli u hajduke iz poštenih namjera, a lopove nisu ni primali u svoje kolo. Hajduci su čuvali dostojanstvo čovjeka i svakomu je graničaru "miliji ajduk s obrazom, neg kukavica s carskom medaljom i sabljom oko pasa". Iz tih razloga Nikola Kresojić više voli, da ga smatraju ustanikom protiv cara i carevine nego lopovom. Nasuprot mišljenju nekih drugova, koji su se ponosili hajdučijom, Nikola je smatrao, da je to "nesreća, ali koju treba nositi mužki ponosno i dostojanstveno". Tako je učio Nikolu Kresojića stari hajduk Modrić, koji je opet čuo od bosanskog fratra, da se o hajducima svega govori i pjeva, ali pošten čovjek ne može htjeti, "što nije pošteno i opravdano", makar bio hajduk.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (6)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Za vrijeme boravka na Ivan Planini Ante Ljerkić svjedoči kako je prilikom vojnika s juga bio u stalnom porastu. S vojskom povlačio se i "dio hrvatskog pučanstva, te sav upravni aparat"¹. Vjekoslav Vrančić, u svojim sjećanjima, opisuje povlačenje iz Mostara i Konjica, u kojem "(...) je ostao mali broj građanskog pučanstva, jer se je sve povuklo prema Sarajevu. Nitko ih nije silio da napuste svoje domove, pa su ostali samo starci i starice (...)"².

Krajem travnja uslijedilo je pražnjenje Sarajeva i napuštanje Ivan Planine, te povlačenje na sjever prema Savi. Na putu iz Sarajeva Ivo Rojnica opisuje kako se svi povlače "Nijemci i civili, žene s djecom, starci i starice s torbom, naprtnjačom, vrećom ili kovčegom"³. Svoje "putešestvije" iz Visokog (nedaleko Sarajeva) opisali su i učenici franjevačke gimnazije, koji su napredovanjem partizana "a ti su bili poznati po svojoj surovosti, zločinima i nedjelima", krenuli prema Zagrebu⁴. S jedinicama NDH povlačile su se i **prapidnici albanskih nacionalista, te crnogorski sljedbenici Sekule Drjevića.** O samoj pripremi povlačenja nema mnogo spomena, tek Nikola Pavelić navodi kako je "ono bilo organizirano po strogu programu vojne taktike za povlačenje"⁵. No, činjenica je, kako navodi Vladimir Šklopčan da je iole bolje organizirano povlačenje bilo teško ostvariti, s obzirom da su velike kolone civila koje su bježale na zaprežnim kolima zagušile protočnost prometnica. Pri sjećanja se, "slika tih kolona je bila stravična, jer su putem ostajala mnoga vozila i ubijene životinje pa i ljudi, što je još više stvaralo paniku među ljudima."⁶ Jedini iskaz zapov-

jednika povlačenja Vjekoslava Luburića prvi put je objavljen u knjizi "Operation Slaughterhouse". U svojim sjećanjima naglašava, kako je bez obzira na postojeće uvjete vladao "visok moral naših postrojbi i građanskog pučanstva"⁷. Dio puta od Ivan Planine prošao je i opisuje Ante Ljerkić, koji navodi da su za povlačenje bila uglavnom tri razloga: "popuštanje Nijemaca, nestašica streljiva i prisutnost ruskih i bugarskih trupa u zaleđu preko Drave."⁸ Isti pogled nudi i Vjekoslav Luburić, pripisujući **glavnu odgovornost Nijemcima** koji su napustili Hercegovinu bez prijašnjeg dogovora s vojnim vlastima u tom kraju⁹. Traženje krivice u nekom drugome kao da predstavlja određeno pravilo kada se postavi pitanje odgovornosti. Očekivanje naglih promjena u završnici Drugog svjetskog rata, čiji se ishod već puno ranije naslućivao, bilo je uzaludno. Iščekivanje "novog naoružanja" predstavljalo je tek varljivu nadu, a vremenski okviri nisu ostavljali prostora za značajnije promjene (ukoliko je i bilo pravih naznaka). U postojećim uvjetima, s postupnim napredovanjem jedinica JA, **Vlada NDH donijela je odluku o povlačenju vojske.** S vojskom se povlačio i određeni broj civilnog stanovništva, iako je konkretnije brojke teško utvrditi. **Veliki dio iskaza potvr-**

đuje strah koji je zavladao pri partizanskom zauzimanju pojedinih krajeva. Cjelokupno stanje, bez obzira na pojedine iskaze, zasigurno nije omogućilo organizirano povlačenje prema unutrašnjosti, pa se Zagreb, kao konačno odredište velikog dijela kolona često opisuje kao "prava košnica ljudstva, kao da se cijela Hrvatska u njega slegla."¹⁰

¹ A. LJERKIĆ, "Od Ivan Planine do Bleiburga", 43.-44.

² V. VRANČIĆ, "Na povlačenju s hrvatskom vojskom", *Drina* (Madrid), br. 3-4, travanj 1953., 12.; Vidjeti i: V. VRANČIĆ, "Na povlačenju s hrvatskom vojskom", *Hrvatska* (Buenos Aires), 10. travnja 1953., 5., 7.; V. VRANČIĆ, *Branili smo državu (uspomene, osvrti, doživljaji)* (München – Barcelona 1985.), 423.-444.; Poneke izvatke iz teksta koristi Dinko ŠAKIĆ, *5 Poglavljenikom u Alpama* (Split 2001.), 41.-47.

³ Ivo ROJNICA, *Susreti i doživljaji*, 241.

⁴ Vidjeti: Tomislav OBRDALJ, "Kolona duha više od 70 kilometara", u: *Bleiburg 1945 – 1995.*, ur. Anđelko Mijatović (Zagreb 1995.), 130.-134.; Stjepan SLIPAC, "Moj križni put", u: *Bleiburg 1945 – 1995.*, 113.-119.; S. SLIPAC, *Svjedok. Moj križni put* (Novi Travnik 1999.), 17.

⁵ Nikola PAVELIĆ, "Tragom krvi i užasa", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 192.

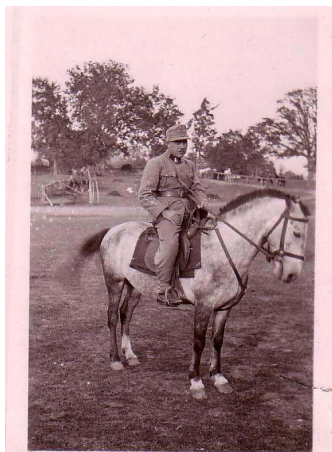
⁶ V. ŠKLOPAN, "Povlačenje hrvatskih oružanih snaga u svibnju 1945.", u: *Od Bleiburga do naših dana*, 78.-79.

⁷ V. LUBURIĆ, "The End of The Croatian Army", u: *Operation Slaughterhouse. Eyewitness Accounts of Postwar Massacres In Yugoslavia*, 43.-71.; Vidjeti i: J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 39.

⁸ A. LJERKIĆ, "Od Ivan Planine do Bleiburga", 44.

⁹ Vjekoslav LUBURIĆ, "The End of The Croatian Army", u: *Operation Slaughterhouse*, 43.-71.; Vidjeti i: J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 39.

¹⁰ L. KORDIĆ, "U danima srdžbe i gnjeva", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 116.

Časnik na konju

BAZALO (22)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Samo je s tog razloga i Ivan zamatao velom tajanstvenosti mnogi svoj čin, koji bi bio najradije izveo posve jasno i otvoreno, da ga razumi svako diete, kad ne bi prietila opasnost, da onda svi pomisle, kako - to nije ništa! Dok je tajanstveno, to je sve, a čim bi bilo otvoreno - propalo bi!

Prespavao je na sjeniku s Dujčinom i još nekim derančićima. Prevrćuće im nije bilo, jer nisu imali dobrih pokrivača, al su ipak izdržali.

Čim su ustali, Ivan je opet dao kravi čaj od smjese, koju je sastavio kao i sinoć, a zatim joj je i opet iztrljao vime. Kad su metnuli i ploče pred prag i u štalu iza njega, rekao je Jurlini, da sad može, s pomoći Božijom, goniti Peravu u staju. Krava je kao preporođena stupala i veselo prekoračila niski prag bez ikakove poteškoće i bolova, jer joj je vime bilo već prilično zacielilo.

- Čuda Božijega! - uzklikne Jurlina, gledajući, kako Perava mirno i veselo prekoračuje prag. - Hvala Stvoritelju, koji je, tebe, Ivane, amo posla i sinoć te namirije na moju kuću.

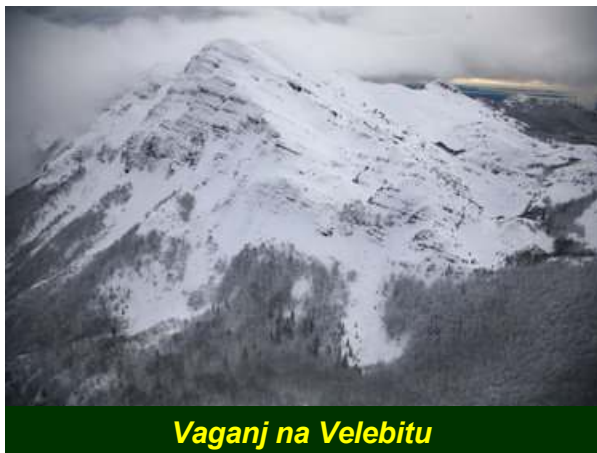
- Slava mu i vala! - potvrdi Ivan i ne reče ni jedne više.

- A ne bi čovik virova, kolko tog gada ima! - reče Jurlina.

- Česa to? - upita Ivan, jer se nije dosjetio, o čemu onaj govori s toliko uvjerljivosti i zagriženosti.

- Čaranja, gatanja i uroka! - odgovori Jurlina.

- A nu! - odgovori Ivan, jer nije znao, što bi mu odgovorio. I sam je vjerovao, da ima koješta, što ne razumijemo, al je svakako tu, no ujedno je znao da na taj račun i pretjeruje, pa onda samo: - A nu! ---

Vaganj na Velebitu

10.

Kao što se priroda obnavlja svake godine, tako se u čovjekovoj duši svakog proljeća i ljeta rađa živa želja, da se i mi obnavljamo, no - ostaje samo kod punih želja. Mjesto toga, mi se razvijamo, u koliko smo sposobni i zdravi, idemo svojim odmjerenim putem prema cilju, koga nosimo u podsviesti i u željama, i - kad postignemo vrhunac razvoja, koji možemo postići, počne -----

Ivan je od proljeća do proljeća i od ljeta do ljeta zamirao od oduševljenja nad prirodnim lje-

potama, koje je u sebe upijao svim svojim ćutilima i ujedno je osjećao, da napreduje u svojoj povučeniosti i snazi volje. Sve se je više i više osamljivao, nastojeći, da živi samo sa svojom dušom i svojim mislima, koje nisu bile ni njemu samom jasne. On je u sebi valjao, miesio i misli i osjećaje kao živa bića, koja je sad vidio jasnije, sad nejasnije, no kao ja je vazda jednako volio, vjerujući, da je to dar nebesa, koji je tu, pa htio il ne htio, znao il ne znao.

Radi njegove velike ljubavi prema svim živim bićima na zemlji, a napose i prema stoci, te zbog velike vještine u liečenju i ljudi i blaga, odredio ga je did Perjas, sporazumno najprije s Maletom, a onda sa svim ostalim

Kresojićima, da on svake godine ide s blagom k stanu kao starješina, a za to će oni Maleti pomoći oko poljskih poslova, jer ne bi bilo pravedno, da samo od njegova ognjišta svake godine ide odrastao čovjek u planinu. Ivanu je to bilo veoma drago, iako ga je gdjekad usred ljeta spopala neodoljiva želja, da sve ostavi i otiđe glavom bez obzira, kud bilo, samo da se kreće s jednog mjesta na drugo, da ne miruje, da doživljuje. Ipak se je vazda savladao i vjerno izvršivao svoju zadaću dobra gospodara i domaćina kod stana!

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (20)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Pri kraju knjige saznajemo činjenice o rođenju i smrti kralja Artura.

KRALJ ARTUR ROĐENJE U HRVATSKOJ, što je najvjerojatnija pretpostavka već iz činjenice da je odabrao hrvatsku zemlju kao mjesto na kojem će njegovati cvijeće svoje radosti i množiti snove, gdje će provesti posljednje dane svoga života, gdje je umro i pokopan. Ostale su mogućnosti manje vjerojatne.

Naime, prvi se put spominje u knjizi *Historia Brittonum* - djelu opata Nenija iz 9. stoljeća, koji ga ne naziva rux (kralj) nego *dux bellorum* (vojskovođa) ili *ameraudur*, što na starom velškom znači gospodar rata. Živio je sa svojim vitezovima Okruglog stola. Već ove naznake snažno upućuju na generala rimske vojske s dvije znamenite ploče iz Podstrane te na mitraičku ikonu s prikazom okruglog stola iz Postranja.

Jednoga dana, vjerojatno nakon dovršetka vojničke službe koja je bila ugovarana na petnaest godina, visoki zapovjednik rimske vojske - Arturije ili Artur napustio je Britaniju, navodno u potrazi za najvećom od svih kreposti - Svetim Gralom. Kamo je zaista otišao?

Kamo bi zaista mogao poći od ratovanja umoran čovjek nakon umirovljenja? Najvjerojatnije prema rodnoj provinciji Dalmaciji, svom zavičaju smjerno ko voda, ko led, ko pjena, ko sjeta,

točnije prema Postranju – malenom mjestu srca svoga gdje se rodio, gdje je prvi put ime zavičao, prvi se put za dud popišao i prvu igru riječi naučio... - i prema Podstrani, gdje je lijepo živio i kasnije pokopan pod imenom **Lucius Artorius Castus**.

"KRALJ ARTUR JE UMRO U HRVATSKOJ!" Tim je riječima naslovljeno ekskluzivno izvješće Deana Sinovića objavljeno u tjedniku *Nacional* br. 453 od 20. srpnja 2004. iz kina Empire na Leicester Squareu s premijernog prikazivanja filma *King Arthur*.

Film je snimio najutjecajniji filmski producent svih vremena Jerry Bruckheimer prema scenariju Davida Franzonija, a na temelju rekonstrukcijskog prikaza života kralja Artura kojega je načinio John Matthews, britanski povjesničar i istraživač mita o kralju Arturu. On smatra da je kralj Artur povijesna osoba, satnik rimske vojske, hrabar i nesebičan, rođen u Britaniji kao sin

istaknutog ratnika koji je služio u Britaniji kamo je došao s kontinenta kao sarmatski konjanik i strijelac.

Film započinje pričom kako su Rimljani pokorili Sarmate, iranski narod poznat po iznimnim konjanicima i strijelcima. Zadivljeni njihovom hrabrošću i ratničkim umijećem, Rimljani preživjele ratnike uključuju u svoju vojsku i nameću dužnost petnaestogodišnje viteške službe svim sarmatskim mladincima - dok je Rimskoga Carstva i sarmatskoga naroda. Tako su sarmatski vitez

Lucius Artorius Castus, odnosno kralj Artur, i njegovi vitezovi Okruglog stola - Lancelot, Bors, Gawain, Galahad, Tristan i drugi, poput svojih roditelja prije njih, kao posebna viteška postrojba služili petnaestogodišnji vojni rok kako bi otkupili svoju slobodu koju duguju Rimu i štitili Rimsko Carstvo u vojnoj utvrdi kraj Hadrijanova zida. Radnja filma događa se uoči pada Rimskoga Carstva. Kad su Artur i njegovi vitezovi očekivali slobodu nakon petnaest godina vojničke službe, Rim ih šalje na posljednji zadatak: moraju spasiti važnu rimsku obitelj s teritorija koji kontroliraju opasni Saksunci. Vitezovi izvršavaju posljednji zadatak, ali otkrivaju da

je ta rimska obitelj okrutni mučitelj Britanaca. Među mučenima je bila i Guinevere - Merlinova kći, koju Artur također oslobađa. Merlin je prikazan kao duhovni voda drugog britanskog naroda Pikta. U tim odnosima Artur se proslavio svojom neustrašivošću, plemenitošću i pomirljivim načinom vladanja te okruglim stolom koji nema čela.

(kraj niza)

TURSKI MINISTAR U SARAJEVU: OBNOVIT ĆEMO OTOMANSKI IMPERIJ NA BALKANU

Petar Miloš i **Miroslav Landeka**, priredio **Damir Hodžić**,
dhodzic2003@yahoo.com

BiH je pobijedila Tursku. To znači da smo mi pobijedili nas! Nije ova misao prepisana s nekog internetskog portala u BiH, nego je to izjavio šef turske diplomacije Ahmet Davutoglu u razgovoru s **bošnjačkim čelnicima u Sarajevu**. I dobio pljesak domaćina, čak veći nego na ohrabrenje Bošnjacima da budu "ovdje sigurni kao vlasnici Sarajeva i BiH".

Oslobađanje

Davutoglu je još "izrigao" niz skandaloznih izjava u kojima zagovara obnavljanje Otomanskog Carstva veličajući njegovo naslijeđe kao najpozitivnije razdoblje, pa sarkastično primjećuje da bi, na primjer, Mehmed paša Sokolović bio obični srpski seljak da ga Osmanlije nisu odveli od nje-

gove obitelji.

On hvali tursku okupaciju BiH kao čin oslobođenja ovih prostora.

Davutoglu je također u svom predavanju ustvrdio kako **Turska ima pravo i interes utjecati na uređenje odnosa na području Balkana**, Kavkaza i Srednjeg istoka, kako bi zaštitila svoje povijesno naslijeđe i vlastitu sigurnost.

"Napravit ćemo Balkan, Kavkaz, Srednji istok, zajedno s Turskom, centrom svjetske politike u budućnosti. To je cilj turske vanjske politike i mi ćemo to postići", rekao je turski šef diplomacije.

Davutoglu je rekao da "u Turskoj ima više Bosanaca nego u Bosni, Albanaca više nego u Albaniji, Čečena i Abhaza više nego u Čečeniji i Abhaziji", zato što je to, kako je rekao, otomansko naslijeđe.

"Mi želimo novu balkansku regiju utemeljenu na političkim vrijed-

nostima, ekonomskoj međuzavisnosti i suradnji i kulturnoj harmoniji. To je bio otomanski Balkan. Mi ćemo obnoviti ovaj Balkan."

Novi Balkan

"Otomanska stoljeća Balkana su uspješna priča, a sada je treba obnoviti" - rekao je Davutoglu prigodom nedavnog boravka u Sarajevu, na otvaranju konferencije pod nazivom "Osmansko naslijeđe i muslimanske zajednice Balkana danas". Stav Ahmeta Davutoglua s pričom kako je cilj turske vanjske politike uspon otomanskog Balkana kao centra svjetske politike, samo je jedan dio nastupa Turske prema Europi, **čime se ogolio cilj Turske u EU-u**, a to je gospodarenje nad cijelom jugoistočnom Europom, gotovo do Beča, ocijenio je u izjavi novinskoj agenciji Republike Srpske Srni vojno-politički analitičar Gostimir Popović.

"U svemu tome središnje mjesto ima Sarajevo, preko kojeg Turska želi ostvariti dominantni utjecaj na muslimane jugoistočne Europe kako bi oni bili vodeći narod u cijeloj regiji, a za početak u BiH", rekao je Popović.

On je naglasio da najava renesanse otomanskog imperija i otomanske logike predstavlja vrlo veliku opasnost za cijelu Europu, a ujedno je to najizravnija opasnost za Srbe i srpski narod u regiji, jer je osnovni cilj njih podčiniti, staviti u svoju službu ono što ostane, i na taj način **stvoriti platformu za daljnji nastup prema Europi**.

Ahmet Davutoglu

NE BOJ SE, DOME! (2. DIO)

Akademik Mirko Vidović,
Pariz

Konkretno, na našim prostorima zapadno od Drine, na ruševinama Zapadnog Rimskog carstva, u povodu prodora iz Azije preko ušća Dunava Avara i Slavena početkom sedmog stoljeća, kako to zapisaše Prokopije i K. Porphyrogenet, istočni car Heraklije je pozvao vlasti iz Bijele Hrvatske (oko današnjeg Krakova) da mu pomognu da istjeraju barbare iz Panonije i Dalmacije. Nema ni jednog ondašnjeg dokumenta po kojemu bi Bijeli Hrvati bili Slaveni. Silaskom dostatne vojne sile u jadransko-podunavski prostor Bijeli Hrvati su istjerali Avaro-Slavene i tu organizirali državu, zauzeli sve položaje vlasti i Dioklecijanovim Panonskim dijalezama **dali ime - Hrvatska.**

U toku vladavine hrvatskih vladara naša država se je sastojala od tri banovine: Posavske, Primorske i Bosanske. A sva država je nosila službeni naziv: Kraljevina Hrvatska i Dalmacija. Po nazivu naše države (u kojoj je oduvijek živjelo u većini sjedilačko pučanstvo s kojim su se miješale razne doseljeničke grupe, pa tako i Bijeli Hrvati, nazvan je i nas domaći - hrvatski jezik (nastao, po volji Zagorca Ljudevita Gaja na temelju jezika Bosne!). Posve ista situacija je i u Francuskoj: **Franci su u Galiji (oko godine 500) organizirali državu, a nisu govorili francuski jezik, nego su ga malo po malo naučili od daleko brojnijih starosjeditelja.** Samo neuki i zlonamjerni poistovjećuju

pojmove: rasa, jezična zajednica, vjerska skupina i država. Naziv Hrvatska je striktno strateški, vojno politički i zemljovidni pojam i ni u kom slučaju rasni, kako to i dalje tvrde panslavisti braneći Bosni da svoj jezik naziva svojim materinskim imenom, a ne po imenu maćehe.

Dijalektička pak mitomanija toliko je formatirala mozak marksista da je ni matematička logika u automatizmu njihove svijesti ne može neutralizirati. U kolikoj mjeri ona i dalje strši u našoj stvarnosti, možemo najlakše shvatiti ako pogledamo neku sliku na kojoj se vidi izgorjela šuma: dođe proljeće, na tlu se javlja novo zeleno raslinje svake vrste, ali visoko nad tim nejakim raslinjem strše mrtva stabla koja će tu ostati dok ih vrijeme ne polegne i crvi rastoče. I ovdje valja citirati (još) jednog ruskog pjesnika koji se je 'sam ubio', Jesenjina: 'Izgorjelog nitko ne zapali'.

'Mitisekunem!' su se kod nas pojavili kao magla u šibljiku i prašina u očima ljudi koji nisu izgubili pamet u nemogućem dijalogu s njima. Dokle god mogu oni će spriječavati svoje neistomišljenike da s njima uđu u ravnopravan dijalog, a kad to više ne mogu

činiti, oni će zašutjeti.

Ista stvar je bila i s poganskim svećenstvom nakon 'Milanskog edikta'.

Njih na položaje vlasti nije dovela njihova iznimna umna sposobnost, nego li interesi stranih nam vlasti. No, njihovo vrijeme je prošlo onda kad su disidenti došli do riječi. Oni poput bikova na gmajni žive samo za danas - od dana do dana. Već su zaboravili šta su mislili, pisali, govorili i propovijedali s katedri prije samo petnaest godina. I teško je vjerovati da će i jedan od njih napisati iskreno svoje memoare u kojima će minuciozno obrazložiti svoj put u mitomaniju i svanuće u stvarnosti živog svijeta.

No, njihovi potomci će se radati s predispozicijom za zdrav razum, ići će u školu u kojima je sve prilagođeno zdravu razumu, sudjelovat će u životu i razvoju zemlje a da ne će naslijediti duhovnu baštinu svojih predaka, oslobođeni od lagarija, gluposti i servilnosti onih koji su se dogodili životom kao suša na plodnim poljima. Requiescant in oblivium.

Podsjetimo se: prinudno učenje marksizma i Jožine 'dijaljek-tike' (šarlatanizma) u ukupnost vertikale školskog sustava u zemlji, osobito nakon udara u Karađorđevu 1971., formatiralo je mozak i učitelja i učenika i trajno i onesposobilo da logički shvaćaju, i prosuđuju.

U dijalogu s njima još uvijek se osjeća njihova mentalna sljepoća - ovisnost o citomaniji i ideološkim dogmama. Ako uzmete 'Sovjetsku enciklopediju', pak pažljivo stanete čitati članak po

članak, uočiti ćete da su u većinu tih članaka uneseni citati iz djela marksističkih službeno prihvaćenih teoretika: To i to je točno, jer su Marx, Plehanov, Lenjin itd. tvrditi ovo i ono. A nikoja prosudba po zdravu razumu nema potrebe za referencijama - za sve normalne ljude jedan i jedan su dva. Nikome ni ne pada na um da istražuje tko je prvi došao do tog otkrića - ljudski zdrav razum je bit ljudske prirode otkad čovjek postade čovjekom.

A ideja razbijanja Bosne potekla je iz glave marksističkih doktora i generala.

Koji su najprije zaludili, a zatim i uvukli u taj maksimalni kriminal našeg vremena čak i neke istaknute svećenike i vjerske dostojanstvenike, i time dokazali kako nas od ateizma i od

poganstva ne dijeli ni civilna, ni vojna, ni svećenička odora.

Elem, razbijači Bosne su već izgubili sve bitke. Duh je vodio otpor Bosne ludostima i time se je Bosna dokazala u očima svijeta zreloom za opstanak. Mnogima to nije drago, ali svi s time moraju računati!

Poraženi nasrtljivci sad napasno i uporno traže - izmirenje, ali uz uvjet da se ona sramotna demarkaciona linija održi na licu Bosne, kao rez preko našeg Srca. No, po zdravu razumu nije dopušteno ni prihvatljivo opraštanje, prije nego li pravedni sudovi obrade sva zla i sve zločine. Tek kad procesi, bar najtežim zlikovcima, budu završeni, mi ćemo im mnogo toga i oprostiti, ako ni zbog čega drugoga, ono

radi mira i slobe našeg zajedničkog potomstva.

Ali jedno mi njima nikad ne smijemo oprostiti, a to je što su u toku od preko deset godina u našu kuću dovodili strane diktatore da nas sve skupa izjednačene ponižavaju kao urođenike u nekoj prašumi. A naš narod je u najtežim uvjetima snagom svog uma i hrabrosti izabrao državnu nezavisnost i time dokazao svoj visoki smisao za demokratičnost. Čak šta više, oni su bili najbliži

suradnici tim tirančićima, bili im servilno na usluzi kao vulgarni lakaji: nakon što su se pokazali kao izrodi i izdajice, oni su se dokazali i kao - kolaboratori vlasti tuđina koji je s prezirom prešao preko ostvarenog prava na nezavisnost naše bosanske nacije.

Ni u toku priprema, ni u toku primjene univerzalno priznatog prava svakoj naciji u Europi da se samoodredi slobodno putem plebiscita, na najvišoj razini gdje su se pripremali elaborati na temelju kojih su donošene odluke, ni jedan 'mitisekunem' nije imao dostupa. Njihove ideološke debilitacije nisu bile potrebne čak ni vlastima u Kremlju. Te elaborate su radili naši analisti disidenti i konceptori u emigraciji, koje su dobro obaviješteni krugovi po-

zorno odabrali i tražili od njih - volens/nolens! - da rade svoj posao - bez prava na grešku.

No, mitisekunemi su uspjeli u onom najbitnijem za njih: održati se na svim položajima efektivne vlasti. S tih pobžaja oni nikome ne dopuštaju da izlazi pred javnost preko elektronskih medija u zemlji sa svojim kritikama, primjedbama, projektima. A tko će im, ako ne brat, objasniti da nije pametno sebe upotrijebiti kao snijeg na zemlji pod kojim se već zameću nove klice općeg nacionalnog procvata!

Istini za volju, ljudi se ne snalaze u tim 'tranzicijskim' rebusima i to je ono što u znatnoj mjeri umanjuje radost izbavljenja iz duhovnog ropstva, pogotovu kad se uzme u obzir da su ti vampiri toliko slijepi da ne vide da je sunce 'skočilo visoko'; hvale da baš oni nose zasluge za to što više njihova ideologija ne vlada sudbinom ljudi pod njihovom vlašću tajkuna i mešetara, zadržanih za gušu na stolicama na kojima sjede voljom stranih interesa kako bi baš oni rušili ono što su prije radili.

Pa kad je stari gospodar tu, i njegovi kastori larmaju po notama Jovankinih pudlica i Jožinih šarplaninaca. Straše djecu u noći i starce drže u nesanici. No svima valja poručiti muževnom odlučnošću: kad noć posve mine, kad zora zasja i vukovi umuknu, čut će se i ljudski glasovi.

Bosna ostaje nedjeljiva i neotuđiva. Jednom za uvijek!

Ne boj se, Dome!

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (2. dio)

islamskamisao.com

Neuspjesi na bojnopolju doveli su do pobuna među spahijama, janjičarima i najamnicima. U takvoj situaciji, vezir i ulema su se ponovo ujedinili i uklonili sa prijestolja sultana Mehmeda IV, a na prijestolje je postavljen sultan Sulejman II.

Ove promjene nisu donijele trenutni oporavak Carstvu, čija je vojska nastavila gubiti uporišta u Podunavlju, Slavoniji i Lici. **Glavni organizator borbi protiv Osmanlija po Slavoniji bio je biskupski vikar Luka Ibrišimović. Uz njegovu pomoć Austrijanci su 1687. godine osvojili Osijek, Vukovar i Đakovo.** U ovo vrijeme Venecija i Poljska se nisu upuštale u krupnije vojne akcije, zbog unutrašnjih problema. Nasuprot njima, Austrijanci su bili veoma aktivni, posebno na frontu prema Bosni i Beogradu. **U ratovanjima na prilazima Bosni posebno su se isticali dvojica katoličkih svećenika u funkciji hajdučkih četovođa, Marko Mešić u Lici i Luka Ibrišimović u Slavoniji.** Regularne hrvatske i austrijske odrede na tom dijelu fronta predvodili su ban Nikola Erdody i mark-grof Ludwig Badenski.

U ljeto 1688 habsburški odredi su prešli Dunav i opkolili Beograd. Habsburške čete su pored toga ušle u Bosansku Posavinu i osvojile Derventu. **8.8.1688 Austrijanci su zauzeli Beograd, čime su srušili osmansku odbrambenu liniju na Dunavu.** Nakon toga Sulejman II je preko Beča ponudio primirje. Pregovori su propali, a poslije toga habsburški odredi kreću

prema granicama Bosne i dolinom Morave prema Nišu. Novi bosanski namjesnik Topal Husein paša je uspio u ljeto 1689. godine ne samo odbraniti Bosnu, nego i voditi ofanzivne akcije po Slavoniji i na Dunavu. On je krajem jula, poslije 19 dana opsade, uspio osloboditi Zvornik, koji je u decembru 1688 bio osvojio Ludwig Badenski. **Bošnjaci su istovremeno razbili kod Valpova 6.000 Mađara i slavonskih hajduka Luke Ibrišimovića.** Međutim, s druge strane, **Bošnjaci su izgubili ličke i krbavske gradove.** Osmanska ofanziva prema dunavskim tvrđavama prekinuta je iznenadnim porazom kod Lapova, 21.8.1689. Nakon toga, novembra 1689, **Habsburgovci su veoma brzo osvojili Fethislam, Vidin, Niš, Piroć, Peć, Prizren i Skoplje.** Izgledalo je da se bliži kraj osmanske vlasti u Evropi....

Staro Skopje

U jednom trenutku Osmanlije su držale opkoljen Beč, a onda, nakon serije poraza i gubitaka velikih gradova, kršćanske vojske **približavale su se glavnom gradu hilafeta Istanbulu.**

U tom odsudnom trenutku za velikog vezira imenovan je opet jedan Ćuprilić, Fazil Mustafa-

paša. Pod njegovom upravom, tokom zime 1689-90. godine, dogodio se jedan od najneочекиvanijih i najčudnijih preokreta u dugoj historiji Osmanskog carstva.

Mustafa-paša je odlučno reorganizovao osmanske oružane snage. Na ključne položaje u vladi i vojsci doveo je sposobne i poštene ljude, koji su suzbili korupciju. Za kratko vrijeme skinuto je sa platnog spiska 30.000 janjičara koji nisu bili u stanju izvršavati svoje dužnosti. Istovremeno je smjenjen veći broj upravnika i namjesnika provincija. Tako je u proljeće 1690 osmanska vojska, pod komandom velikog vezira Mustafe paše Ćuprilića, bila spremna za protivofanzivu. Na drugoj strani, zauzećem Skoplja habsburška je ofanziva dostigla u tom trenutku svoj vrhunac. Habsburška je vojska jednostavno tim činom iscrpila svoje ofanzivne snage.

Pred Ćuprilićevom ofanzivom habsburška je vojska vrlo brzo doživjela krah. Veliki vezir je već 9.9.1690. godine bio u Nišu, a početkom oktobra u Smederevu. **Beograd je ponovo osvojen 14.10.1690,** poslije samo 6 dana opsade. Time je u cijelosti obnovljena i uspostavljena

na osmanska linija odbrane na Dunavu. Uspjesi su se redali i na bosanskom frontu. Bosanski namjesnik Topal Husein paša je sa jakim snagama upao u Slavoniju, gdje je bez uspjeha opsjeđao Osijek. U povratku su **Bošnjaci preoteli od habsburških četa Bosanski Novi, Dubicu i Jasenovac.**

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (6)

dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

**Kam što sam biljeg
davnog možda Tvoga
pretka bošnjačkoga,
još mnoga stoljeća
tvrdo ću stajat
i makar i nijem
moći ću dokazat
da ljudi muslimskog roda
koljena, stabla i poroda
posebna su plama
nekad davno rasplamsana
zasad časkom zapretana
hrvatskog Islama.**

Budući da nisam imao nikakvih veza s Karihmanom, niti sam imao njegovu adresu, poslao sam 19. veljače 1987. prof. Vinku Nikoliću pismo koje ovdje prenosim:

"Dragi Vinko!

Mislím da Ti je poznato da mi izdajemo letke nazvane "Domovinsko izdanje" (tj. Republike Hrvatske), u kojima donosimo, osim skraćениh i smanjenih članaka iz RH i drugi materijal rodoljubno-pobudnog značaja. Tako smo donosili i pojedine rodoljubne pjesme, a među ostalima donijeli smo u dva navrata, u brojevima posvećenim Bosni, "**Baladum o srušenim minaretima**" Ferida Karihmana.

Spremajući novo Domovinsko izdanje kao i novu magnetofonsku kasetu za domovinu, željeli bismo donijeti jednu pjesmu u čast **zagrebačkog muftije Ismet eff. Muftića, koga su partizani 1945. objesili na vratima zagrebačke džamije**. Ne znam da li se ijedan pjesnik toga sjetio, pa Te zato molim da pošalješ gosp. Feridu Karihmanu priloženi list u kojemu ga molim za takvu pjesmu.

Osim toga željeli bismo donijeti u takvom izdanju (i pogotovo na magnetofonskoj vrpци) jednu Tvoju noviju pjesmu rodoljubnog značaja, posvećenu hrvatskoj mladeži koja se u domovini bori da održi i ojača plamen hrvatskog rodoljublja i često za to žrtvuje svoju slobodu, svoju karijeru i svoje zdrav-

lje. Toj mladeži, koja s veoma malo pomoći i jedva poznavajući borbu svojih očeva od prije pedeset godina (kad smo Ti i ja bili mladi i poletni kao oni danas), jest naš jedini kapital za budućnost. Imaš li nešto što bi tome odgovaralo? Idealan bi bio oblik soneta, a ako već nije sonet, da duljina pjesme bude otprilike jednaka njemu, jer želimo da se pjesma lako pamti i tako proširi u domovini (donijeli bismo je dobro recitiranu na magnetofonskoj vrpци). Naravno, kako u slučaju gosp. Karihmana kao i u Tvome, speaker bi najavio ime autora."

Na ovo pismo nisam dobio odgovor. No godinu dana kasnije, u ožujku 1988., u prvom svesku Hrvatske revije, našao sam povijesnu pjesmu Ferida Karihmana "**Šehit hrvomuslimski Ismet efendija Muftić**" s podnaslovom "Povodom otvorenja druge zagrebačke džamije". Na tri stranice, dvostupačno, pjesnik opisuje razvitak islamske Bosne. Ovo razmatranje završava s mučeničkom figurom Ismet eff. Muftića ("šehit" je mučenik vjere). U nastavku prenosim samo 25 stihova iz te poeme kao odraz pjesnikova duha:

**Šehit, bogougodni čovjek
je Ismet efendija
svoje vjere Allahova Islama
svog naroda hrvomuslimskog
svoga puka hrvobošnjačkog!**

**Ljudi, mumini,
braćo Zagrepčani,
Sandžaklije, Bošnjaci,
Hercegovci, Hrvati svi,
vjernici islamski i kršćanski!**

**Kad prolazite
trgom prve
zagrebačke džamije
znajte da ovo je tlo
gdje ispustio je čestitu dušu
veliki pravednik
još veći bogougodnik,
zagrebački muftija
Ismet-efendija
Hrvat-Musliman
šehit-mučenik
koji neima tu
svog turbeta ni nišana
al čija je duša smirena
kod Boga, živa, nagrađena.**

JUGOSLAVENSTVO DANAS (33)

Predrag Matvejević, „**Jugosla-venstvo danas**“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

"SVETINJE"

Kako vidite nacionalizam u kulturi, u našim kulturama?

Ne može se zanemariti činjenica da su nacionalizmi (riječ je svojedobno imala pozitivno značenje) odigra li vrlo značajnu ulogu u stvaranju očuvanju nacionalnih identiteta. Te se ne može izbrisati iz naše povijesti kao što misle pojedini neupućeni birokrati. Nešto od toga nužno ostaje u suvremenoj povijesti. Ima nacionalista koji (ako se ne bave primitivno i stupidno politikom) iskreno brinu za nacionalne kulturne tradicije, poznaju ono što nas je većina nedopustivo zaboravila ili propustila da upozna, upozoravaju na pojave koje neopravdano — ponekad vandalski — zanemarujemo. Sretao sam nacionaliste te vrste, u gotovo svim našim krajevima i navikao se da ih ne osuđujem onako kako se to obično čini, ali da im i ne povlađujem. I takvi teško prevladavaju u sebi isključivost, pogotovo tamo gdje naše "svetinje!" same po sebi isključuju jedna drugu. (Što su sve te naše "svetinje", posebno je pitanje.) Ne može se, međutim, sav prtljagu prošlosti prenijeti u sadašnjost: u višenacionalnoj zemlji pogotovo, svatko mora negdje ostaviti dio prtljaga, to jest balasta, prije svega ono što najviše smeta i njemu samom i ostalima. To ne znači žrt-

vovati posebnosti, nego naprosto biti članom odgovarajuće zajednice, uskladiti svoje odnose u njoj i s njome.

Na jednom višem stupnju demokratskog razvoja treba pretpostaviti i mogućnosti izražavanja ne samo nacionalnih, nego i nacionalističkih mišljenja. Mi još nismo na takvu stupnju. To gore po nacionalizam. U našim prilikama — zbog višenacionalnosti, ograničenih demokratskih tradicija i neugodnih uspomena iz prošlosti — nacionalistički istupi potiču i potpaljuju jedni druge, stvaraju trajnu nelagodu u zajedničkom životu, oduzimaju povjerenje u samu zajednicu, dovode u pitanje njezinu postojanost. Sve su to razlozi zbog kojih su odnosi prema nacionalizmu u nas takvi kakvi jesu, premda bi bilo bolje da mogu biti drukčiji. Često sam se pitao: može li se mobilizirati nacionalnu energiju bez nacionalizma. Možda ipak može.

Umro je drug Tito

KRITIČKE SPOZNAJE

Kako zamišljate akciju suzbijanja nacionalizma u kulturi?

Treba najprije bez ustupaka identificirati pravo stanje stvari. To se pokušavalo. Valjalo bi *socijalizirati* sve bitne kritičke spoznaje o tome: što je danas nacionalizam, u nas i u svijetu, do čega je dovodio i dovodi u našoj i svjetskoj povijesti. To je, naravno, dugotrajan posao, ali nezamjenjiv. Najuvjerljiviji način da se nadvlada nacionalistička ideologija (bilo ona niža u svakodnevici ili viša u kulturi) jest da se ostvare djela koje ta ideologija ne može dostići, to jest da se potvrdi društvena, moralna i stvaralačka superiornost nad nacionalizmom. Znamo da se to ne postigne prigodnim političkim frazama i člancima osrednjih publicista.

Koji i kakvi kriteriji dominiraju u nacionalističkom vrednovanju?

U takozvanom *kulturnom nacionalizmu* gaji se najčešće prosječnost. Obično se zamjenjuju odanost i voljanost, pripadnost i originalnost. Uvriježen je svojevrsan relativistički stav, način gledanja koji se iscrpljuje u usporedbama: važnija je razlika među stvarima, negoli vrijednost samih stvari. Tako se u nas uspoređuje pravoslavlje s katoličanstvom, ćirilica i latinica, ekavština i ijekavština, srpske i hrvatske riječi. Značenje pojedinog suda ili ocjene određuje se ne samo po onom stoje rečeno, nego još više po tome tko je rekao (koje je nacionalnosti), je li to učinio kao Srbin, Musliman ili Hrvat itd. i zašto je to učinio upravo kao Hrvat, Musliman ili Srbin.

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (2)

Sarajevo, Halvadžiluk - Kolačnica u sarajevskoj čaršiji

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

RAGIB (kad se pjesma svrši, skoči usplahireno vičući): Ovamo! Svračajte se!

MUJO: Ima li rakije?

RAGIB: Ako nema, biće.

MUJO (Enesu): Hoćemo li, Enese?

ENES: Svračaj!

SELIM: Samo, ljudi, ne šalite se! Ako ćemo sjediti, da sjedimo ko ljudi, ali nikako da se pjeva!

RAGIB (u čudu): Zašto to?

MUJO: Po kome je to zakonu?

ENES: Ja nemam koga da žalim...

SELIM: Nemam ni ja. Ali ovdje

nije mjesto ni za piće, ni za pjesmu!

MUJO: Ko to kaže?

SELIM: Samo vam se kaže. Zna te da je u blizini Džaferbegov konak.

MUJO: Pa neka je!

SELIM; Nije neka je! Ako čuje pjesmu i larmu, istrčaće ko vilen, pa bi svi pokušali poparu.

RAGIB: Neka samo iziđe, pa bi vidjeli, ko bi pokušao poparu!

ENES: Nije Džaferbeg azrail, da vadi duše! Ša ga se toliko bojiš? Po njemu ja bih smio nasred čaršije kolb zaigrati.

SELIM; Ovo ti je ovdje nasred čaršije.

ENES: Pa i ovdje, ako hoćeš. Evo! (Zasvira i zaigra): Ih, ih, ih! Hop, hop, hop! Hajde! Hvatajte se! Svi! Kolb! Kolb! Uprkos Džaferbegu!

RAGIB: Tako je!

ENES (igrajući više prema trgovcima): Avdga! Mehaga! I vi! u kolo! Svi! Pokažite da se nikog ne bojite! (Prestane igrati).

AVDAGA: Ja se nikog i ne bojim, hvala bogu!

MEHAGA: Ni ja, šućur allahu!

ENES: A Džaferbega?

AVDAGA: Zašto bih ga se bojo? Radim svoj poso, ne vrljam ispod njegova konaka, ne zazirem u pendžere, ne namigujem na mlad begovicu.

RAGIB: A ko li to zazire, ko li namiguje, a?

AVDAGA: Kokalo, eto ko!

MUJO: Hoćeš da kažeš, da mi namigujemo, je li?

AVDAGA: Ja baš ne velim, ali to se zna...

KRATAK PREGLED HRVATSKE MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BIH (2)

Salih Alić

Hifzi Bjelovac

književnik i novinar, koji je pored svog književnog stvaranja bio pokretač i urednik revije "Novi vijek". Iza svog prvienca "Sličice i profili", izašao je s nekoliko snažnih romana, među kojima su najpoznatiji "Minka", "Pod drugim suncem" i "Rene Logotetides". "Minka" ili "Izčaureni leptir", kako je taj roman ... početku nosio ime, najbolji je od svih njegovih romana. U tom romanu iznesena je poviest jedne bogate hercegovačke obitelji, radi koje je pisac svojevremeno imao i sa sudom posla. Na vješt način i s puno lirskog raspoloženja, pisac je znao zadobiti liep broj čitalačke publike, koja ga je prozvala "bosanskim Pier Lottiem". Ovaj njegov roman tiskan je u dvie knjige, a izdala ga je "Zabavna biblioteka".

Ahmed Muradbegović pored pjesničkih i proznih radova, pretežno se bavi dramom. Njegove radnje "Mlinar Andrija", "Biesno pseto", "Majka", "Na Božjem putu" i druge davane su u svim hrvatskim kazalištima, kao i u inozemstvu. Među najuspjelije sve dramske radnje dolazi "Na Božjem putu", koja je na se privukla čitav kulturni sviet, jer se daje po mnogim europskim kazalištima. Neke njegove dramske radnje nagrađene su.

Šemsudin Sarajlić, koji je ra-

Džemila Zekić Hanumica

zasuo čitave nize novela po raznim hrvatskim časopisima, jedan je od riedkih pripovjedača Hrvatske Bosne. Njegov stil, kao i dobro poznavanje života bosanskih mahala, iznesen je u krijizi novela "Iz bosanske romantike", koju je izdala "Matica Hrvatska". Sarajlić je plodan i

snažan pisac, koji nas upoznaje s mahalskim sokacima.

Alija Nametak, najsnažniji je od predstavnika najnovije bosansko-hercegovačke muslimanske hrvatske književnosti. Svojim lakim stilom, kao i građom motiva, zapanjuje nas liepim slikarskim ugođajima. Njegove prve novele "Bajram žrtava", predstavile su ga odličnim piscem, pa mu je taj njegov prvienac donio slavu dobrog pripovjedača. Druga knjiga "Dobri Bošnjani" još više je potvrdila njegov talenat, koji će ostati vječito uklesan zlatnim slovima na ploči hrvatskog Parnasa. Obje ove knjige izdala mu je "Matica Hrvatska", čiji je suradnik još iz srednje škole, pa sve do dana današnjega. Nedavno je izdao knjigu "Ramazanske priče" u izdanju H. M. Kujundžića u Sarajevu.

Hasan Kikić slikar je bosanskih šuma i mahala. Snažan i talentiran pisac ocrtao je u svojih nekoliko novela ljude s bosanskih brda, koji su pod režimima bivše države ne samo mrženi, već i zapostavljeni pljujući im u njihovu gladu izmorena lica.

Husnija Čengić talentiran je

pjesnik. Suradujući po najhrvatskijim listovima, dao je snažan zahvat u svom stvaralačkom radu. Pored pjesama napisao je i nekoliko dobrih novela, te jednu dramu. U zadnje vrijeme počeo se opet javljati, pa bi bila dobit za hrvatsku književnost, da se ovaj pjesnik što češće javlja.

Hamid Dizdar izdao je dvie knjige pjesama "Arabeske" i "Urezi u kamen". Iako mu je prva knjiga mnogo uspjelija, ipak ni ova druga nije zaostala za prvom. Uz pjesme piše i pripoviesti. Ima roman iz kojega je nekoliko poglavlja objavio u "Novom Beharu" i nekim sarajevskim dnevnicima.

Sait Orahovac (rođen u Crnoj Gori). Izdao je najviše zbirka pjesama, među kojima je najuspjelija "Usoni". Njegove su pjesme lagane. Najuspjeliji je u obradbi motiva sa sela, kao "Balada o kravi Mrkulji" i drugim.

Džemila Zekić — Hanumica, poslije davno umrle hrvatske pjesnikinje Umihane Čujdine, najpoznatija je hrvatska muslimanska pjesnikinja. **Ova vriedna hrvatska muslimanska pjesnikinja, bila je radi svog hrvatstva bačena iz srednje škole.** Ali ona nije klonula dunom, već je marljivo nastavila radom kod svojih sestara muslimanki po mahalama, **dokazujući im da su one krv od čiste krvi Hrvata.** Svojim radom uspjela je među sestrama muslimankama biti voljena i cienjena pa je velika zasluga ove pjesnikinje, da joj se da vriedno mjesto među njenim sestrama muslimankama intelektualkama. Pjeva o mahali i njenim stanovnicima, kao i o hrvatskoj Herceg-Bosni.

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (2. dio)

razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske) i biblijske (Božje) perspektive

"Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja. Ako smo djeca, onda smo i baštinici: baštinici Božji, a subaštinici Kristovi - ako zbilja (kao što jest) trpimo s njim - da s njim budemo i proslavljeni!" (Poslanica Rimljanima 8:16,17)

Duh Sveti u nama daje nam svjedočenje da smo zaista djeca Božja! To je saznanje, unutarnje uvjerenje da smo se napokon pomirili s Bogom. Počinjemo misliti o sebi drugačije, jer smo pod novom upravom. Bog radi direktno u srcima onih koji su Njegovi. On to ne radi putem ljudske milosti, već u kombinaciji s vjerom koja je usađena u srcu. Biblijski nanovo rođeni vjernik je slobodan čovjek u dubini svoje duše.

Nitko nije toliko slobodan u dubini svoje duše kao biblijski nanovo rođeni vjernik. Crkva ne posjeduje snagu uključenja ili isključenja čovjeka od Božje milosti!

Pitanja i odgovori

Pitanja: Je li naše fizičko rođenje bilo isključivo samo naša osobna odluka? Jesu li naši roditelji pitali prvo nas za dozvolu da se rodimo?

Odgovor: Svakako da nisu. Dozvola je bila donešena za nas. Naše fizičko rođenje bilo je prvo Božja volja, a zatim želja naših roditelja.

Pitanje: Može li se svatko nanovo roditi?

Odgovor: Svatko tko želi može se nanovo roditi!

Zaključak o novom rođenju

Prvo. "Nanovo rođenje" čovjeka Božje je djelo.

Drugo, ono je Božja volja.

Treće. "Nanovo rođenje" uvijek je učinjeno Božjim putem!

Četvrto. "Nanovo rođenje" događa se jednom trenutku i vremenu, a ne postupno kako su neki učili ili uče još i danas.

Peto. Biblijsko "nanovo rođenje" događa se čovjeku samo jedanput u njegovu životu i to zauvijek!

Šesto. Bojaznost, nemirnost i krivica zamijenjeni su unutarnjim mirom, oprostom i slobodom u biblijski "nanovo rođenom" vjerniku.

Tko može biti slobodniji od onoga tko je slobodan u dubini svoje duše? Ali, ta sloboda nam ne daje za pravo da radimo što želimo nego da slavimo Boga.

"Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani. Samo, neka ta sloboda ne bude pobuda tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugomu!" (Galaćanima 5:13)

Sedmo: Nemojmo se zavaravati, čovjek koji se nije biblijski "nanovo rodio" sigurno ne će biti u kraljevstvu Božjem s Bogom, našim Spasiteljem, Gospodinom Isusom Kristom koji u Bibliji kaže:

"Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega." (Ivan 3:3)

U Bibliji u Prvoj Petrovoj poslanici glava 1 redci 22,23 piše:

"Pošto ste pokoravanjem istini očistili svoje duše da postignete bratsku ljubav, čistim srcem ljubite žarko jedan drugoga, jer ste ponovo rođeni, ne od raspadljiva, nego iz neraspadljiva sjemena: riječju živoga i vječnog Boga!"

U Evanđelju po Ivanu u glavi 1 redcima 12 i 13 piše:

"A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovu ime: koji nisu rođeni ni od krvi,

ni od volje tjelesne, ni volje muževljeve, nego - od Boga!"

U Drugoj poslanici Korinćanima u glavi 5, redak 17 piše:

"Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo!"

Istina o Spasenju

U svakom slučaju, bez obzira bilo u Americi, Hrvatskoj ili u cijelom svijetu uznemirujuća nesigurnost je proizvod premalog razumijevanja za temelj spasenja. Po kojoj osnovi Bog spašava ljude? Kako je moguće Svetom Bogu da spasi nesvete ljude bez kompromisa Njegove naravi? Drugim riječima, postoji li čvrsta biblijska osnova za spasenje? Ako postoji, što je to?

Osnova spasenja je vrlo jednostavna, Isusov križ. Što je uopće križ? Križ je bio događaj, križ je znak. Gledan kao događaj, križ je bio jedna epizoda u povijesti. Isus Krist umro je na križu.

Gledajući križ kao znak, križ predstavlja oboje, smrt i smisao kao što je zapisano u Bibliji. Križ je vrhovni znak u kršćanstvu, osnova naše nade!

Zašto je umro Krist? Nigdje nije iskaz Kristove smrti zabilježen jasnije nego što je zapisano u Bibliji:

"Koji bi predan zbog naših grijeha i koji uskrsnu radi našeg opravdanja. Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas!" (Romans, 4:25 i 5:8)

Krist je umro za nas, za naše grijeha! On je umro za cijeli svijet, uključujući za vas i za mene!

Vjera koja spašava

Vjera koja spašava leži u uvjerenju, utvrđenom vjerovanju nekih činjenica:

"Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo." (Hebrejima 11:1)

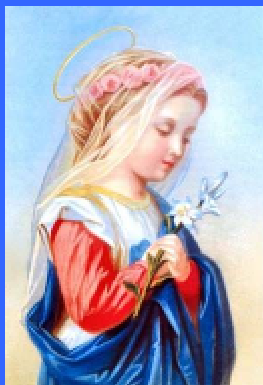
Vjera je uvjerenje, osjećaj sigurnosti da je nešto istina. I ako smo uvjereni u prave stvari, bit ćemo spašeni! Pogledajmo kako Apostol Pavao spaja sigurnost spasenja s uvjerenjem srca:

"Ako, dakle, primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće. Ovo je, naime svjedočanstvo Božje: On je svjedočio o svome Sinu. Tko vjeruje u Sina Božjega, to svjedočanstvo ima u sebi; tko ne vjeruje u Boga, pravi ga lažcem, jer ne vjeruje svjedočanstvu koje Bog daje svome Sinu. A ovo je to svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni, i taj je život u njegovu Sinu. Tko ima Sina, ima

život; tko nema Sina Božjega, nema života!" (Prva Ivanova poslanica 5:9-12)

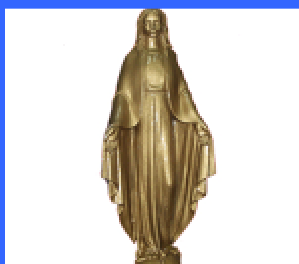
Koje su karakteristike vjere koja spašava? Kakva vjera nam daje sigurnost da "znamo da smo spašeni i da imamo život vječni?" Vjera koja spašava znači da sam prihvatio Krista kao moga zamjenika, moga nositelja grijeha. Ja nježno čuvam Kristova obećanja i vjerujem da će

On dati život vječni onima koji vjeruju.

8. RUJNA

MALA GOSPA ROĐENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Mala Gospa se zove budući da se slavi "mala Marija", spomendan Marijinog rođenja, za razliku od "Velike Gospe", blagdana Marijinog uznesenja na nebo, 15. kolovoza.

Za crkveni kalendar je karakteristično da za kalendarske spomendane svetaca uzima njihov rođendan za nebo", to jest njihov smrtni dan. U tri slučaja se, naprotiv, kao blagdan slavi početak zemaljskog života: Isusovo rođenje na Božić, rođenje Ivana Krstitelja 24. lipnja i Marijino rođenje - Malu Gospu 8. rujna.

Iako je Mala Gospa manji blagdan, nezapovijedan, vrlo je drag puku. Toga dana mnogi hodočaste u marijanska svetišta ili barem na misu u najbližu crkvu.

Podrijetlo ovog blagdana seže od posveta crkve Rođenja Marijina u Jeruzalemu, sagrađene početkom V. stoljeća na mjestu kupališta gdje je Isus ozdravio uzetoga i gdje je po predaji bila kuća Marijinih roditelja Joakima i Ane.

Blagdan Male Gospe ima svoje početke u Jeruzalemu, u 5. stoljeću. Tada je, naime, na mjestu gdje je prema predaji stajala Marijina rodna kuća, sagrađena crkva u čast svetoj Ani, Marijinoj majci. Kao spomen na ovu posvetu razvio se blagdan u čast Male Gospe: najprije na kršćanskom Istoku, a od 7. stoljeća i na Zapadu.

Drugim blagdanom slavi se i završetak njihova zemaljskog života. To je prije svega zbog zasebne uloge koju su u Božjem djelu spasenja imale ove tri osobe. Davna latinska izreka to ovako sažima: "Joannes fuit lucifer, Marija aurora, Christi nativitas ortus solis. - Ivan je bio zvijezda, Marija jutarnja zora, Kristovo rođenje sunčev izlazak."

Mala Gospa donosi jesen pa se u puku kaže "Gospa Mala - jesen prava!" O Maloj Gospi se lastavice skupljaju za odlazak. U puku je riječ, da ih Marija odvodi u tople krajeve, kao što ih i vraća na proljetni marijanski blagdan Blagovijest (25. ožujka).

Sijeno do Male Gospe treba biti spremijeno, jer nema više pravog sunca i teško će ga biti sušiti. I pčele donose med do Male Gospe, a onda prestaju, znaju reći pčelari.

A sada malo povijest: U Šolinu je u desetom stoljeću hrvatska kraljica Jelena sagradila crkve Blaženoj Djevici Mariji i svetom Stjepanu. Ona spada u red takozvanih dvojnih crkava koje su u srednjem vijeku posebno gradili benediktinci. Veća je uvijek posvećena Gospi, a manja nekom svecu. U crkvi su krunjeni i pokapani hrvatski kraljevi pa je prije vladavine kralja Dmitra Zvonimira, u kojoj je i sam okrunjen 8. listopada 1076. godine, Crkva Gospe od Otoka bila krunidbena bazilika.

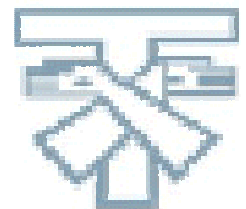
Mala Gospa je vremenski medaš i pokazatelj: ako je toga dana lijepo vrijeme, bit će cijeli mjeseca lijepo. Ljeto jenjava, vrijeme je jesenskih plodova.

Crkvu su najvjerojatnije srušili Turci početkom šesnaestog stoljeća, ali je ponovno sagrađena koncem sedamnaestog stoljeća. No ponovno je izgorjela u požaru 1875. godine, pa je na njezinim temeljima 1878. izgrađena današnja župna crkva.

www.mala-gospa.hr

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
 Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
 Tel. 051/ 641-449
 Fax: 051/ 648-697
 E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (40)

Mieczystaw Malinski

15. nedjelja kroz godinu A,
Mt 13, 1—23

ZAŠTO IM ZBORIŠ U PRIPODOBAMA?

Isusove pri-spodobе. Izgubljeni sin, milosrdni Samarjanin, bo-gataš i siromašni Lazar, farizej i carinik. Pa o svijet-lu koje se ne stavlja pod posudu nego na svijeć-njak, o Božjem kraljevstvu sličnom gradu na gori, o kvascu koji domaćica miješa u velikoj posudi brašna, o dragocjenom biseru, o blagu sakrивe-nom na njivi.

Isusove pris-podobе. Premda smo ih već mnogo puta slušali i čitali, premda ih znamo od malih no-gu, poput bisera zablistaju uvijek novim sjajem. Svaki put otkrivamo neko novo značenje, istinu koju dosad nismo zapazili, a sad nas zadivljuje.

I ponekad se dogodi, da u njima ugledamo svoj vlastiti život — i pocrvenimo.

PROPOVIJEDALI SU OBRAĆENJE

A mi se nismo ganuli. Od jutra do večeri, od zore do mraka hladno se krećemo u krugu obitelji, kolega, poznanika. Kas-kamo uhodanim životnim stazama: na posao - s po-sla; novine, radio, televizija, usputni poslovi i bri-ge; posjeti, rođendani, sastanci; kino, kazalište, koncert; praznici, godišnji odmor pa opet posao. Redaju se tjedan za tjednom — gube se riječi koje smo čuli od Gospodina. Dajemo li im uopće priliku da donesu rod?

15. nedjelja kroz godinu B,
Mk 6, 7—13

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (2. dio)

fra Martin Planinić, Mostar

NAKON DRUGOG ČITANJA

(Tit 2,11-14; 3,4-7)

Tko je pažljivo slušao čitanja Polnoćke, zornice i ovo sada pročitano primijetio je da su drugo čitanje Polnoćke i drugo čitanje Zornice istovjetni s tek pročitanim sutrašnjim Drugim čitanjem. Ista čitanja s istom porukom, ali s različitim naglascima.

"Pojavila se milost Božja" (Tit 2,11). "Pojavila se dobrostivost i čovjekoljublje" (Tit 3,4). Apostol Pavao, sigurno, ne gleda ni na Isusovo rođenje ni na njegovo krštenje, nego na Veliki petak, Uskrs i dar Duha Svetoga. Budući da ne bi imao tko umrijeti ni uskrsnuti da nije Božića i da ne bismo dostatno upoznali Isusa Krista bez njegova susreta s Ivanom i bez krštenje koje sutra slavimo, možemo ustvrditi: sve što je Pavao vidio, vezano za Isusov završetak, vidimo i mi u vezi s njegovim rođenjem i njegovim krštenjem.

Budući da su milost, dobrota i čovjekoljublje vezani cjelovito uz Isusa Krista, možemo pojavu tih nabrojanih stvari povezati i uz svako njegovo razdoblje. Tko, dakle, u Isusu Kristu vidi ispunjenje svih Božjih obećanja, vidjet će to isto na dan njegova rođe-

nja kao i na dan njegova krštenja. Vidjet će, ali duhovnim okom milost, dobrotu i čovjekoljublje našeg dobrog Boga Oca koji nam šalje Sina, Sina koji dolazi i Duha Svetoga koji čini da vječni Božji Sin počinje živjeti u vremenu kao nemoćni čovjek.

Kao što Izraelci dođoše u Pustinju kroz Crveno more, tako nam i naš Bog, očitovan u tijelu, dođe u ovu suznu dolinu kroz crveni krvotok Presvete Majke Djevice. Isti on koji ne zaobiđe djevičansku majku da bi nam došao kao dijete, ne zaobiđe ni vodu, djevičansku utrobu životnih početaka, da bi nam došao kao odrastao čovjek, nakon izlaska iz vode i završetka četrdeset dnevnoga posta.

Sutra se sjećamo dana njegova ulaska u vodu i u pustinju da bi, sažimajući u sebi svu izraelsku povijest počeo, stvarati novi izabrani narod koji će, obnovljen Duhom Svetim, biti upućen u Nebo, vječnu našu domovinu, kroz krsnu vodu i pustinju, sadašnju našu suznu dolinu.

Aleluja

Bog je u Isusu Kristu pokazao svoje milosrđe i dao nam svoje spasenje. Hoćemo li gledati u probodeni znak Božjega milosrđa? Hoćemo li čuvati, sačuvati i odjelotvoriti darove kroz krsnu vodu dobivene? Bog je učinio svoje. Sad smo mi na potezu. I skupno i pojedinačno. Učinimo što smo dužni učiniti.

ŠUMADINAC VRAGOLAN (1. dio)

Gen Kameni, Zagreb

Gen Kameni, novinar Glasnika:
Spremn!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove
Ustaške Stranke: Spremn!

Gen: I Vi na Četvrtom Okupljanju
domoljubnih i državotvornih Hrvata?

Ivo Matanović (s crvenom kravatom) okružen suradnicima

Antica: Naravno! Tu mi je mjesto!
Ustaše su domoljubni i državotvorni Hrvati. Zar ne?

Gen: Slažem se, ali dosad niste
dolazili.

Antica: Imali smo dosta posla.
Pokušali smo nekako progurati
Stjepana Mesića i treći put za
Predsjednika RH. Nije išlo, a toliko
je to želio. Ivu Josipovića nije mo-
guće zaobići. Zna on sve partijske
trikove.

Gen: Ipak ...

Antica: Nije važno. Danas je ov-
dje moj stari prijatelj, stari usta-
ša, Ivo Matanović iz Zadra. Morao
sam doći vidjeti ga. Nije više naš
član. Otišao je s Ibrahimom u
Stranku Pučkih Ustaša, ali se mi
ne ljutimo. Ive je stara ustaška

korenika! Nisu njega uspjeli zaje-
dnički slomiti niti Jakov Blažević i
njegov državni tajnik Zdravko To-
mac.

Gen: Na njega su bacili pik?

Antica: Nego što. Trebali su nje-
govu recenziju za svoju knjigu
"Tražio sam crvenu nit". On im je
kratko odgovorio da crvena nit
vodi ravno na đubrište, a njemu
je partizanskih
govana na vrh
glave! Ha! Ha!
Ha!

Gen: Bit će za-
nimljivo.

Antica: Kako ne.
Osobito sada
kad SocijaDe-
moNkratska Par-
tija Hrvatske mi-
jenja Statut.

Gen: Zar?

Antica: Ubacuju
cijelo poglavlje u
Statut, "Tajkunsko doba i ustaše".
Netko im je dojavio da ustaše ka-
ne privatizirati dvije klupe u Mak-
simiru, pa je nastala čitava pani-
ka. Nu, o tom kasnije na kahvi.

Gen: Ma nemojte?

Antica: Istina je. Javio mi je Milan
Bandić. Trebaju mu ustaški glaso-
vi, pa se odlučio na suradnju. La-
ko je preveslao Uzoritog, pa misli
da će i nas.

Gen: Ne zna on Vas. Misli da ste
kao i on. Grabi, grabi, grabi – dok
se ne raspukneš kao žaba.

Antica: Koga to moje oči vide?

Ivo Matanović: Brate Antica!

Antica: Brate Ivo!

Ivo Matanović: Koje budale!

Antica: Tko? Što se zbil?

Ivo Matanović: Zakazali i oni oku-
pljanje. SDP. Kad i mi.

Antica: Što smeta! Govorit ćemo
mi svoje, a neka oni govore svo-
je.

Ivo Matanović: Nije moguće. Nas
se ne će čuti.

Antica: I mi smo glasni. Kad tre-
ba!

Ivo Matanović: Da, kad bi govorili
ljudi. Međutim, njihov je program
"Šumadinac vragolan". Dovedi su
dragačevske trubače. Postavili su
zvučnike. Ništa se ne čuje od njih.
Zaigrat će šumadijsko kolo na Tr-
gu Drage Iblera u Zagrebu!

Antica: Ne boj se Ivo. Tu je re-
darstvo! Naše hrvatsko redarstvo!

Gen: Moram ovo javiti glavnom
uredniku. Odmah se vraćam.

**"Samo za Zorana Zokija
Milanovića i njegovo društvo."**

Antica: Neka. Neka. Pozdravite
urednika. Neka navrati. Na čaj.
Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremn!

Antica: Spremn!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Torta s groždicama

Sastojine za biskvit:

8 jaja, 28 dag šećera, 10 dag mljevenih oraha, 10 dag mljevenih badema, 10 dag ribane čokolade i 1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

10 dag groždica,
25 dag maslaca ili margarina,
20 dag sitnog šećera,
2 jaja, 10 dag čokolade,
1 žlica skuhanе jake crne kave
i 1 dl ruma..

Izrada biskvita: Od 8 bjelanjka istući čvrsti snijeg. Mikserom posebno izraditi 8 žumanjaka i 28 dag šećera. Dodati 10 dag mljevenih oraha, 10 dag mljevenih badema, 10 dag ribane čokolade i 1/2 praška za pecivo. Sve skupa izmiješati. Na kraju u tu smjesu lagano umiješati snijeg od 8 bjelanjaka. Istresti u kalup obložen folijom (ili masnim), namašćen i pobrašnjen. Peći u ugrijanoj pećnici na 200°C oko 30 minuta.

Izrada nadjeva: Oprati i ocijediti 10 dag groždica, te staviti u posudu i prelitati s 1 dl ruma. Ostaviti preko noći u rum (ili barem da stoji dva sata namočeno u rumu). Mikserom izraditi 25 dag maslaca ili margarina s 20 dag mljevenog šećera i 2 cijela jaja. Dodati 1 žlicu skuhanе jake crne kave, 10 dag otoplјene čokolade, te sve skupa izmiješati. Groždice ocijediti i na kraju umiješati u kremu.

Završna obrada: Ohlađeni biskvit prerezati po pola. Poprskati ga rumom koji je ostao kad smo ocijedili groždice. Filovati s pola kreme između biskvita, a s drugom polovicom izvana.

Dobar tek!

PORUKE

FILM: "PAVELIĆ BEZ MASKE"

Štovani prijatelju,

pozivamo Vas na svečanu premijeru dugometražnog dokumentarnog filma „PAVELIĆ BEZ MASKE“, redatelja Jakova Sedlara, koja će se održati u nedjelju, 29. studenoga u 19 sati u kinu „Tuškanac“ u Zagrebu. Premijeri će nazočiti i autori filma.

Kao što znate, tema Pavelića, tema NDH, ali ponajprije istina o svemu što se dešavalo s hrvatskim narodom u prvoj polovici 20. stoljeća, bila je jedna od zabranjenih tema tijekom komunističke vladavine. Točnije rečeno, taj dio hrvatske povijesti bio je jednostrano i propagandno prikazivan, bez utemeljenja na činjenicama. Ponajprije zbog toga, zbog važnosti iznošenja činjenica, a ne ideologije, autori ovoga filma napravili su priču koja će napokon na pravedan način progovoriti o tom dijelu hrvatske povijesti i o čovjeku bez kojega nije moguće ispričati taj povijesni period.

U filmu se nalaze mnogi nepoznati ili manje poznati podaci, kao i masa nikad viđenih fotografija, dokumenata i filmova iz toga razdoblja. Između ostalog, po prvi put prikazuje se jedini sačuvani color film iz vremena NDH.

Dokumenti su dobiveni iz arhiva u Wiesbadenu, Beču, Rimu, Beogradu, Zagrebu, Tel Avivu, Washingtonu, ali i od gđe. Višnje Pavelić, Pavelićeve kćerke. Sve što se nalazi u filmu prošlo je nekoliko znanstvenih provjera, tako da nam se čini kako je napravljeno nešto što je trebalo mnogo ranije napraviti.

U nadi da će Vas ova tema zanimati i da ćete nazočiti hrvatskoj premijeri filma, prijateljski Vas pozdravljamo.

Ivan Pandža

Predsjednik HVIDR-a Zagreb

Dr. Ante Pavelić

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković